

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์

วิทยานิพนธ์
ของ
ศุภกวีฒ ทาทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

สิงหาคม 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

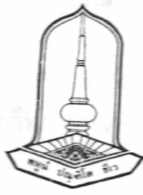

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์

วิทยานิพนธ์
ของ
ศุภวัฒน์ ทาทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
สิงหาคม 2558
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายศุภวัฒน์ ทาทอง
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

(อาจารย์ ดร.พิชานุก ภูชาวีไธรม์)

ประธานกรรมการ

(อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

.....

(อาจารย์ ดร.ธนวิทย์ ไชยสุข)

กรรมการ

(อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก)

.....

(ผศ.ดร.พชรพันธ์ สายันท์เกษะ)

กรรมการ

(อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม)

.....

(อาจารย์ ดร.พิมพ์ยุพา ประพันธ์)

กรรมการ

(อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

.....

(ผศ.ดร.ลดาวัลย์ วัฒนบุตร)

กรรมการ

(ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอุมม์ดีได้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....

(อาจารย์ ดร.กนกพร รัตนสุธีระกุล)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

.....

(ศ.ดร.ประดิษฐ์ เทอดทูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ๑ เดือน ๕.๑. พ.ศ. 2558

ประกาศขอบคุณการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ดร.ธนวิทย์ ไชยสุข อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พชรนนท์ สายัณห์เกษม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์ ดร.พิลาณูช ภูษาวิโสธร ประธานกรรมการสอบ อาจารย์ ดร.พิมพ์ยุพา ประพันธ์ กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลดาวัลย์ วัฒนบุตร ผู้ทรงคุณวุฒิ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อังกูล สมคะเนย์ ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตามและ ประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 นายประมุข บุปผาวัลย์ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 และ อาจารย์ทรงพล อินทเศียร อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญช่วยตรวจ เครื่องมือการวิจัย ทำให้การวิจัยในครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดีทุกประการ

ขอขอบพระคุณคุณพ่อพิจิตร ทาทอง และคุณแม่ชัญญานิษฐ์ ทาทอง ที่เป็นกำลังใจและให้การช่วยเหลือสนับสนุนการวิจัยด้วยดีตลอดมา และขอขอบพระคุณ รศ.ดร.อุตร หวานอารมณ์ ที่กรุณาให้ คำปรึกษาในการทำงานวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งประโยชน์และคุณค่าที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบ เป็นเครื่องบูชาพระคุณบูรพาจารย์ ไว้ ณ โอกาสนี้

ศุภกวีฒ ทาทอง

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์
ผู้วิจัย	นายศุภกวีฒ ทาทอง
กรรมการควบคุม ปริญญา	อาจารย์ ดร.ธนวิทย์ ไชยสุข และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พชรนนท์ สายัณห์เกษม กศ.ม. สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2558

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนและเพื่อศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเบ็ญที่ตุเมน 2 ซองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี 33 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง รูปแบบการวิจัยใช้แบบกลุ่มเดียวหรือรายกรณี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอน จำนวน 15 ชั่วโมงแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ และแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าความยากง่าย ระหว่าง .29-.75 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .24-.56 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ จากการทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 33.87 จากคะแนนเต็ม 40 คิดเป็นร้อยละ 84.69
2. นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังจากการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ผลจากการทดสอบหลังการเรียน ได้คะแนนเฉลี่ย 34.15 จากคะแนนเต็ม 40 คิดเป็นร้อยละ 85.37

TITLE Developing Vocabulary Learning and Retention of Mattayomsuksa 5 Students with the Use of Story Listening Activities Plus Vocabulary Explicit Teaching

AUTHOR Mr. Supakhawat Thathong

ADVISORS Dr. Thanawit Chaiyasuk and Asst. Prof. Dr. Photcharanon Sayankena

DEGREE M.Ed. **MAJOR** English Language Teaching

UNIVERSITY Maharakham University **DATE** 2015

ABSTRACT

This study aimed to investigate if the use of the story listening activities plus vocabulary explicit teaching improves students' ability to learn English vocabulary and to examine the students' vocabulary retention after the experiment. The samples, selected on the basis of the purposive sampling technique, were 33 Mathayomsuksa 5 students studying at 'Betty Dumaine 2 Chong Mek' School administered by the Provincial Administrative Organization of Ubon Ratchathani. A one-shot case study method was used in conducting the investigation. The research instruments consisted of a fifteen-hour lesson plan using to improve Mathayomsuksa 5 students' vocabulary learning and retention and a four-choice vocabulary post-test and vocabulary retention test which comprised 40 items. The items' difficulty index of the test ranged from .29 - .75. The discrimination powers ranged from .24 - .56, and the reliability index was calculated to be .84. Moreover, the statistical procedures employed in the study were mean, percentage, and standard deviation.

The study findings were concluded as follows:

1. The use of the story listening activities plus vocabulary explicit teaching enhanced vocabulary learning of Mathayomsuksa 5 students. The average of students' achievement scores was 33.87 out of 40 which was computed to be 84.69 percent.
2. The average result of the fourteen-day delayed test after completing the story listening activities plus vocabulary explicit teaching was 34.15 out of 40 which was identified as 85.37 percent.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
คำถามการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนคำศัพท์	8
ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	20
ทักษะการฟัง	33
การเล่าเรื่องและนิทาน	41
ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	52
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	60
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	61
งานวิจัยในประเทศ	61
งานวิจัยต่างประเทศ	62
3 วิธีดำเนินการวิจัย	64
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	64
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	64
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	65
การเก็บรวบรวมข้อมูล	70
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	79
ความมุ่งหมายของการวิจัย	79
สมมติฐานของการวิจัย	79
กลุ่มตัวอย่าง	79
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	79
การเก็บรวบรวมข้อมูล	80
การวิเคราะห์ข้อมูล	80
สรุปผลการวิจัย	80
อภิปรายผล	81
ข้อเสนอแนะ	86
 บรรณานุกรม	 87
 ภาคผนวก	 94
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	95
ภาคผนวก ข แผนการสอน	97
ภาคผนวก ค แบบทดสอบการแปลคำศัพท์	166
ภาคผนวก ง แบบทดสอบ	169
ภาคผนวก จ แบบประเมินและค่าสถิติ	174
ภาคผนวก ฉ หนังสือขอความอนุเคราะห์	181
 ประวัติย่อของผู้วิจัย	 186

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการจำแนกความรู้คำศัพท์	22
2 แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงคำศัพท์ในเรื่องเล่าเรื่อง The Amazing Life of Helen Keller	66
3 แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงคำศัพท์ในเรื่องเล่าเรื่อง The Incredible Growing Plant	66
4 แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงคำศัพท์ในเรื่องเล่าเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up?	66
5 คะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย	76
6 คะแนนความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน	77
7 แสดงคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน	77

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การจัดที่นั่งตามลักษณะห้องเรียน	49
2 การจัดที่นั่งแบบรูปเกือกม้า	50
3 การจัดที่นั่งแบบครึ่งวงกลม	50
4 การจัดที่นั่งแบบวงกลม	51
5 แสดงโครงสร้างของความจำ	54
6 แสดงผลการทดลองกับตนเองเกี่ยวกับการจำ-ลืม ของ เอ็บบิงเฮาส์	59
7 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย	60

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมไทยในปัจจุบันเป็นยุคแห่งสังคมข่าวสาร ซึ่งได้เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกาภิวัตน์ที่มีความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศอันก่อให้เกิดการติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วทั่วโลก ในขณะที่ความจำเป็นในการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมระหว่างประเทศได้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ภาษาอังกฤษซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล จึงมีบทบาทและมีความสำคัญในการใช้ติดต่อสื่อสารเพิ่มมากขึ้นไปด้วย กระทรวงศึกษาธิการจึงตระหนักในความจำเป็นและเห็นความสำคัญในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อในระดับสูงหรือในการประกอบอาชีพตามความเหมาะสม ส่งผลให้ภาษาอังกฤษได้รับการผลักดันให้บรรจุเป็นหนึ่งในรายวิชาบังคับในหลักสูตรของการศึกษาทุกระดับที่ใช้สำหรับการเรียน การสอนในทุกสถาบันการศึกษาที่มีในประเทศไทย

แม้ว่าวิชาภาษาอังกฤษจะได้รับการบรรจุเป็นรายวิชาพื้นฐานในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกำหนดให้สถานศึกษาสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้นก็ตาม แต่ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนประสบอยู่ในปัจจุบันนี้ คือ คุณภาพของผู้เรียนต่ำกว่ามาตรฐาน ดังจะเห็นได้จากข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน จากผลการทดสอบระดับชาติ (O-NET) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากปีการศึกษา 2554 - 2556 นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 38.37, 36.98 และ 33.82 ตามลำดับ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากปีการศึกษา 2554 - 2556 นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 30.49, 30.35 และ 28.71 ตามลำดับ ซึ่งถ้าพิจารณาจากผลคะแนนดังกล่าวแล้วคาดว่า ในปีการศึกษาต่อไปมีแนวโน้มที่จะลดลง

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างปีการศึกษา 2554 - ปีการศึกษา 2556 พบว่า คะแนนเฉลี่ยต่ำลงทุกปี (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1. 2557 : 10-11)

ซึ่งปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำมีองค์ประกอบของปัญหาที่สามารถแยกพิจารณาได้ 2 องค์ประกอบหลัก ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านภาษาและวิธีการสอน

คำศัพท์ (Vocabulary) ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะคำศัพท์ถือเป็นองค์ประกอบที่เล็กที่สุดและมีความหมายในตัวเอง คำศัพท์จึงเป็นหน่วยพื้นฐานสำคัญในการเรียนภาษา จนมีคนกล่าวเปรียบเทียบกับว่า “ถ้าโครงสร้างภาษา (Grammar Structures) ได้รับการ ยกย่องให้เป็นโครงสร้างกระดูกของภาษา คำศัพท์ (Vocabulary)

ก็เปรียบได้เหมือนกับส่วนเนื้อหนังและอวัยวะสำคัญต่างๆ” (Mei-fang. 2008) และ (Alemi and Tayebi. 2011) กล่าวเพิ่มเติมว่า “การเรียนรู้ภาษา คือการเรียนรู้คำศัพท์” นั่นก็เพราะว่า คำศัพท์เป็นส่วนประกอบหลักที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และการฝึกทักษะความสามารถในการใช้ภาษาในด้านต่างๆ ทั้งสี่ทักษะ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน รวมทั้งการเขียนด้วย และถ้าผู้เรียนไม่รู้หรือไม่เข้าใจ ความหมายของคำศัพท์อาจทำให้เกิดปัญหาในการติดต่อสื่อสารได้ ซึ่งสอดคล้องกับ เลนอน (จตุพร เพชรแก้ว. 2546 ; อ้างอิงมาจาก Lenon. 1972) ที่กล่าวว่า ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อย่างกว้างขวาง หรือความชำนาญในการใช้คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา และ วิลกินส์ (พะเยา พรหมเทศ. 2549 ; อ้างอิงมาจาก Wilkins. 1990) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ไว้ว่า การสื่อสารโดยใช้กฎไวยากรณ์ที่ผิดๆ ก็ยังเป็นที่เข้าใจได้ แต่ถ้าสื่อสารโดยใช้คำศัพท์ที่ผิดๆ จะไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้เลย นอกจากนี้ คำศัพท์ยังถือได้ว่าเป็นตัววัด ที่ดีที่สุดที่ใช้ในการวัดและประเมินผลความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอีกด้วย ซึ่งจากผลการศึกษาหลายๆ ฉบับแสดงให้เห็นว่าความล้มเหลวของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นผลเนื่องมาจากการขาดความรู้คำศัพท์ที่เพียงพอ (Henderson. 2001) ซึ่งคำศัพท์ในภาษาอังกฤษนั้น บางครั้งมีความหมายใกล้เคียงกันมาก จึงอาจทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการเลือกใช้ความหมายของคำศัพท์เหล่านั้น ถือว่าเป็นปัญหาหลักที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาและ ในระดับอุดมศึกษาเช่นเดียวกัน

การสอนคำศัพท์นั้น มีจุดประสงค์ไม่เพียงแต่จะให้ผู้เรียนทราบความหมายของคำศัพท์เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงความคงทนในการจำคำศัพท์ด้วย ซึ่งการเรียนภาษาอังกฤษแต่ละบทเรียนนั้น นักเรียนจะได้เรียนคำศัพท์ที่หลายๆ คำพร้อมกัน จึงเป็นการยากที่นักเรียนจะจดจำคำศัพท์ได้ทุกคำถึงแม้ว่า ในระหว่างการเรียนนั้น นักเรียนมีความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์และเนื้อเรื่องที่เรียนเป็นอย่างดี แต่ต่อมาภายหลังนักเรียนกลับลืมความหมายของคำศัพท์หรือแม้กระทั่งการสะกดคำ ซึ่งการลืมคำศัพท์นั้นส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยตรง นอกจากนี้ อีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียน ของผู้เรียน คือ แรงจูงใจ ซึ่งแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความน่าสนใจของกลวิธีการสอนของครูผู้สอน ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้อันผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีและเข้าใจเนื้อหาบทเรียนก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความสนใจในวิชานั้น กาเย่ และเบอร์ลินเนอร์ (วิชัย สายคำอิน. 2541 ; อ้างอิงมาจาก Gagne and Berliner. 1987) กล่าวว่า แรงจูงใจหรือความสนใจ เป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดระดับความเข้าใจและระดับทักษะในการเรียน ดังนั้น ถ้าต้องการให้เด็กสนใจและตั้งใจในการเรียนตลอดช่วงระยะเวลาเรียนโดยไม่เบื่อหน่าย ครูผู้สอนจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศในขณะเรียนให้มีความน่าสนใจ ซึ่งการนำกิจกรรมมาประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน เพราะนักเรียนจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะทางภาษาซึ่งจะทำให้บรรยากาศทางการเรียนไม่เคร่งเครียดและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย

2. องค์ประกอบด้านผู้เรียน

ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ เมื่อพิจารณาองค์ประกอบทางด้านตัวผู้เรียนแล้วพบว่า ผู้เรียนมีความแตกต่างกันในระดับความสามารถทางการเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง และกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ ซึ่ง สุชา จันทร์อม (2526 ; อ้างอิงมาจาก วิชัยสายคำอิน. 2541) กล่าวถึงลักษณะของความแตกต่างระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงและผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำว่า ผู้เรียนที่มี

ความสามารถในการเรียนสูง มีระยะความสนใจในการเรียนยาวกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ เมื่อพิจารณาบุคลิกภาพของผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ จะเห็นว่าเป็นผู้เรียนที่ไม่มี ความพยายามในการเรียน ขาดความตั้งใจ ขาดความรับผิดชอบและไม่มีสมาธิในการเรียน ซึ่งการที่จะ ทำให้ผู้เรียนที่มีลักษณะดังกล่าวเอาใจใส่ต่อการเรียนนั้น ต้องกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ ซึ่งการนำกิจกรรม ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น ดังที่กล่าวไปแล้ว

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะ คำศัพท์เป็นส่วนประกอบของภาษาซึ่งจะต้องค่อยๆเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ ความรู้คำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่ผู้สอน จะต้องคำนึงถึงและให้ความสำคัญ เพราะคำศัพท์เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษา นั่นคือ การรู้คำศัพท์มากจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาได้มากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้อง ช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์ให้มากเท่าที่จะมากได้ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องหาวิธีการสอนที่ มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลในการสอนคำศัพท์ในห้องเรียนเพื่อพัฒนาและส่งเสริมความสามารถ ของผู้เรียนในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์รวมถึงการนำไปใช้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมี แนวคิดที่จะพัฒนากิจกรรมการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนสูงสุด

Ellis (Aleami and Tayebi. 2011 ; citing Ellis. 1994) ได้แบ่งการเรียนการสอน คำศัพท์ออกเป็น 2 วิธี คือการเรียนรู้แบบบังเอิญ (Incidental Learning) และการสอนแบบตรง (Explicit Instruction) การเรียนรู้แบบบังเอิญ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนไม่ได้ตั้งใจที่จะเรียนโดยตรงแต่เป็นเป็น ผลพลอยได้ จากการทำกิจกรรมและการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท ส่วนการสอนแบบตรง เป็นการสอนที่เจาะจงคำศัพท์ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ครูผู้สอนสอนคำศัพท์ต่อนักเรียน เพิ่มเติมความรู้เรื่อง คำศัพท์ และพัฒนาความชำนาญในคำศัพท์ที่รู้แล้ว เว็บ (Webb. 2008) กล่าวว่า การเรียนคำศัพท์ แบบบังเอิญนั้น ถึงแม้จะได้รับการกล่าวอ้างว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ แต่ก็เหมาะสมกับบริบทการเรียน การสอนคำศัพท์ ที่เป็นภาษาแม่มากกว่า (mother tongue) ดังนั้น ในประเทศไทยที่มีบริบทการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ (foreign language) การเรียนรู้คำศัพท์แบบตรงจึงยังเป็น สิ่งที่จำเป็นต่อผู้เรียน โดยเหมาะกับผู้ที่เริ่มเรียนภาษาและผู้เรียนที่มีความรู้เรื่องคำศัพท์จำกัด นอกจากนี้ Nattinger (พะเยา พรหมเทศ. 2549 ; อ้างอิงมาจาก Nattinger. 1980) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ในการเรียนการสอนคำศัพท์ ควรสอนจากบริบทและรูปแบบของความสัมพันธ์ของคำศัพท์ที่ปรากฏ ร่วมกัน (collocation) ซึ่งครูผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้มีกิจกรรมการอ่านหรือการฟังอย่าง กว้างขวาง เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Context)

ในปัจจุบัน นักวิจัยหลายท่านได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์และได้ศึกษาในเรื่อง ของการเรียนรู้แบบบังเอิญและแบบสอนตรง พบว่า เด็กก่อนวัยเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งได้จาก ภาษาพูดที่ได้ยินได้ฟัง ซึ่งการเรียนรู้ภาษานี้เกิดขึ้นก่อนที่เด็กจะสามารถอ่านได้ และเป็นการเรียนรู้ที่ไม่มี การเรียนการสอนโดยตรงใดๆทั้งสิ้น ซึ่งเกิดจากการฟังจากสิ่งรอบตัวเพียงอย่างเดียว (Anderson and Hermann. 1985 ; citing Henderson. 2001) ซึ่งสอดคล้องกับ เนชั่น (Nation. 2008) ที่กล่าวว่า เจ้าของภาษาเรียนรู้ภาษาได้โดยธรรมชาติ ซึ่งเกิดจากการฟังเกือบทั้งสิ้น ดังจะเห็นได้จาก ความสำเร็จของเด็กในการเรียนรู้คำศัพท์และการฝึกหัดพูดจากการฟังเพียงอย่างเดียว (Ungerer. 1956 ; citing Phuksuetrong. 2009) จากการศึกษาข้างต้นสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้

ภาษาที่สองตามแนวคิดวิธีธรรมชาติของ สตีเฟน แครชเชิน และ เทอร์เรลล์ (Krashen and Terrell. 1983) ซึ่งกล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการรับรู้ภาษา (Language Acquisition) ที่เป็นไปเช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กเล็กๆ ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการเรียน ที่เป็นธรรมชาติ โดยแนวคิดวิธีธรรมชาติได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะด้านการฟังว่า เป็นทักษะที่สามารถพัฒนาได้ก่อนทักษะอื่นๆ เนื่องจากทักษะการฟังนั้นเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับช่วงแรก ของการเรียนรู้ภาษา เช่น ในช่วงที่เด็กยังไม่สามารถสร้างคำพูดได้ ทั้งนี้เนื่องจากธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาเด็กสามารถเรียนรู้ภาษาใดๆก็ได้ในโลกนี้ ถ้าพวกเขาได้รับการเลี้ยงดูมาในสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ดังนั้น สิ่งแรกที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาก็คือ การฟัง ผู้วิจัยจึงมองเห็นความสำคัญและตระหนักถึงประโยชน์ของการฟังและจะนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้คำศัพท์ในการศึกษาคำศัพท์ครั้งนี้ด้วย

เนชั่น (Nation. 2008) ได้เสนอแนะกิจกรรมการฟังที่สามารถนำมาใช้ในการสอนคำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ กิจกรรมการฟังเรื่องเล่า (Listening to Stories) ซึ่งจะช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้น่าสนใจเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน และช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ ได้ฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทต่างๆ ด้วย

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ค้นพบว่า คำศัพท์สามารถเรียนรู้ได้โดยบังเอิญจากการฟังเรื่องเล่า (Henderson. 2001 ; Brown, Waring and Donkeawbua. 2008 ; Kindle. 2010) ซึ่ง แครชเชิน (Day, Omura and Hiramatsu. 1991 ; citining Krashen. 1989)

ได้อธิบายทฤษฎีสสมมติฐานเรื่องการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์โดยบังเอิญว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่หรือคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้ เมื่อมีการใช้ตัวป้อนที่สามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) กล่าวง่ายๆ ก็คือ เราจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์และภาษาได้ เมื่อเราเข้าใจข้อความ การที่เราเรียนคำศัพท์จากเรื่องเล่าได้โดยไม่รู้ตัวก็เนื่องจากคำศัพท์อื่นๆ ที่คุ้นเคยในเนื้อหาของเรื่องเล่า ได้ช่วยให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่หรือคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยที่มีอยู่ในเรื่อง

จากแนวความคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ในห้องเรียนโดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่า (Listening to Stories) แต่อย่างไรก็ตามการฟังเรื่องเล่าเพียงอย่างเดียว (การเรียนรู้โดยบังเอิญ) อาจไม่เพียงพอต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอย่างในประเทศไทย (Webb. 2008) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมายควบคู่กันไป ด้วย และมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการสอนดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้อำนาจและความสะดวกสำหรับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนหลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์

คำถามการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์หรือไม่
2. นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังจากการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์สิ้นสุดไปแล้ว 14 วัน หรือไม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์
2. นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังจากการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ สิ้นสุดไปแล้ว 14 วัน

ความสำคัญของการวิจัย

ใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเบ็ตตี้ดูแมน 2 ซองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 135 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเบ็ตตี้ดูแมน 2 ซองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน 33 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
 - 2.2.2 ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน

3. ขอบเขตของเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาใช้ในกิจกรรมการฟังเรื่องเล่านั้น ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสอดคล้องกับมาตรฐาน และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 คำศัพท์ที่นำมาใช้มีความเหมาะสมกับวัย ความสนใจและระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน และเป็นเรื่องที่ไม่ยาวเกินไป รวมทั้งสิ้น 3 แผน จำนวน 15 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เรื่องเล่าหมายถึง เรื่องที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากเรื่องเล่าของ Stacy Zeiger โดยปรับเนื้อหาให้ มีระดับความยากง่ายของคำศัพท์เหมาะสมกับระดับความรู้ความเข้าใจของนักเรียน ลักษณะเป็นรูปแบบ ของเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์และประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน มีการเกริ่นปูพื้น ฐานความรู้ความเข้าใจก่อน แล้วใช้ตัวละครดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ต่างๆ และตอนท้ายมีการ ทบทวนเนื้อเรื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เรื่องเล่าเป็นการสื่อความด้วยคำพูด ช่วยให้ผู้เรียนรู้จัก ประสบการณ์และความหมายของภาษาและสามารถเสนอประสบการณ์โต้ตอบภาษาในการสื่อสาร
2. การฟังเรื่องเล่า หมายถึง กิจกรรมที่ผู้สอนใช้เรื่องเล่าในการสอนโดยมีเนื้อเรื่องเหมาะสม กับวัย ความสนใจและระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน โดยครูผู้สอนจะเป็นคนอ่านให้นักเรียนฟัง โดยอ่านช้าๆ ในช่วงเริ่มต้น และเมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับเนื้อเรื่องแล้ว ครูจะเริ่มอ่านเร็วขึ้น กิจกรรมนี้ ช่วยให้ นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่และฝึกเดาความหมายจากบริบทในเนื้อเรื่อง
3. การสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย หมายถึง การสอนคำศัพท์แบบตรงเป็นการสอน ที่ถูกออกแบบโดยผู้สอน ที่เจาะจงคำศัพท์ที่จะใช้สอนนักเรียน โดยผู้สอนจะเสนอคำศัพท์ให้นักเรียนได้ เพิ่มเติมความรู้เรื่องคำศัพท์ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การนำเสนอรูปภาพและการแปลหรืออธิบาย ความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาแม่ของผู้เรียน
4. ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ หมายถึง ความเข้าใจความหมายคำศัพท์ และนำไปใช้ ได้ถูกต้องเหมาะสมตามบริบท ซึ่งจะวัดจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
5. ความคงทนในการจำคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการจำและเข้าใจความหมายของ คำศัพท์ สามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
6. โรงเรียนเบ็ญที่ตุ้ม 2 ชองเม็ก หมายถึง โรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด อุบลราชธานี เป็นโรงเรียนขนาดกลาง จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยเน้นการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน เนื่องจากมีครูสอนภาษาอังกฤษเป็นชาวต่างชาติซึ่งเป็น เจ้าของภาษาโดยตรง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ เป้าหมายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย ตามหัวข้อดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนคำศัพท์
 - 1.1 ความเป็นมาและทฤษฎีการสอนคำศัพท์
 - 1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์
 - 1.3 ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์
 - 1.4 ประเภทของกลวิธีการสอนคำศัพท์
 - 1.5 แนวการจัดกิจกรรมที่ใช้แนวการสอนโดยตรง (การสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์)
 - 1.6 แนวการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่า
2. ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ความสำคัญและความหมายของคำศัพท์
 - 2.2 ความรู้คำศัพท์
 - 2.3 องค์ประกอบของคำศัพท์
 - 2.4 ประเภทของคำศัพท์
 - 2.5 การเรียนรู้คำศัพท์
 - 2.6 หลักการเลือกคำศัพท์มาสอน
 - 2.7 การสอนคำศัพท์
 - 2.8 การทดสอบความรู้คำศัพท์
3. ทักษะการฟัง
 - 3.1 ความหมายและความสำคัญของการฟัง
 - 3.2 จุดมุ่งหมายของการฟัง
 - 3.3 การจัดกิจกรรมการฟังในห้องเรียน
 - 3.4 เทคนิคการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 3.5 การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษอย่างไรให้เข้าใจ
 - 3.6 หลักการเบื้องหลังของการสอนทักษะการฟัง
 - 3.7 กิจกรรมช่วยส่งเสริมการสอนทักษะการฟัง
4. การเล่าเรื่องและนิทาน
 - 4.1 ความเป็นมา
 - 4.2 การใช้เรื่องเล่าในการสอนภาษา
 - 4.3 เทคนิคการเล่าเรื่อง
 - 4.4 จุดมุ่งหมายของเรื่องเล่าและนิทานที่ใช้เป็นเครื่องมือและสื่อในการเรียนการสอน
 - 4.5 การเตรียมการเล่าเรื่อง

- 4.6 รูปแบบการเล่าเรื่อง
- 4.7 เทคนิคการเล่าเรื่อง
- 5. ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 5.1 จิตวิทยาการเรียนรู้และการจำ
 - 5.2 การทดสอบความคงทนในการจำ
- 6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนคำศัพท์

1. ความเป็นมาและทฤษฎีการสอนคำศัพท์

คำศัพท์ นับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเอื้อต่อการเรียนภาษาในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้น การเรียนรู้คำศัพท์ จึงเป็นสิ่งที่เป็ประโยชน์ในด้านการเรียนรู้ภาษาใหม่ ครูผู้สอนจึงควรฝึกผู้เรียนให้มีความรู้ด้านคำศัพท์ เพราะถ้าผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์หรือรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ จะทำให้เกิดปัญหาในการอ่านเรื่องราว การฟังข่าวสาร การพูดเพื่อสื่อความหมาย ตลอดจนการเขียนข้อความ ซึ่งบุคคลที่รู้คำศัพท์มากจะได้เปรียบในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการศึกษาค้นคว้ามากมายเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดที่สามารถระบุได้ว่าการเรียนการสอนวิธีใดหรือแบบใดได้ผลดีที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม นักวิจัยและนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดและทฤษฎีเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไว้มากมาย

ในการเรียนการสอน Skinner (1969) เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นเป็นการสร้างสมนิสัยซึ่งเกิดจากการฝึกฝน จะเห็นได้ชัดเจนในการเรียนรู้ภาษาโดยเริ่มจากการเลียนแบบเสียงเป็นคำๆ เมื่อเด็กได้ยินเสียงซ้ำๆ เด็กก็จะจำและพยายามเลียนแบบเสียงนั้นให้เหมือนและเมื่อเด็กได้ แรงเสริมจากพ่อแม่ก็จะพยายามทำเสียงนั้นบ่อยๆ จนเป็นนิสัย และหากเลียนแบบเสียงผิด พ่อแม่ก็จะพยายามแก้ไขและให้เด็กฝึกใหม่ ในด้านความหมายเด็กก็จะเรียนรู้ความหมายโดยอาศัยความจำ โดยเชื่อมโยงระหว่างคำกับวัตถุ โดยเด็กจะสังเกตรูปประโยคที่ผู้ใหญ่ใช้ว่ามีการจัดเรียงคำกันอย่างไรแล้วหาข้อสรุปและรูปแบบของประโยคด้วยตนเองจากข้อมูลที่ได้รับจากผู้ใหญ่ เช่น รูปแบบการเรียงประโยคคำสั่งและประโยคคำถาม เป็นต้น หากข้อสรุปของเด็กไม่ถูกต้อง เด็กก็จะรู้ได้จากการตอบสนองของผู้ใหญ่ และพยายามดัดแปลงแก้ไขให้เป็นที่ยอมรับมากขึ้น สอดคล้องกับ Krashen (1987) ที่พูดถึงการเรียนรู้ภาษาว่า ในการเรียนรู้ภาษาแรกนั้นจะเกิดขึ้นโดยธรรมชาติกันทุกคน หากเด็กคนนั้นไม่มีความบกพร่องทางร่างกายและสมองและสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างได้ แต่การเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับทุกคนเหมือนการเรียนรู้ภาษาแรก ถึงแม้ว่าในบางครั้งจะมีช่วงระยะเวลาในการเรียนรู้มากกว่ากันก็ตาม คนบางคนอาจประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าคนอื่นๆ ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน ทั้งนี้เป็นเพราะมีปัจจัยหลายๆ อย่างที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น อายุ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในทางวิชาการว่า คนอายุน้อยกว่าสามารถเรียนภาษาที่สองได้ดีกว่า เช่นเดียวกับคนที่มีความมั่นใจในตนเองสูงจะเรียนภาษาได้ดีเพราะมีความกล้าที่จะใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิด Krashen และ Terrel (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Krashen and Terrel. 1983) ให้สมมุติฐานการเรียนรู้ภาษาว่าสามารถทำได้สองแบบคือ

การเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ (Acquisition) และเรียนรู้ภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติ (Learning) โดยการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติเกิดจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ การเรียนแบบนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรู้ในตัวภาษา (Linguistic Knowledge) ขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการเรียนที่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแรก นั่นคือเด็กเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัวจากการใช้ภาษา เด็กไม่ได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษา แต่ในการใช้ภาษาเด็กมีความรู้สึกว่าควรใช้ภาษาแบบนี้ ไม่ใช่แบบนั้น เป็นต้น ส่วนการเรียนแบบไม่เป็นธรรมชาตินั้น เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เช่น รูปแบบและไวยากรณ์ของภาษา นักเรียนรู้ตัวตลอดว่ากำลังเรียนอะไร กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการเรียนภาษาจากการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา นอกจากนี้ในสมมุติฐานของการเรียนรู้ ภาษามีการเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาจากภาษาที่ตนได้รับฟังหรือการอ่านได้เข้าใจ ทั้งนี้เพราะเด็กเรียนรู้ภาษาจากผู้ใหญ่โดยการฟัง และอ่าน และบริบทต่างๆ รอบๆ ตัว และเมื่อเด็กเข้าใจในเนื้อหาแล้ว ก็จะสามารถเรียนรู้ตัวภาษาได้โดยไม่รู้ตัว จากแนวคิดและทฤษฎีการเรียนการสอนภาษา ดังกล่าวนี้ ได้ส่งผลมายังกระบวนการเรียนการสอนคำศัพท์ซึ่งใช้กันแพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน นั่นคือ การเรียนการสอนซึ่งกระทำโดยครูผู้สอนในชั้นเรียน วิธีการนี้คำศัพท์จะถูกคัดเลือกโดยครูผู้สอนนำมาดำเนินการสอนและให้ความหมายโดยใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การใช้รูปภาพ การแปลความหมาย การใช้พจนานุกรมหรือ การใช้บัญชีคำศัพท์และการท่องจำ วิธีการนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การเรียนการสอนคำศัพท์โดยตรง (Explicit Learning) ในอีกด้านหนึ่ง รูปแบบการเรียนการสอนก็ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง ฉะนั้นแล้วการเปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ โดยครูผู้สอนจัดสภาพแวดล้อมทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้ส่งเสริมการเรียนรู้ต่างๆ ให้มากที่สุด วิธีการนี้จะทำให้นักเรียนซึมซับเอาความรู้ไปโดยไม่รู้ตัว หรือที่เรียกว่า การเรียนการสอนแบบบังเอิญ (Incidental Learning) นั่นเอง

การเรียนรู้คำศัพท์โดยตรงนั้น มีพื้นฐานมาจากการสอนที่เน้นในส่วนของไวยากรณ์ของภาษาหรือคำศัพท์ โดยเชื่อว่าในการเริ่มต้นการเรียนภาษาที่สองนั้น การเรียนรู้คำศัพท์จะก่อให้เกิดผลดีมากกว่าการเรียนไวยากรณ์ซึ่งสามารถที่จะทำการเรียนรู้ได้ในภายหลังจนกว่าผู้เรียนมีความพร้อมในด้านคำศัพท์ในระดับหนึ่ง

จากอิทธิพลของการเรียนการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) ซึ่งเน้นกิจกรรมการแปลและไวยากรณ์เป็นหลัก นั้น ได้ส่งผลมาสู่การเรียนการสอนคำศัพท์เป็นอย่างมาก Krashen (1987) ได้เสนอวิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ โดยมีลักษณะดังนี้

1. ผู้สอนอธิบายกฎไวยากรณ์พร้อมกับแสดงประโยคตัวอย่างประกอบ
2. ผู้สอนแสดงไวยากรณ์พร้อมกับคำแปลในภาษาแม่
3. ผู้สอนแสดงบทอ่านซึ่งในบทอ่านจะปรากฏคำศัพท์และรูปแบบของไวยากรณ์ที่ได้นำเสนอไปแล้ว
4. ทำแบบฝึกหัดทำยบท เป็นการทบทวนเกี่ยวกับไวยากรณ์และคำศัพท์ จะเน้นการแปลจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย และจากภาษาเป้าหมายไปสู่ภาษาแม่
5. ผู้สอนให้บัญชีคำศัพท์ไว้พร้อมกับคำแปล และเป็นหน้าที่ของนักเรียนที่จะหาวิธีจัดการกับคำศัพท์ให้เข้าไปในความจำ

จากวิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ ผู้เรียนจะเรียนรู้ไวยากรณ์และการแปลเป็นหลักซึ่งวิธีการนี้ทำให้ผู้เรียนต้องพบกับคำศัพท์ใหม่และกฎไวยากรณ์จำนวนมาก แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนนั้นเรียนรู้คำศัพท์หรือจดจำคำศัพท์เหล่านั้นได้เลย Fox (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Fox. 1987)

ซึ่งตรงกันข้ามกับการเรียนการสอนคำศัพท์โดยอ้อม ที่มีความเชื่อพื้นฐานอยู่บนวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) โดยเน้นการพูดและการฟังมากกว่าการอ่านและการเขียน แต่อย่างไรก็ตามวิธีการนี้ก็ยังคงให้ความสำคัญกับกฎไวยากรณ์มากกว่าการเรียนการสอนคำศัพท์ ซึ่งการสอนคำศัพท์นั้นจะปรากฏก็ต่อเมื่อคราวจำเป็นเท่านั้น ดังนั้นวิธีนี้ก็ยังคงให้ความสำคัญกับไวยากรณ์มากกว่า การสอนคำศัพท์ (Brown. 2007)

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์

การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามขั้นตอน จำเป็นจะต้องอาศัยแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 แนวคิดวิถีธรรมชาติ (Natural Approach)

การสอนภาษาอังกฤษโดยอาศัยแนวคิดวิถีธรรมชาตินี้ เป็นหลักวิธีการสอนที่ได้รับการพัฒนาโดยยึดทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ของสติเฟิน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) นักภาษาศาสตร์ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษาและการพัฒนาการ แครชเชนเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Theory of Second Language acquisition) ซึ่งส่งผลต่อการวิจัยและการเรียนการสอนในด้านของภาษาที่สองอย่างกว้างขวางตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา (Schutz. 2007) ซึ่งงานวิจัยของแครชเชนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนของผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ มีการนำสมมุติฐานและทฤษฎีของแนวคิดวิถีธรรมชาติมาใช้ในการเรียนการสอน โดยที่แนวคิดวิถีธรรมชาติให้ความสำคัญกับการสื่อสาร ซึ่งแนวคิดวิถีธรรมชาติมีความสอดคล้องกับคำกล่าวของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ที่เชื่อว่า การสื่อสารทางภาษามีบทบาทสำคัญ ทั้งในด้านการเรียนรู้ภาษา (Language Learning) และการรับรู้ภาษา (Language acquisition) การสอนภาษาโดยแนวคิดวิถีธรรมชาติ (Natural Approach) มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

2.1.1 แนวการสอนแบบธรรมชาติ เป็นวิธีการสอนที่เลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก กล่าวคือ ต้องจัดประสบการณ์ที่จะสอนให้เด็กได้พบและคุ้นเคยกับภาษาที่ตนเรียนมากที่สุด โดยให้ผู้เรียนได้พบปะคลุกคลีกับเจ้าของภาษาโดยตรง ผู้สอนจะเน้นเรื่องคำศัพท์มาก โดยถือว่าการเรียนภาษานั้นคือการเรียนคำศัพท์ ส่วนไวยากรณ์ที่เรียนนั้นก็จะเป็นแบบคำจำกัดความและกฎเกณฑ์ และเนื้อเรื่องที่เรียนก็มักจะยึดเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเกณฑ์

2.1.2 แนวการสอนแบบธรรมชาตินี้ ถือหลักไม่พูดภาษาของผู้เรียนในห้องเรียน แต่จะใช้วิธีการออกท่าทาง กิริยา และวิธีพูดซ้ำๆ และวิธีแลกเปลี่ยนคำถามคำตอบเพื่อให้ถ้อยคำของครูเป็นที่เข้าใจและใช้เลียนแบบได้ ครูจึงเป็นฝ่ายทำการพูดเสียเป็นส่วนใหญ่ วิธีการดังกล่าวอาจจะใช้ได้ดีลึกับเด็กเล็กๆ แต่อาจไม่เหมาะกับผู้ใหญ่ซึ่งชอบเรียนภาษาด้วยการอ่านหรือศึกษากฎเกณฑ์แทนที่จะเรียนการพูดอย่างเดียว

2.1.3 แนวการสอนแบบธรรมชาติ เน้นภาษาพูดเป็นหลักสำคัญ โดยเน้นให้ผู้เรียนเคยชินกับแบบของภาษาพูดมากกว่าทักษะอื่นๆ แนวการสอนภาษาดังกล่าวไม่ได้ยึดความคิดที่ว่าทุกภาษามีแบบโครงสร้างของตนเอง และในขณะเดียวกันไม่ใส่ใจในการเปรียบเทียบภาษาที่สอนกับภาษาของผู้เรียน

โดยสรุป จะเห็นได้ว่าแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมีจุดเน้นอยู่ตรงที่การสื่อสารในสถานการณ์ที่แท้จริง (Real Communication) ดังนั้น ครูผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ และอยู่ในความสนใจของผู้เรียนด้วย นอกจากนี้ครูผู้สอนจะต้องจัดทากิจกรรมต่างๆ ที่จะอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ สำหรับการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนนั้น จะไม่กระทำอย่างทันทีทันใดถ้าข้อผิดพลาดไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร (Krashen and Terrell. 1983)

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory) แบ่งออกเป็น 2 ทฤษฎีหลัก ได้แก่

2.2.1 ทฤษฎีทางภาษา (Theory of Language)

แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาว่า มีเป้าหมายหลักเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับหลักสำคัญของแนวคิดวิธีธรรมชาติ ซึ่งเป็นการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านการสื่อสารเป็นสำคัญ แครชเชน และ เทอร์เรล ไม่เห็นด้วยกับการเรียนแบบท่องจำ (Rote Learning) ของวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio Lingual Method) เนื่องจากเป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนท่องจำบทสนทนาจนเกิดความคุ้นเคย โดยที่ผู้เรียนนั้นอาจต้องมีการท่องบทสนทนาทั้งในรูปแบบของการท่องจำในชั้นเรียนและแบบกลุ่มย่อย ซึ่งในการเรียนการสอนนั้นเน้นการฝึกพูดประโยค ในบทสนทนาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการจดจำโดยอัตโนมัติ (Krashen. 1987 : 129-130) นอกจากการให้ความสำคัญของการสื่อสาร ทั้ง แครชเชน และ เทอร์เรล ยังได้กล่าวเน้นย้ำถึงความสำคัญของคำศัพท์ และเชื่อว่าความสำคัญของความหมายและข้อความที่สื่อเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก แครชเชน ได้กล่าวถึงการรับรู้ภาษาว่า จะเกิดขึ้นได้เมื่อมีคนสามารถเข้าใจในข้อความที่อยู่ในภาษาเป้าหมายได้ ดังนั้น แครชเชน จึงให้ความสำคัญกับตัวบ่อนที่ให้กับผู้เรียนนั้นควรมีความสำคัญอยู่เหนือความสามารถปัจจุบันของผู้เรียนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

2.2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา (Theory of Language Learning)

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา ประกอบด้วยสมมุติฐานสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

2.2.2.1 สมมุติฐานของความแตกต่างระหว่างการรับรู้และการเรียนรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมุติฐานนี้ถือเป็นพื้นฐานของสมมุติฐานอื่นๆที่จะตามมาซึ่งสมมุติฐานนี้ได้กล่าวถึงการรับรู้ภาษาว่ามีอยู่ด้วยกัน 2 ลักษณะ คือ

1) การรับรู้ทางภาษา (Acquisition) เป็นกระบวนการการเรียนรู้ภาษาโดยที่ผู้เรียนนั้นไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองกำลังเรียนภาษาอยู่ ผู้เรียนไม่ต้องกังวลว่าตนเองจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาและกฎเกณฑ์ต่างๆ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาก็คือ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นข้อผิดพลาดอันเกิดจากการใช้ภาษานั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับการแก้ไขอยู่ตลอดเวลา トラバเท่าสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารนั้นยังสามารถสื่อความหมายได้ ลักษณะการเรียนแบบนี้คือ การเรียนภาษาแบบธรรมชาติที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ทางภาษาขึ้นตามธรรมชาติ

ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแม่ที่เด็กเล็กๆ ไม่ต้องได้รับการสอนทางด้านโครงสร้างของภาษาโดยวิธีการรับรู้ภาษาจึงไม่มีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ที่แม่นยำ แต่ทว่าในการใช้ภาษานั้น ผู้เรียนจะได้รับทราบกฎไวยากรณ์ทางอ้อม ซึ่งผู้เรียนจะใช้ความคุ้นเคยที่จะเลือกคำตอบว่าคำตอบใด น่าจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องและคำตอบใดเป็นคำตอบที่ผิด นักทฤษฎีทางภาษาที่สองสันนิษฐานว่า เด็กมีการเรียนภาษาโดยการรับรู้ ส่วนผู้ใหญ่มีการเรียนภาษาแบบการเรียนรู้ภาษา อันที่จริงแล้วผู้ใหญ่ก็สามารถรับรู้ภาษาได้เช่นเดียวกัน และการรับรู้ภาษาของผู้ใหญ่ก็เป็นวิธีการที่เป็นประโยชน์อย่างมากในการเรียนภาษาเช่นเดียวกับการเรียนของเด็กเล็ก (Krashen. 1987 : 10)

2) การเรียนรู้ภาษา (Learning) เป็นกระบวนการการเรียนรู้ภาษาแบบรู้ตัว โดยที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา และผู้เรียนต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ภาษาอยู่ตลอดเวลา ผู้เรียนต้องใช้ความระมัดระวังเพื่อให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา การเรียนรู้ภาษาจึงเป็นการเรียนทางด้านกฎเกณฑ์ หลักไวยากรณ์และหลักการต่างๆ ของภาษา ซึ่งวิธีการนี้เป็นวิธีการการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่ผู้เรียนอาจไม่สามารถสื่อสารได้

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า หลักการเรียนรู้ภาษานั้นเป็นการเรียนที่ไม่ได้เป็นการเรียนภาษาอย่างจริงจัง แต่เป็นการเรียนแบบไม่เป็นทางการหรือที่บางครั้งอาจเรียกว่าเป็นการเรียนแบบธรรมชาติ เนื่องจากเป็นการรับรู้ภาษาไม่ใช่การเรียนการสอนที่เน้นทางด้านกฎเกณฑ์ทางภาษา และเป็นการรับภาษาโดยที่ไม่รู้ตัว แต่การเรียนรู้ภาษานั้นเป็นการเรียนที่ผู้เรียนรู้ว่าตนเองกำลังเรียนภาษา และต้องระวังตัวในการใช้ภาษาเพื่อให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์อยู่ตลอดเวลา

2.2.2.2 สมมุติฐานการจัดลำดับธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมุติฐานนี้เป็นสมมุติฐานของการรับรู้โครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษา ซึ่งเป็นการเรียงลำดับตามความยากง่าย ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้หลักไวยากรณ์บางเรื่องก่อน และสามารถนำหลักเกณฑ์ที่เรียนรู้ก่อนมาใช้เป็นพื้นฐานในการรับรู้กฎเกณฑ์ใหม่ๆ ดังที่ Brown (Krashen. 1987 : 12 ; citing Brown. 1973) ได้กล่าวถึงการรับรู้ภาษาอังกฤษของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ว่า เด็กมีการรับรู้หน่วยย่อยของคำ และหน้าที่ของคำก่อนกฎไวยากรณ์อื่นๆ เช่น ผู้เรียนทราบกฎการเติม ing ในโครงสร้าง He is playing football. และการเติม s ในโครงสร้างพหูพจน์ เช่น two dogs ก่อนการเติม s หลังกริยาที่ประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 เช่น He lives in New York. ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Dulay และ Burt (Krashen. 1987 : 12-13 ; citing Dulay and Burt. 1974) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการจัดลำดับธรรมชาติของหน่วยคำที่แสดงหลักไวยากรณ์ว่า เด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีการรับรู้หลักเกณฑ์ทางภาษาได้ตามลำดับเช่นเดียวกับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง การจัดลำดับธรรมชาติของการสอนทางด้านกฎไวยากรณ์ไม่จำเป็นที่จะต้องเรียงลำดับตายตัว เพียงแต่ควรเรียงลำดับจากง่ายไปยาก เพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถนำโครงสร้างที่ง่ายไปใช้ในการทำความเข้าใจกับโครงสร้างที่ยากต่อไป (Krashen. 1987 : 14) ดังนั้นในการสอนภาษาอังกฤษจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะแก้ไขคำ หรือกฎเกณฑ์ที่ผิด ในขณะที่ผู้เรียนไม่มีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ได้รับการแก้ไข

2.2.2.3 สมมุติฐานการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis) สมมุติฐานนี้กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การรับรู้ภาษา (Acquisition) และการเรียนรู้ภาษา (Learning) ซึ่งนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกัน ในส่วนแรกนั้นเป็นส่วนของการรับรู้ภาษา (Acquisition) ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้โดยมีความคล่องแคล่ว

ในการใช้ภาษา (Fluency) ส่วนการเรียนรู้ภาษา (Learning) มีประโยชน์ในการใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาหรือทำหน้าที่เป็นกลไกในการตรวจสอบภาษา (Monitor) เท่านั้น ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ภาษา (Learning) ซึ่งเป็นการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ไม่มากนัก เพราะในการใช้ความรู้เพื่อตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องของภาษายังต้องมีเงื่อนไขอย่างน้อยอีก 3 ประการ คือ

1) ต้องมีเวลาเพียงพอ ซึ่งในชีวิตจริงเรามักจะไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา โดยเฉพาะในการสนทนาต่างๆ ไป มิฉะนั้น จะทำให้พูดซ้ำมาก หรือต้องหยุดพูดเป็นช่วงๆ

2) ต้องมุ่งความสนใจไปที่รูปแบบของภาษา (Form) หรือความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาที่เรียนมา ซึ่งในชีวิตจริงผู้พูดจะสนใจเนื้อหาที่จะพูดมากกว่า

3) ต้องมีความรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งกฎเกณฑ์ดังกล่าวมีอยู่เป็นจำนวนมาก จึงไม่อาจจะแน่ใจได้ว่าเราจะมีความรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาได้ครบถ้วน

2.2.2.4 สมมุติฐานการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) เป็นสมมุติฐานที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาที่สอง ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ เนื่องจากเป็นสมมุติฐานที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ภาษาโดยตรง สมมุติฐานตัวป้อนเข้าได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการรับรู้ภาษาว่า ผู้เรียนต้องรับรู้ความหมายของภาษาแล้วต่อมาจึงรับรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Krashen. 1987 : 20-21) การรับรู้ภาษาตามหลักของสมมุติฐานการป้อนเข้าเน้นความสำคัญของตัวป้อนเข้า ควรเป็นข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้ หรือที่เรียกว่า Comprehensible Input ข้อมูลดังกล่าวนี้อาจได้มาจากการฟังหรือการอ่าน แต่จะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ มิฉะนั้นข้อมูลดังกล่าวจะเป็นเพียง “เสียง” หรือ “ตัวอักษร” ที่ไม่มีความหมายอะไรเลยสำหรับผู้เรียน ซึ่งการป้อนข้อมูลแบบนี้จะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่า $i + 1$

(i) คือ ระดับข้อมูลที่ผู้เรียนภาษาสามารถเข้าใจได้ หรือหมายถึงความสามารถการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียนในระดับปัจจุบัน

(1) หมายถึง ระดับข้อมูลทางภาษาที่อยู่สูงกว่าระดับความสามารถปัจจุบันของผู้เรียนเพียงเล็กน้อย ซึ่งผู้เรียนภาษาจะสามารถเข้าใจได้โดยอาศัยบริบท และความรู้ในตัวภาษาสาระสำคัญของสมมุติฐานการป้อนเข้า มีดังนี้

1. สมมุติฐานนี้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ภาษามากกว่าการเรียนรู้ภาษา
2. การรับภาษาที่อยู่เหนือระดับความรู้ในระดับปัจจุบันนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ เนื่องจากมีบริบทช่วย
3. การพูดหรือการอ่านอย่างคล่องแคล่วนั้นจะเกิดขึ้นเองตามระดับพัฒนาการของแต่ละบุคคลซึ่งไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรง
4. ถ้าผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟังหรืออ่าน แสดงว่าข้อมูลที่ป้อนเข้านั้นมีลักษณะเป็นข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้ และมีโครงสร้างใหม่ที่สูงกว่าระดับความสามารถปัจจุบันของผู้เรียนเพียงเล็กน้อย โดยลักษณะข้อมูลป้อนเข้าเหมาะสมที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษามีลักษณะ ดังนี้

4.1) สามารถเข้าใจได้ (Comprehensible) เป้าหมายของการสอนภาษา คือการจัดป้อนข้อมูลเข้าเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้มากที่สุด ผู้สอนต้องใช้สื่อการสอนหรือพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนมาช่วยสร้างความเข้าใจ นับตั้งแต่วันแรกที่ผู้เรียนเริ่มเรียน

4.2) มีความน่าสนใจและความสัมพันธ์กับตัวของผู้เรียน ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษา จึงจำเป็นต้องยึดหลักความสนใจของผู้เรียนเป็นหลักและในขณะเดียวกันควรมีการจัดกิจกรรม เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตัวเองในการแสดงออกในสิ่งที่เขาารู้และสนใจ

4.3) ไม่มีการจัดลำดับไวยากรณ์ (Not Grammatically Sequenced) สิ่งสำคัญของการเรียนรู้ภาษานั้น ไม่ใช่เรื่องไวยากรณ์ แม้ว่าการเรียนภาษานั้นอาจจะมีการสร้างที่ซับซ้อน แต่ก็ไม่ต้องมีการจัดลำดับที่แน่นอน

4.4) มีปริมาณเพียงพอ (Quantity) ในการรับรู้ภาษาของนักเรียนนั้นจะต้องได้รับข้อมูลป้อนเข้าทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป

4.5) ช่วยลดระดับของความวิตกกังวล (Affective Filter Level) ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลป้อนเข้าไปเรื่อยๆ โดยไม่จำเป็นต้องแสดงออกถึงการรับรู้ นั่นหมายความว่าเส้นทางด้านการพูดหรือการเขียน ซึ่งในการแสดงออกเกี่ยวกับภาษาที่สองนั้น จะต้องรอจนกระทั่งนักเรียนมีความพร้อม และข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นถือว่าไม่เป็นเรื่องที่สำคัญ ข้อมูลที่ได้รับจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจและต้องเกี่ยวข้องกับผู้ใช้เรียน สิ่งที่กำลังมาทั้งหมดนี้จะช่วยลดระดับความวิตกกังวลทางด้านจิตใจของผู้เรียนได้

4.6) นำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ (Tool for Conversational Management) ในบางครั้งข้อมูลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างครูและนักเรียนนั้น อาจจะอยู่ในรูปของบทสนทนาสั้นๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา

2.2.2.5 สมมุติฐานแรงดันด้านความรู้สึกลึก (The Affective Filter Hypothesis) สมมุติฐานนี้เชื่อว่า องค์ประกอบทางด้านจิตใจ (Affective factors) มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังแนวคิดที่ Dulay และ Burt (Krashen. 1987 : 30-31 ; citing Dulay and Burt. 1977) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบทางด้านจิตใจส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง เช่นเดียวกับองค์ประกอบอื่นๆที่ได้กล่าวไปแล้ว เนื่องจากสภาพของอารมณ์ของผู้เรียนนั้นเป็นเครื่องกั้นกรองที่สามารถปรับแต่งได้ ดังนั้นผู้สอนควรป้อนตัวป้อนที่เข้าใจได้เพื่อผู้เรียนจะวิตกกังวลต่ำและเกิดความเชื่อมั่นในการมีส่วนร่วมในความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการรับรู้ภาษาที่สอง จึงต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ทางด้านจิตใจ ดังนี้

1) แรงจูงใจ (Motivation) การมีแรงจูงใจนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้มากขึ้นและทำให้เด็กมีความสามารถในการรับรู้ภาษาได้ดีกว่า

2) ความมั่นใจในตัวเอง (Self-confidence) ในการเรียนรู้ภาษาถ้าผู้เรียนมีความมั่นใจในตัวเองและมองตนเองว่ามีความสามารถ (Self-image) จะสามารถรับรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าผู้ที่ขาดความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษา

3) ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นปัจจัยที่สามารถขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้แม้ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลที่เข้าใจได้ก็ตาม ดังนั้น การลดความวิตกกังวลทั้งในเรื่องส่วนตัวและในด้านการเรียนจะนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่ดีขึ้น เมื่อผู้เรียนไม่ต้องวิตกกังวลกับ

เรื่องใดๆ แล้ว นั่นหมายความว่าผู้เรียนสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ และจะสามารถทำให้เกิดการพัฒนาทางภาษาได้รวดเร็วขึ้น

จากหลักการของแนวคิดวิธีธรรมชาติและทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองที่กล่าวมาข้างต้น ดังนั้น การใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมายซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดดังกล่าว จึงต้องอาศัยหลักการที่สำคัญ ดังนี้ คือ

1. สมมุติฐานเกี่ยวกับการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) ซึ่งสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาที่สองนั้น ต้องเริ่มเรียนจากสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) โดยตัวป้อนเข้านั้นจะเป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วเพียงแต่ได้รับการเพิ่มเติมข้อมูลที่เป็นความรู้ใหม่เข้าไป ซึ่งไม่ยากเกินกว่าความสามารถของผู้เรียนมากจนเกินไป ข้อมูลดังกล่าวอาจได้มาจากการฟังหรือการอ่าน และต้องเป็นข้อมูลที่มีความหมายในด้านเนื้อหา ไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์โครงสร้างทางภาษาเท่านั้น จะต้องเป็นข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวข้องกับผู้เรียน และข้อมูลที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นได้นั้น ควรเป็นข้อมูลที่ใช้ภาษาในระดับสูงกว่าระดับความรู้ภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่เดิมเล็กน้อย อาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาโดยก้าวจากระดับ (i) หรือระดับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่ในปัจจุบัน ไปสู่ระดับ (i+1) หรือระดับความรู้ทางภาษาที่เหนือกว่าระดับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่ในปัจจุบันหนึ่งขั้น โดยใช้บริบทและข้อมูลนอกเหนือตัวภาษาเข้าช่วยเพื่อทำความเข้าใจ ดังนั้น เมื่อการสื่อสารได้ดำเนินไปจนกระทั่งผู้เรียนได้รับข้อมูลที่เข้าใจได้อย่างเพียงพอแล้ว ข้อมูลในลักษณะก็จะเกิดขึ้นได้โดยอัตโนมัติ และเนื่องจากข้อมูลที่เข้าใจได้มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนควรตระหนักในการให้ข้อมูลที่เข้าใจได้แก่ผู้เรียน โดยการปรับระดับความยากง่ายของภาษาให้อยู่ในระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจ และเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นได้อย่างเพียงพอ จะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน และสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี

ซึ่งในการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น คำศัพท์ใหม่ที่ไม่คุ้นเคยจะเรียนรู้ได้เมื่อเกิดความชัดเจนแก่ผู้เรียน ซึ่งก็คือความหมายของศัพท์จะเรียนรู้ได้จากการใช้ส่วนประกอบอื่นๆ นอกจากตัวภาษาในการอธิบายด้วย เช่น รูปภาพประกอบ ท่าทางประกอบ และลักษณะเหมือนจริง สิ่งเหล่านี้ แครชเชน ได้หมายถึง ข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) นอกจากนี้จำนวนข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้จะต้องมีความเหมาะสมกับจำนวนคำศัพท์ที่เรียนรู้ ซึ่งการที่ผู้เรียนจะเรียนรู้คำศัพท์ผ่านทางการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบอธิบายคำศัพท์เป้าหมายได้ก็เนื่องมาจาก 1) คำศัพท์และการสร้างประโยคที่คุ้นเคยในบริบทของเรื่องเล่าช่วยนำไปสู่ความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย และ 2) คำแปลและรูปภาพประกอบในเรื่องช่วยให้ความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย

2. สมมุติฐานแรงต้านความรู้สึก (The Affective Filter Hypothesis) สมมุติฐานนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่เป็นตัวส่งเสริมในการเรียนรู้ภาษาว่า ความวิตกกังวลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา รวมไปถึงความรู้สึกและทัศนคติของผู้เรียนก็มีผลกับการเรียนรู้ภาษาด้วย ซึ่งอารมณ์ในทางลบเป็นตัวขัดกั้นการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถรับข้อมูลได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น เมื่อผู้เรียนมีความวิตกกังวลไม่มีแรงจูงใจในการเรียน หรือขาดความมั่นใจ ก็จะทำให้การเรียนภาษามีข้อจำกัด ซึ่งการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าในการเรียนการสอนมีส่วนช่วยสร้างบรรยากาศในทางที่ดีแก่ผู้เรียน ทำให้มีความสุขในการเรียน และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนด้วย

3. ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์

โดยทั่วไปแล้วผู้เรียนภาษาจะเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในสองขั้นตอนด้วยกัน คือ เมื่อผู้เรียนภาษาได้ยินหรืออ่านคำศัพท์ใหม่ ผู้เรียนมักจะเรียนรู้และจดจำคำศัพท์เหล่านั้น แต่อาจจะไม่สามารถใช้คำศัพท์เหล่านั้นในการพูดหรือการเขียนได้ ต่อมาเมื่อได้เรียนรู้คำศัพท์เหล่านั้นแล้วก็จะสามารถใช้คำเหล่านั้นได้ คำเหล่านั้นก็จะกลายเป็นคำศัพท์ที่ใช้เพื่อสื่อสาร

อย่างไรก็ตาม การที่จะสามารถใช้คำใหม่ได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นกระบวนการระยะยาวและต้องใช้เวลา ผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องเรียนรู้และทราบวิธีการจดจำ กักเก็บและฝึกใช้คำใหม่โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลาย ทั้งนี้เพราะไม่มีกลวิธีการใดสำคัญไปกว่ากัน และเป็นไปไม่ได้ที่กลวิธีการเรียนรู้วิธีการเดียวจะสามารถพัฒนาการเรียนรู้ทั้งหมดได้ ซึ่งกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์บางอย่าง อาจจะเหมาะสมสำหรับจุดประสงค์ที่ต่างกัน (Schmitt. 2000)

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น คำจำกัดความของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ก็มาจากกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

Cameron (Catalan. 2003 ; citing Cameron. 2001) ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ว่า เป็นการกระทำที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อช่วยให้เข้าใจและจำคำศัพท์ คาตาลาน (Catalan. 2003) ได้เสนอคำจำกัดความของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ว่าหมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการที่ใช้เพื่อเรียนรู้คำศัพท์ เป็นขั้นตอนซึ่งกระทำโดยผู้เรียนเพื่อหาความหมายของคำที่ไม่รู้เพื่อจดจำคำศัพท์ในระยะยาว และเพื่อระลึกคำศัพท์เหล่านั้นเมื่อต้องการใช้สื่อสารหรืองานเขียนส่วนอินทราประเสริฐ (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Intaraprasert. 2004) ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ว่า เป็นชุดของเทคนิคหรือพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้เพื่อค้นหาความหมายของคำใหม่ จดจำคำศัพท์ที่ได้เรียน และเพิ่มพูนวงความรู้คำศัพท์ อันรวมถึงการออกเสียงและการใช้คำศัพท์อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องศึกษาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์อย่างกว้างขวาง มีกลวิธีการเรียนรู้ของตนเอง และการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์นั้นจะแตกต่างกันมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้เรียนภาษาว่า มีความต้องการเรียนรู้ภาษาเพื่อการอ่านและการฟังหรือเพื่อใช้ผลิตคำในการพูดและการเขียน

Schmitt (2000) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญนั้น ผู้เรียนภาษาที่ดีมักจะใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อสร้างความรู้คำศัพท์ให้ตนเอง มีการทบทวนและฝึกใช้คำศัพท์ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น จะมีกลวิธีการเรียนของตนเอง โดยเลือกเอาวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของตนเอง และสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์

ในการจัดประเภทของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ มีนักวิจัยและนักการศึกษาแบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน ดังนี้

Cohen (1987) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ กลวิธีสำหรับจำคำศัพท์ ซึ่งใช้การพูดและการออกเสียงซ้ำๆ เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงความจำ กลวิธีการเชื่อมโยงความคิด และการเรียนรู้คำศัพท์และกลวิธีการฝึกฝน

Cook (2001) แบ่งการเรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ กลวิธีการหาความหมาย เช่น การเดาความหมายจากบริบทหรือสถานการณ์ การใช้พจนานุกรม การอุปนัยจากชนิดของคำ กลวิธีสำหรับการรับรู้คำ เช่น การทำซ้ำๆ การท่องจำ การจัดระบบคำในใจ และการเชื่อมโยงความรู้

Nation (1982) ได้แบ่งวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 วิธี คือการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (Direct approach) และวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ทางอ้อม (Indirect Approach) การเรียนรู้คำศัพท์แบบตรงนั้นเป็นการเรียนรู้คำศัพท์ทั้งในบริบท (Context) หรือเป็นคำโดดๆ โดยเรียนเป็นรายการคำศัพท์ (Lists of words) รูปศัพท์ (Forms) และความหมาย (Meanings) โดยการทำแบบฝึกหัดหรือการเรียนรากศัพท์ (Roots) ส่วนการเรียนรู้คำศัพท์ทางอ้อม เป็นการเดาคำศัพท์จากบริบทในขณะที่อ่านและฟัง ซึ่งสิ่งที่จะช่วยในการเดาความหมายของคำศัพท์คือ ข้อมูลต่างๆ จากบริบท

Ellis (Alemi and Tayebi. 2011 ; citing Ellis. 1994) ได้แบ่งประเภทการเรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ การเรียนรู้แบบสอนตรง (Explicit Learning) ซึ่งเป็นการเรียนที่ผู้เรียนรู้ตัวว่าตนเองกำลังเรียนคำศัพท์อยู่ โดยการค้นหาความหมาย สร้างและทดสอบองค์ความรู้เรียนรู้ตามกฎที่ครูผู้สอนบอก เช่น การพัฒนาความรู้คำศัพท์โดยการท่องจำ การเชื่อมโยงคำศัพท์กับความหมาย เป็นต้น ในขณะที่การเรียนรู้โดยบังเอิญ (Implicit Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่รู้ว่าตนเองกำลังเรียนคำศัพท์อยู่ แต่เป็นการซึมซับความรู้อย่างเป็นธรรมชาติ จากประสบการณ์รอบตัว เช่น การเรียนรู้หน่วยเสียง การออกเสียงและเรียนรู้คำใหม่โดยได้ยินหรือได้ฟังโดยตรง ซึ่งจะเห็นความชัดเจนในเด็กที่เรียนรู้ภาษาของตน

Hunt และ Begler (1998) ได้แบ่งการเรียนการสอนคำศัพท์ออกเป็น 3 วิธีด้วยกัน คือ การเรียนรู้แบบบังเอิญ (Incidental Learning) การสอนแบบตรง (Explicit Instruction) และ การพัฒนาวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Independent Strategies Development) เมื่อพิจารณาจากการเรียนการสอนคำศัพท์ดังกล่าว จะพบว่าการเรียนรู้แบบบังเอิญเป็นวิธีการที่เน้นกิจกรรมการอ่านอย่างกว้างขวาง (Extensive Reading) และการฟัง (Listening) ซึ่งการเรียนรู้แบบบังเอิญเป็นสิ่งที่นักเรียนไม่ได้ตั้งใจที่จะเรียนโดยตรงแต่เป็นผลพลอยได้จากการทำงานหรือเรียน ส่วนการสอนแบบตรง เป็นการสอนที่ถูกต้องแบบโดยผู้สอน เป็นการสอนที่เจาะจงคำศัพท์ที่จะใช้สอนนักเรียน ผู้สอนจะเสนอคำศัพท์ให้นักเรียนได้เพิ่มเติมความรู้เรื่องคำศัพท์ และพัฒนาความชำนาญในคำที่รู้แล้ว สำหรับการพัฒนากลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง คือ วิธีการฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทและฝึกการใช้พจนานุกรม

จากประเภทของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ การสอนคำศัพท์ส่วนใหญ่มักจะใช้แนวการสอนโดยอ้อมหรือโดยบังเอิญ ทั้งนี้เพราะคำศัพท์ในภาษามีจำนวนมาก และมีความยุ่งยากในการเรียนและเป็นการยากที่จะนำคำศัพท์มาสอนได้ Honeyfield (นฤทัย ทองเที่ยง. 2549 ; อ้างอิงมาจาก Honeyfield. nd) กล่าวว่า การสอนคำศัพท์สำหรับผู้เริ่มเรียนนั้น มักจะเป็นการสอนคำศัพท์โดยการแปลคำศัพท์เป็นคำๆ การใช้กิจกรรมในการให้ความหมายของคำศัพท์หรือการใช้คำเหมือน (Synonym) การใช้รูปภาพแทนการแปลความหมาย และการฝึกพูดและเขียนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนเรียน

Lado และ Lobo (นฤทัย ทองเที่ยง. 2549 ; อ้างอิงมาจาก Lado and Lobo. nd) พบว่า การสอนคำศัพท์โดยการแปลเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนใช้ได้ผลมากกว่าการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ และยังกล่าวสนับสนุนว่า สำหรับผู้เรียนในระยะเริ่มแรกนั้น การแปลคำศัพท์เป็นภาษาแม่ของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ดีกว่าการใช้คำเหมือนและการเดาความหมายจากบริบท

ในอีกด้านหนึ่ง การสอนนั้น ครูส่วนใหญ่จะมีความเห็นว่า การสอนคำศัพท์ควรสอนในบริบท ซึ่ง ออกซ์ฟอร์ด และ ครูคอลล (Oxford and Crookall. 1990) กล่าวว่า คนส่วนใหญ่จะเห็นด้วยกับการสอนคำศัพท์ในบริบท การสอนคำศัพท์โดดๆ นั้น ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้นาน ทำให้การเรียนรู้คำศัพท์นั้นควรจะเรียนรู้ถึงคำที่เกิดขึ้นพร้อมกับคำศัพท์ (Collocation) นั้นๆ ด้วย

Nation (1982) กล่าวว่า ในความเป็นจริงแล้ว การสอนคำศัพท์เป็นคำโดดๆ นั้น ช่วยให้ผู้เรียนนั้นจำคำศัพท์ได้เป็นจำนวนมากและเป็นเวลานาน โดยมีเหตุผลสนับสนุนดังนี้

1. การสอนคำศัพท์โดยการแปลและการเปิดความหมายจากพจนานุกรม ให้ความหมายที่จำกัดมากกว่าการสอนคำศัพท์ในบริบทที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในสิ่งแวดล้อมหลายๆแบบ จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายที่สมบูรณ์ของคำศัพท์นั้น
2. ถ้าหากว่าคำศัพท์ที่เรียนคำหนึ่งมีความหมายเชื่อมโยง (Collocate) กับคำศัพท์อีกคำหนึ่งแล้ว การที่ให้ผู้เรียนได้พบเห็นคำศัพท์ทั้งสองคำในเวลาเดียวกันย่อมเป็นการดีกว่า ซึ่งในกรณีนี้มักจะทำได้ยากในการสอนคำศัพท์ในบริบท
3. การสอนคำศัพท์ในบริบทช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หน้าที่ของคำศัพท์ที่เรียน เช่น คำนาม คำกริยา เป็นต้น แต่คำศัพท์เป็นคำโดดๆ หรือโดยการแปลเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนนั้นได้ผลดีกว่าคือ สามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หน้าที่ของคำศัพท์ที่เรียนนั้นทั้งในภาษาต่างประเทศและภาษาแม่ของตน

จากการแบ่งประเภทของการเรียนรู้คำศัพท์ที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การเรียนรู้คำศัพท์แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ การเรียนรู้คำศัพท์แบบตรงและการเรียนรู้คำศัพท์โดยบังเอิญ ซึ่งการเรียนรู้คำศัพท์แบบตรงนั้น นักเรียนจะเรียนรู้คำศัพท์โดยตรงจากครูผู้สอนหรือการใช้สื่อต่างๆ เช่น รายการคำศัพท์ การทำแบบฝึก การพูดออกเสียงซ้ำๆ การใช้บัตรคำ รวมทั้งการแปลเป็นภาษาแม่ เป็นต้น ส่วนการเรียนรู้คำศัพท์แบบบังเอิญนั้น เป็นการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัวจากบริบท เรียนรู้จากการอ่านและการฟัง เป็นการคาดเดาความหมายจากที่สิ่งฟังและเห็น

5. แนวทางการจัดกิจกรรมที่ใช้แนวการสอนโดยตรง (การสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์)

การสอนแบบตรงหรือการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์นี้ไม่ใช่วิธีใหม่แต่อย่างใด ครูสอนภาษาได้ใช้วิธีนี้มานานแล้ว ซึ่งจะเน้นสอนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้เรียนโดยใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนในการอธิบายความหมายและแปลคำศัพท์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการเรียนการสอนในชั้นเรียน เป็นผู้ควบคุมชั้นให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนปฏิบัติตามคำบอกของผู้สอน การเรียนการสอนในห้องเรียนจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ ความสามารถของผู้เรียนจะดูได้จากความเร็วและความถูกต้องแม่นยำในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่าวิธีสอนแบบนี้เป็นการให้พื้นฐานผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาก็ได้

ซึ่ง Robin และ Thompson (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Robin and Thompson. 1994) ให้ความหมายของแนวการสอนโดยตรงว่า หมายถึง การเรียนรู้คำศัพท์จากรายการคำศัพท์ แบบฝึกหัดคำศัพท์เติมคำที่หลากหลาย การใช้บัตรคำ การอ่านและการพูดบ่อย โดยทั่วไปแล้ว วิธีการสอนแบบนี้จะประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกหัด ในบทเรียนแต่ละบทจะประกอบไปด้วยบทความหรือข้อความให้นักเรียนอ่านหรือฟัง และอาจมีคำศัพท์รวมถึงไวยากรณ์ที่ดึงออกมาให้เห็นชัดเจน ซึ่งผู้สอนมักจะดำเนินการเรียนการสอนตามขั้นตอนดังนี้

1. สอนคำศัพท์ โดยบอกคำแปลเป็นภาษาของผู้เรียน และให้ตัวอย่างประโยคที่มีคำศัพท์นั้นอยู่ อาจจะมีการใช้ภาพประกอบหรือใช้ท่าทางประกอบด้วยก็ได้
2. อธิบายโครงสร้างของภาษาที่สำคัญที่ปรากฏในบทความให้ผู้เรียนเข้าใจ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนฝึกทำแบบฝึกหัด ผู้เรียนจะได้เกิดความคุ้นเคยกับโครงสร้างไวยากรณ์นั้นๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนอ่านหรือฟังบทความ
3. ให้นักเรียนอ่านหรือฟังเรื่องที่กำหนดให้หลังจากที่เรียนคำศัพท์และไวยากรณ์ไปแล้ว ผู้สอนจะช่วยอธิบายเพิ่มเติมโดยใช้ภาษาของผู้เรียน และผู้สอนจะถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังหรืออ่าน เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น

4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อเป็นการทบทวนคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปแล้ว

ซึ่งจากความหมายและแนวการสอนของวิธีการสอนแบบตรง นราวดี หลิมศิริ (2553)

ได้เสนอแนวทางที่คล้ายคลึงกันเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการสนทนาพูดคุยและเกริ่นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นการนำเสนอคำศัพท์ใหม่หรือนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ ครูผู้สอนให้นักเรียนได้อ่านออกเสียง สะกดคำศัพท์ และบอกความหมายคำศัพท์ โดยการแปลและใช้สื่อ อุปกรณ์ต่างๆ เช่น บัตรคำ รูปภาพ ของจริง หรือบัญชีคำศัพท์

ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกฝนการอ่านออกเสียง การสะกดคำ การบอกความหมายและการฝึกเขียนคำศัพท์บ่อยๆ ในหลากหลายรูปแบบ เช่น แบบเดี่ยว แบบคู่ และแบบกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทบทวนคำศัพท์ซ้ำๆ ซึ่งจะช่วยให้ ผู้เรียนสามารถจำและรู้ความหมายคำศัพท์

ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ไปใช้ในการฟังเรื่องเล่าสั้นๆ ที่มีกลุ่มคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว และตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ฟัง และทำแบบฝึกหัดเพื่อเป็นการฝึกการนำคำศัพท์ไปใช้อย่างเหมาะสม

ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้รับการประเมินความรู้ความเข้าใจในความหมายคำศัพท์โดยการทำแบบทดสอบความรู้คำศัพท์

อาจสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบตรงเป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์รวมถึงไวยากรณ์ที่สำคัญต่างๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ทำหน้าที่อธิบาย และให้ผู้เรียนนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ โดยเน้นการใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง การวัดผลจึงเน้นเรื่องความสามารถในการใช้คำศัพท์และความจำ

6. แนวการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่า

การใช้กิจกรรมเรื่องเล่าในห้องเรียนเป็นการช่วยให้บรรยากาศในห้องเรียนดีขึ้น และช่วยดึงดูดความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน และที่สำคัญ การใช้เรื่องเล่าในห้องเรียนช่วยส่งเสริมจินตนาการให้นักเรียนและฝึกให้นักเรียนคิดตามได้อีกด้วย ในจิตวิทยาการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องคิดเสมอว่านักเรียนยังคงมีความเป็นเด็กอยู่ ซึ่งพวกเขายังมีมุมที่ต้องการเล่นหรือการทำกิจกรรมที่สร้างความเพลิดเพลินอยู่ ดังนั้น การใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าในห้องเรียนภาษา อย่างน้อยที่สุดก็สามารถช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษามากขึ้น

Nation (2008) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าว่า เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่นักเรียนยังไม่รู้และยังช่วยให้ผู้เรียนสร้างความคุ้นเคยกับการออกเสียงของคำศัพท์ที่นักเรียนรู้อยู่แล้วได้อีกด้วย ซึ่ง เนชั่น ยังได้เสนอแนะแนวทางในการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าไว้ ดังนี้

1. ครูผู้สอนเลือกเรื่องสั้นที่จะใช้นำมาใช้ในกิจกรรมการฟังเรื่องเล่า โดยเนื้อเรื่องดังกล่าวจะต้องมีระดับความยากง่ายของคำศัพท์เหมาะสมกับระดับความรู้ความเข้าใจของนักเรียนตามสมมุติฐานเรื่องปัจจัยนำเข้าของแครชเชน
2. ก่อนที่ครูผู้สอนจะเริ่มอ่านเรื่องเล่าให้นักเรียนฟัง ครูผู้สอนจำเป็นต้องปูความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะนำมาให้นักเรียนฟัง เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน
3. ครูผู้สอนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องที่เตรียมไว้ให้นักเรียนฟัง ในช่วงเริ่มแรกของกิจกรรม ครูต้องอ่านช้าๆ และอ่านซ้ำในแต่ละประโยค เพื่อให้มั่นใจว่า นักเรียนสามารถติดตามและเข้าใจในเรื่องที่ฟัง
4. เมื่อนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับเนื้อเรื่องแล้ว ครูเพิ่มความเร็วในการอ่านขึ้นเล็กน้อย และลดการอ่านซ้ำลง
5. หลังจากอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังประมาณ 10-15 นาที หรือ เนื้อเรื่องถึงจุดที่น่าติดตามให้ครูหยุดอ่าน แล้วพักกิจกรรมไว้ทำต่อในช่วงเวลาเรียนถัดไป
6. ก่อนเริ่มการทำกิจกรรมในช่วงถัดไป ครูควรทบทวนเนื้อเรื่องที่นักเรียนได้ฟังไปแล้ว โดยอาจจะให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่าเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน

จากแนวกิจกรรมเรื่องเล่าที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแนวทางการพัฒนาเรื่องเล่าของ Stacy Zeiger โดยปรับเนื้อหาให้มีระดับความยากง่ายของคำศัพท์เหมาะสมกับระดับความรู้ความเข้าใจของนักเรียนลักษณะเป็นรูปแบบของเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์และประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน มีการเกริ่นปูพื้นฐานความรู้ความเข้าใจก่อน แล้วใช้ตัวละครดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ต่างๆ และตอนท้ายมีการทบทวนเนื้อเรื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1. ความสำคัญและความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษา เพราะเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ใช้ในการสื่อความหมายถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการหรือความรู้ต่างๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการมีความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ของบุคคลหนึ่งๆ ถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่าบุคคลผู้นั้น

สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้และเพิ่มพูนอยู่เสมอเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ (Taylor. 1990)

ในปัจจุบันนี้ ความสำคัญของคำศัพท์ในการเรียนภาษามีมากขึ้น วิลกินส์ (พะเยา พรหมเทศ. 2549 ; อ้างอิงมาจาก Wilkins. 1990) ได้กล่าวว่า คำศัพท์มีบทบาทสำคัญในการเรียนภาษา โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากนำไปสู่การพัฒนาทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ยิ่งกว่านั้น ครูส่วนใหญ่ต่างก็เห็นด้วยว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการเรียนการสอน เพราะถึงแม้ว่าผู้เรียนจะเก่งด้านหลักไวยากรณ์ แต่ถ้าไม่รู้คำศัพท์ ก็ไม่สามารถทำให้การสื่อสารมีความหมายได้ นอกจากนี้ Hunt และ Beglar (1998) ยังได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนคำศัพท์ว่า การใช้คำศัพท์แบบผิดๆ สร้างความเสียหายในการสื่อสารมากกว่าการใช้ผิดไวยากรณ์ ดังนั้นการที่จะสื่อสารภาษาได้ดี ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างเพียงพอ และนำไปใช้ได้ถูกต้อง

จากความสำคัญของคำศัพท์ดังกล่าว ทำให้มีการศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์และลักษณะของคำศัพท์อย่างกว้างขวาง โดยมีการกล่าวถึงความหมายของคำศัพท์ไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

Wilkins (อัจฉริย์ คงอมรสายชล. 2552 ; อ้างอิงมาจาก Wilkins. 1972) กล่าวถึงคำศัพท์ว่าเป็นสื่อความหมายที่ไม่ใช่เป็นเพียงคำนาม คำกริยา หมายถึง ถ้อยคำทุกคำที่มนุษย์ใช้ในการถ่ายทอดความหมายที่แสดงถึงความรู้ ความคิด ตลอดจนถึงสิ่งของหรือลักษณะอาการต่างๆ และความหมายของคำศัพท์นั้นก็เป็นที่เข้าใจได้เฉพาะในกลุ่มคนที่มีความเกี่ยวข้องกันในทางใดทางหนึ่ง เป็นได้ทั้งคำโดด คำผสม และสำนวนต่างๆ ที่ปรากฏในภาษาเป็นความรู้ที่เป็นปัจจัยหลักในการสื่อสารและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ช่วยให้มนุษย์ทุกหมู่เหล่าสามารถเรียนรู้ภาษาของกันและกันและอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจได้

Moris (อาทิตย์ แฮมเมอร์. 2552 ; อ้างอิงมาจาก Moris. 1979) ระบุว่า คำศัพท์นั้นหมายถึง คำทุกคำในภาษาที่ถูกใช้และเป็นที่เข้าใจในเฉพาะบุคคล วงสังคม วงการอาชีพ เชื้อชาติ หรือ คำศัพท์ ได้แก่ รายการคำ หรือวลี ที่ถูกจัดเรียงตามระบบการเรียงอักษรพร้อมกับการอธิบาย ความหมาย แปล หรือยกตัวอย่างประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับ นฤทัย ทองเที่ยง (2549) ซึ่งกล่าวว่า คำศัพท์เป็นถ้อยคำทุกคำที่มนุษย์ใช้ในการถ่ายทอดความหมายที่แสดงออกถึงการรับรู้ ความรู้สึกรู้คิด ตลอดจนการกล่าวถึงสิ่งของและลักษณะอาการต่างๆ โดยที่ความหมายของคำศัพท์นั้นต้องเป็นที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม หรือวงการใดวงการหนึ่ง

นอกจากนี้ Gairns และ Redman (อรวรรณ บุญสมปาน. 2551 ; อ้างอิงมาจาก Gairns and Redman. 1986) ได้ให้นิยามของการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ คือ การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ของผู้เรียน โดยเรียนเพื่อที่จะสามารถอ่านออกเสียงสะกดคำได้ถูกต้อง รู้จักคำศัพท์นั้นเมื่อได้ฟังหรืออ่าน ระลึกได้เมื่อต้องใช้ ใช้ได้ถูกหลักไวยากรณ์ ตลอดจนรู้ความสัมพันธ์ของคำศัพท์ในขอบข่ายความหมาย ซึ่งมี 4 ลักษณะ คือ ความหมายตรงกันข้าม (Antonym) ความหมายร่วมกัน (Hyponym) ความหมายเหมือนกัน (Synonym) และความสัมพันธ์อื่นๆ การพิจารณาว่าผู้เรียนควรจะมีความสามารถในระดับใดนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับปัจจัยข้างต้นแล้ว ยังขึ้นอยู่กับพิจารณาชนิดของคำศัพท์ ระดับชั้นของผู้เรียนและระดับความสามารถของผู้เรียนอีกด้วย

ดังนั้นจึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า คำศัพท์ คือ คำทั้งหมดที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในแต่ละภาษาเป็นได้ทั้งคำโดด คำผสม และสำนวนต่างๆ ที่ปรากฏในภาษา เป็นความรู้ที่เป็นปัจจัยหลักในการสื่อสารและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ช่วยให้มนุษย์ทุกหมู่เหล่าสามารถเรียนรู้ภาษาของกันและกันและอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจได้

2. ความรู้คำศัพท์

ความรู้คำศัพท์ คือการที่บุคคลรู้คำศัพท์นั้นใช้บ่อยหรือไม่ มีคำอื่นใดอีกที่ใช้ร่วมกับคำนั้นได้ มีขีดจำกัดในการใช้ในบทบาทหน้าที่และสถานการณ์ใดได้บ้าง มีบทบาทหน้าที่ทางโครงสร้างไวยากรณ์อย่างไร รากของคำศัพท์เป็นอย่างไร สามารถเปลี่ยนรูปไปได้อย่างไรบ้าง สัมพันธ์กับคำอื่นๆ กลุ่มใดได้บ้าง มีระดับความหมายอยู่ในระดับใด ตลอดจนรู้ว่าความหมายของคำนั้นอาจมีได้หลายความหมายเมื่อใช้ร่วมกับคำอื่นที่ต่างกันออกไป ซึ่ง Nation (1982) ได้แบ่งความรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ ความรู้คำศัพท์เพื่อใช้รับ (Receptive Knowledge) เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการอ่าน และฟัง อีกประเภท คือ ความรู้คำศัพท์เพื่อใช้สื่อ (Productive Knowledge) เป็นความรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการพูด และการเขียน โดยทั้งความรู้ทั้ง 2 ประเภท จะเกี่ยวข้องกับความรู้อย่างอื่นอีก 4 ประการ คือ รูปแบบ ตำแหน่ง หน้าที่ และ ความหมาย ดังตารางการจำแนกความรู้คำศัพท์ ดังนี้

ตาราง 1 แสดงการจำแนกความรู้คำศัพท์

รูปแบบ	รูปแบบการพูด	R จำแนกเสียงของคำศัพท์ได้
		P ออกเสียงคำศัพท์ได้
รูปแบบการเขียน	รูปแบบการเขียน	R คำศัพท์มีลักษณะอย่างไร
		P คำศัพท์นั้นเขียนหรือสะกดอย่างไร
ตำแหน่ง	รูปไวยากรณ์	R รูปประโยคแบบใดบ้างที่มีคำศัพท์นั้นปรากฏ
		P รูปประโยคแบบใดที่จะใช้คำศัพท์นั้น
	การปรากฏร่วมกัน	R มีคำใดบ้างที่สามารถปรากฏร่วมกับคำศัพท์นั้นได้
		P คำใดบ้างที่สามารถใช้ร่วมกันกับคำนั้นได้
หน้าที่	ความบ่อยในการใช้	R รู้ว่าคำศัพท์ใดพบได้บ่อย
		P รู้ว่าควรใช้คำศัพท์นั้นบ่อยเพียงใด
หน้าที่	ความเหมาะสมในการใช้	R รู้ว่าจะพบคำศัพท์นั้นในบริบทใดบ้าง
		P รู้ว่าจะใช้คำศัพท์นั้นในบริบทใดได้บ้าง
ความหมาย	ความเข้าใจ	R รู้ความหมายพื้นฐาน
		P รู้ว่าจะใช้คำใดเพื่ออธิบายความหมายของคำศัพท์
	ความสัมพันธ์	R รู้ว่าคำศัพท์มีความหมายสัมพันธ์กับคำใดบ้าง
		P รู้ว่าสามารถใช้คำศัพท์ใดแทนได้บ้าง

(R= Receptive Knowledge, P= Perceptive knowledge)

จึงอาจกล่าวได้ว่า ความรู้คำศัพท์ คือ การที่ผู้เรียนรู้ความหมาย และสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ และคำที่ปรากฏร่วมกันได้อย่างถูกต้อง

3. องค์ประกอบของคำศัพท์

สังเวียน สถษติกุล (2525 : 60 - 61) ได้สรุปองค์ประกอบที่สำคัญของคำศัพท์ มีดังนี้

1. รูปร่าง (Form) หรือการสะกด (Spelling) ของคำนั้นๆ ถ้าจะกล่าวตามหลักของภาษาศาสตร์อย่างเคร่งครัดแล้ว คำๆ เดียวกัน ความหมายเดียวกัน อาจมีรูปร่างต่างกันได้ เช่น is กับ 's หรือ will not กับ won't ในทางตรงกันข้าม man-men , walk-walked ก็มี ความหมายแตกต่างกัน เพราะรูปร่างแตกต่างกัน เป็นต้น

2. ความหมาย (Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำนั้นๆ จะมีความหมายที่แฝงอยู่ถึง 4 นัยด้วยกัน คือ

2.1 Lexical Meaning ได้แก่ความหมายตามพจนานุกรม แต่บางคำในภาษาอังกฤษมีความหมายหลายอย่าง (Expressive Meaning) เช่น Spring มีความหมายว่า ฤดูใบไม้ผลิ น้ำพุ กระโดด และสปริง หรือยืดและหดได้ เป็นต้น ความหมายที่แตกต่างกันเช่นนี้บางทีเรียกว่า Contextual Meaning คือความหมายเป็นไปตามท้องเรื่อง

2.2 Morphological Meaning ได้แก่ ความหมายทางไวยากรณ์ ศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ลำพังโดดๆ จะเดาความหมายได้ยาก เช่น s เมื่อต่อท้ายคำนามบางจำพวก เช่น cats, pens จะแสดงความหมายเป็นพหูพจน์ของนามนั้น ๆ คือ ช่วยบอกว่ามีจำนวน “มากกว่าหนึ่ง”

2.3 Syntactic Meaning ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปแล้วแต่การเรียงลำดับคำ เช่น a school boy แตกต่างจาก a boy school หรือ Can he speak English? แตกต่างจาก He can speak English.

2.4 International Meaning ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนแปลงไปตามเสียงขึ้นลงของผู้พูดเปล่งออกมาไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียวหรือมากกว่า

3. ขอบเขต (Distribution) ได้แก่ ขอบเขตของการใช้คำซึ่งมีข้อจำกัดแตกต่างกันไปแล้วแต่ไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ สำหรับภาษาอังกฤษจำแนกออกได้เป็น

3.1 ขอบเขตด้านไวยากรณ์ เช่น ในภาษาอังกฤษการเรียงลำดับคำเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นตำแหน่งของคำในประโยคที่ต่างกันไปทำให้คำนั้นมีความหมายแตกต่างกันออกไป

3.2 ขอบเขตทางภาษาพูดและทางภาษาเขียน คำบางคำใช้ในภาษาพูดเท่านั้น ไม่ใช่ในภาษาเขียนเลย ทำนองเดียวกันคำบางคำใช้ในภาษาเขียนโดยเฉพาะ หากนำมาพูดจะฟังแปร่งหู ผู้ฟังจะรู้ทันทีว่าผู้พูดไม่ใช่เจ้าของภาษา

พรสวรรค์ สิปโป (2550 : 128-130) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของคำศัพท์ไว้ด้วย ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. รูปคำ (Form) รูปคำประกอบด้วย การออกเสียง (Pronunciation) การสะกดคำ (Spelling) การผันคำ (Inflections) และการแปลงคำ (Derivations)

1.1 การออกเสียง (Pronunciation) เนื่องจากคำประกอบด้วยหน่วยเสียงหลายๆ หน่วยเสียงมารวมกัน ดังนั้น การเรียนรู้คำศัพท์ ผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงให้ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาในขั้นเริ่มต้น ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงให้มาก หน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่ควรฝึกเป็นพิเศษคือหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย การออกเสียงคำภาษาอังกฤษมี

ลักษณะต่างคำไทย คือ เน้นเสียง (Stress) ซึ่งเป็นปัญหาต่อผู้เรียนไทยที่ฟังเจ้าของภาษาพูดไม่รู้เรื่องสาเหตุหนึ่งมาจากไม่เคยชินกับเสียงเน้น

1.2 การสะกดคำ (Spelling) ก่อนสอนสะกดคำครูควรให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะบางครั้งไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียน เช่น through กับ though หรือ two

1.3 การผันคำ (Inflections) เกิดขึ้นเมื่อคำเปลี่ยนรูป แต่ความหมายยังคงเดิมสิ่งที่แตกต่างกัน คือ ไวยากรณ์ เช่น man – men, make – made หรือ walk - walked เป็นต้น

1.4 การแปลงคำ (Derivations) คำในภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมากเกิดจากการเติมคำวิภัติและปัจจัย (Prefixes and Suffixes) เช่น Unbreakable เกิดจากการเติมปัจจัย -able และวิภัติ un- ในคำ Break จะเห็นว่าจากคำ Break เกิดคำใหม่อีก 2 คำ

2. ความหมาย (Meaning) ความหมายของคำในภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ความหมายตรงตัว (Basic and Literal Meanings) ความหมายแฝง (Connotation) ความหมายเชิงภาพพจน์ (Figurative Meaning) และความสัมพันธ์ทางความหมาย (Semantic Relation)

2.1 ความหมายตรงตัว (Basic and Literal Meanings) ความหมายตรงตัว คือ ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) เป็นความหมายที่ติดมากับคำนั้น เช่น เมื่อพูดถึง typewriter ก็หมายถึงพิมพ์ดีด เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามคำภาษาอังกฤษคำหนึ่งอาจมีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมายก็ได้

2.2 ความหมายแฝง (Connotation) นอกจากความหมายตรงตัวแล้วคำภาษาอังกฤษยังมีคำที่มีความหมายแฝง ซึ่งเป็นคำที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติและอารมณ์ของผู้เขียนในการเลือกคำ เพื่อให้มีอิทธิพลต่อผู้อ่าน หรือผู้ฟัง เช่นคำ Childlike และ Childish ทั้งสองคำนี้มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ Childish มีความหมายแฝงเป็นลบ เป็นต้น ในการสอนศัพท์ครูควรช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายแฝงของภาษาอังกฤษด้วย

2.3 ความหมายเชิงภาพพจน์ (Figurative Meaning) เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบ เช่น John worked like a bee. Winter undressed the tree. He has a stone face. ความหมายเชิงเปรียบเทียบนี้ผู้ฟังหรือผู้อ่านต้องตีความ เพราะไม่ได้มีความหมายที่ตรงไปตรงมา

2.4 ความสัมพันธ์ทางความหมาย (Semantic Relation) ประกอบด้วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) คำที่มีความหมายตรงข้าม (Antonym) คำที่ปรากฏรวมจำเพาะ (Hyponym) ดังนี้

2.4.1 คำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) คือคำที่สามารถนำไปแทนที่กันได้ ในข้อความ โดยข้อความเดิมความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่น เราสามารถนำคำ politely ไปแทนที่ courteously ในประโยค He answered courteously. ได้โดยความหมายของประโยคยังคงเดิม

2.4.2 คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (Antonym) ตัวอย่างของคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น dead และ alive, male และ female เป็นต้น

2.4.3 คำปรากฏรวมจำเพาะ (Collocation) คือ คำที่ต้องใช้ร่วมกัน เช่น เราใช้ A high building ไม่ใช่ A tall building. เป็นต้น

2.4.4 คำลูกกลุ่ม (Hyponym) หมายถึง คำประเภทเดียวกัน เช่น rose, carnation, sunflower เป็นต้น เป็นคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน คือ flower และ sweater, shirt, pant, blouse อยู่ในกลุ่มเดียวกัน คือ cloths

4. ประเภทของคำศัพท์

ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษา ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ ไว้ดังนี้

Lewis (อาทิตย์ แฮมเมอร์. 2552 ; อ้างอิงมาจาก Lewis. 1997) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ ดังนี้

1. คำเดี่ยว เช่น book, pen
2. คำรวม เช่น by the way, upside down
3. คำที่ปรากฏร่วมกัน เช่น community service, absolutely convinced
4. คำสำนวน เช่น I'll get it, We'll see, That'll do
5. คำขึ้นต้นประโยค เช่น That is not as...as you think, Firstly..., Secondly..., Finally

นอกจากนี้ Richards (อาทิตย์ แฮมเมอร์. 2552 ; อ้างอิงมาจาก Richards. 1976) ได้กล่าวถึงประเภทของคำศัพท์ โดยแบ่งตามระดับของผู้เรียนได้เป็น 2 ประเภท คือ คำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ (Active Vocabulary) และ คำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้ (Passive Vocabulary) โดยในแต่ละประเภทมีลักษณะดังนี้

1. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ หมายถึง คำศัพท์ระดับหนึ่งที่ผู้เรียนมักพบและใช้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน ทั้งในการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการสอนคำศัพท์ประเภทนี้จึงต้องเสนอให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนแล้วไปใช้ได้จริงๆ

2. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้ หมายถึง คำศัพท์ระดับหนึ่งที่ผู้เรียนมักพบน้อย และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันน้อย ดังนั้นการสอนคำศัพท์ประเภทนี้เพียงสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายก็พอ ไม่จำเป็นต้องฝึกเหมือนกับคำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ เพราะผู้เรียนในระดับนั้นยังไม่จำเป็นต้องใช้คำศัพท์เหล่านี้

Laufer และ Hulstijn (Reider. 2003 ; Wu. 2009 ; citing Laufer and Hulstijn. 1998) ยังได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่เรียนรู้โดยตรง (Explicit Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยที่ผู้สอนสอนความหมาย โดยการใช้คำที่มีความหมายเหมือน และคำที่มีความหมายตรงกันข้าม และรวมถึงการสอนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนโดยตรง

2. คำศัพท์ที่เรียนรู้ทางอ้อม (Implicit vocabulary) คือคำศัพท์ที่ผู้เรียนเรียนรู้จากสิ่งต่างๆ รอบตัวเช่น จากการอ่านหนังสือ จากบทสนทนาในห้อง และนอกห้องเรียน จากการพบเห็น คำศัพท์จากสื่อต่างๆ เป็นต้น ซึ่งการเรียนรู้คำศัพท์ประเภทนี้ เป็นการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ในบริบท ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ และจดจำได้ดี

นันทิยา แสงสิน (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก นันทิยา แสงสิน. 2527) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ออกตามโอกาสที่จะได้ใช้หรือได้พบในแต่ละทักษะภาษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. คำศัพท์เพื่อการฟัง เป็นคำศัพท์ที่ใช้มากในเด็กเล็กที่ยังไม่เคยเรียนภาษามาก่อน เป็นคำศัพท์ ที่ค่อนข้างง่าย และการเรียนรู้เกิดจากการฟังก่อน

2. คำศัพท์เพื่อการพูด เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาพูดที่ต้องสัมพันธ์กับการฟัง คำศัพท์ที่ใช้ในการพูดต้องสื่อความหมายได้ แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ คำศัพท์ที่ใช้ภายในบ้านหรือระหว่างเพื่อนฝูง คำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนหรือการทำงาน และคำศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อราชการหรือใช้ในชีวิตประจำวัน

3. คำศัพท์เพื่อการอ่าน เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการอ่านที่ผู้เรียนต้องรู้ความหมาย เพื่อที่จะนำไปตีความเนื้อหาหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน และต้องจดจำความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นด้วย

4. คำศัพท์เพื่อการเขียน เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียน ซึ่งถือว่าเป็นทักษะสูงและยากมากในการเรียนภาษา จึงต้องได้รับการสอนที่ถูกต้องและเป็นทางการ

นอกจากนี้ Nation (2008) ยังได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ตามการใช้ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้ คือ

1. คำศัพท์ที่ใช้บ่อย (High Frequency Words) คือ คำศัพท์ที่ถูกใช้บ่อยๆ ครั้ง ทั้งในบทความหนังสือพิมพ์ บทสนทนา และนิตยสารต่างๆ เป็นคำศัพท์สำคัญที่สื่อความว่าบทความนั้นเกี่ยวกับอะไร ซึ่งบทความบทความหนึ่งอาจมีคำศัพท์เหล่านี้อยู่ถึง ร้อยละ 80-90 ของบทความทั้งหมด

2. คำศัพท์ทางวิชาการ (Academic Vocabulary) คือคำศัพท์ที่ใช้ในเอกสารต่างๆ หรือบทความทางวิชาการ และเป็นคำศัพท์ที่ใช้บ่อยในสาขาอาชีพทั่วไป ไม่ได้เจาะจงสาขาอาชีพใดอาชีพหนึ่ง

3. คำศัพท์เฉพาะทาง (Technical Vocabulary) คือคำศัพท์ที่ใช้และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มคนที่ทำงานในสาขาเดียวกัน หรือมีความสนใจในสิ่งที่เหมือนกัน ซึ่งคนในกลุ่มคนที่ทำงานอื่นหรือมีความสนใจอื่น อาจจะไม่รู้จักและไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์เฉพาะทางนี้

4. คำที่ไม่ใช่บ่อย (Low Frequency Words) คือ คำที่ไม่ค่อยได้ใช้บ่อยนัก ซึ่งบทความหนึ่งอาจมีคำศัพท์ประเภทนี้อยู่เพียงไม่ถึงร้อยละ 10 ของบทความทั้งหมด

การแบ่งคำศัพท์ออกเป็นประเภทตามลักษณะการใช้และตามโอกาส ดังที่กล่าวมานี้ มีผลสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ สำหรับบทบาทของผู้สอนแล้ว ผู้สอนจะต้องช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ที่จำเป็นสำหรับการใช้ในโอกาสและสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม โดยในการช่วยให้ผู้เรียนได้ เรียนรู้คำศัพท์นั้น หมายถึงการช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และเกิดพฤติกรรมดังนี้ คือ ออกเสียงและสะกดคำได้ บอกความหมายของคำศัพท์ได้ และสามารถนำคำศัพท์ที่รู้นั้นไปใช้ในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างถูกต้อง

5. การเรียนรู้คำศัพท์

Paribakht และ Wesche (Hong. 2010 ; citing Paribakht and Wesche. 1996) ได้นำเอา Framework ในการเรียนรู้ภาษาของ แกส (Gass) มาใช้เพื่อความรู้ด้านคำศัพท์ ซึ่งได้พูดถึง 5 ขั้นตอนของการเรียนรู้คำศัพท์เริ่มตั้งแต่ขั้นการเรียนรู้จนถึงขั้นการนำไปใช้ คือ

1. เปิดรับข้อมูล (Apperceived input) คือ เมื่อผู้เรียนเห็นคำศัพท์แล้วสามารถโยงไปสู่ความรู้เดิมที่มีอยู่

2. เข้าใจข้อมูล (Comprehended input) ลักษณะจะคล้ายๆ กับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของ แคลซชิน แต่มีอีกหนึ่งขั้นตอนที่เพิ่มขึ้น คือ การแน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจในข้อมูลที่ได้รับ

3. รับข้อมูล (Intake) คือเมื่อผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์ได้ในหลายสถานการณ์ที่ต่างกัน

4. รวบรวมข้อมูล (Integration) ประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบกฎเกณฑ์ การเรียนรู้ภาษาจากข้อมูลใหม่ที่ได้รับ ซึ่งอาจจะเป็นผลโดยตรงจากขั้นแรกๆ หรือการรับข้อมูล บางอย่างอาจถูกเก็บไว้โดยไม่มีวิเคราะห์จนกระทั่งถึงเวลาที่ผู้เรียนสามารถรวบรวมได้เอง

5. การใช้ภาษา (Output or Language Production) เป็นการใช้อำนาจของผู้เรียน มุมมองอีกด้านหนึ่งของการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งเป็นกุญแจสู่การพัฒนาภาษาอย่างมีคุณภาพ คือ ความรู้ลึก ซึ่งการเรียนรู้คำศัพท์โดยลึกไม่ได้หมายถึงเพียงแค่ความหมายแต่รวมถึงลักษณะของคำ เสียง ประโยค ภาษาทางสังคม ความแตกต่างระหว่างการเขียนและการพูด และกลวิธีต่างๆ ในการเข้าใจ คำศัพท์ที่ไม่รู้ (อัฉริย์ คองอมรสายชล. 2552)

6. หลักการเลือกคำศัพท์มาสอน

คำศัพท์ในภาษาอังกฤษมีมากมายเกินกว่าจะเรียนรู้ได้หมด ในการเรียนการสอนผู้สอนและผู้เรียนจึงควรเลือกคำที่มีประโยชน์มากที่สุด โรบินสัน (Robinson. 1960 : 68) กล่าวว่า คำศัพท์ที่มีประโยชน์ที่สุดคือคำที่ปรากฏบ่อยและสามารถครอบคลุมเนื้อหาได้หลายอย่าง โรบินสัน ยังได้กล่าวถึง เรื่องการเลือกคำศัพท์ไว้ว่า เราไม่ต้องสอนคำศัพท์จำนวนมากเกินไป ถ้าคำเหล่านั้นไม่ค่อยได้นำมาใช้ก็ไม่มีประโยชน์นักที่จะเรียน เราควรสอนคำศัพท์จำนวนน้อยแต่เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ ริชาร์ดส์ (Richards. 1974 : 73) ได้สนับสนุนความเห็นนี้โดยกล่าวว่า อันที่จริงแล้วถ้าผู้เรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษเพียง 3,000 คำ ก็จะเข้าใจภาษานี้ถึง 80-90% ความคิดเหล่านี้เป็นแรงกระตุ้นการสอน คำศัพท์ที่เป็นระบบและให้มีการเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอน ดังที่กล่าวแล้วว่าภาษาอังกฤษมีคำศัพท์มากมาย แต่เวลาในชั้นเรียนมีจำกัด ถ้าได้กำหนดจำนวนคำศัพท์ที่จะเรียนโดยเน้นเฉพาะที่จะได้ ประโยชน์สูงสุด ก็จะช่วยให้เรื่องการใช้เวลาอย่างถูกต้องเหมาะสมในชั้นเรียนได้

การเลือกคำศัพท์โดยทั่ว ๆ ไปมี 2 วิธี (Mackey. 1976 : 176 – 190) วิธีหนึ่งคือการเลือกแบบธรรมชาติ นั่นคือ เมื่อเราเรียนภาษาที่หนึ่ง เรามีการเลือกคำศัพท์เอง เราเรียนคำศัพท์ที่ต้องการใช้ เมื่อต้องการมาก ก็ยิ่งใช้มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งอันนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้เวลาเราเลือก คำศัพท์ในภาษาที่สองได้ นอกเหนือจากการเลือกแบบธรรมชาติดังกล่าวแล้ว ก็มีวิธีอื่นๆ เช่น วิธีที่ใช้เกณฑ์ในการเลือก ได้แก่

1. ความถี่ (Frequency) ทำได้โดยเอาตัวอย่างบทเรียนมานับคำศัพท์ตามจำนวนครั้งที่ปรากฏในบทเรียนนั้นแล้วเรียงลำดับตามความถี่ที่ปรากฏ คำศัพท์ที่มีความถี่สูงจะถือว่าเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน และควรที่จะเลือกเรียนก่อน อย่างไรก็ตามการนับความถี่ก็มีข้อจำกัดบางประการ เช่น ความถี่ของคำ ๆ หนึ่งจะมีความสำคัญไม่เท่ากันเมื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้ภาษานั้นต่างกัน และในการนับความถี่ควรนับจากตัวอย่างบทเรียนที่ดีพอ คือสามารถเป็นตัวแทนของของวิชานั้นหรือภาษานั้นๆ ได้ ข้อจำกัดอีกประการหนึ่ง คือ การนับผลความถี่นั้นมักจะดูแลการสะกดคำแต่ไม่ได้คำนึงถึงการใช้คำ นั้น ๆ เช่น her สามารถเป็นได้ทั้งสรรพนาม (I Like Her) และคุณศัพท์ (I Like Her Dress.) แต่ในการนับความถี่อาจนับรวมกันไปหมด เนื่องจากสะกดแบบเดียวกัน

2. ขอบเขต (Range) หมายถึงจำนวนตัวอย่างในบทความหรือหนังสือซึ่งคำศัพท์คำ หนึ่งปรากฏอยู่ คำซึ่งปรากฏอยู่ทุกหนทุกแห่งย่อมสำคัญกว่าคำซึ่งจะพบในบทความเฉพาะสาขา ขอบเขตของคำยิ่งกว้างมากขึ้นเท่าใด คำนั้นก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเท่านั้น และความถี่ของคำนั้นก็ สำคัญยิ่งขึ้นด้วย โดยทั่ว ๆ ไปคำศัพท์ที่มีขอบเขตกว้างที่สุด คือ คำทางไวยากรณ์ (เช่น คำนำหน้านาม คำที่ ใช้กำหนดความหมายหน้าคำอื่น) คำกริยา และคำคุณศัพท์บางประเภท

3. ความครอบคลุม (Coverage) หมายถึงจำนวนของสิ่งซึ่งเราสามารถใช้อำคำศัพท์นั้นเรียกได้ ตัวอย่าง เช่น “seat” อาจครอบคลุมถึง “chair” “bench” และ “stool” ดังนั้นการเลือกตามความครอบคลุม คือการเลือกใช้อำอย่างประหยัดที่สุด

4. การใช้ประโยชน์ (Availability) คือการค้นหาคำศัพท์ที่นึกขึ้นได้ในสถานการณ์หนึ่ง เช่น เมื่อกล่าวถึง hospital จะนึกถึงคำศัพท์ตัวใดบ้าง การคำนึงถึงการใช้ประโยชน์ได้นี้เป็นการเพิ่มเติมบัญชีคำศัพท์ที่ควรเรียนรู้วิธีหนึ่ง

5. ความยากง่ายในการเรียนรู้ (Learn Ability) มีบางคำที่ถูกเติมเข้าไปในบัญชีคำศัพท์เฉพาะความง่ายในการเรียนรู้ คือ สั้น จำง่าย ออกเสียงง่าย บางคำก็มีประโยชน์มาก ตัวอย่างเช่นผู้เรียนรู้คำว่า "tooth" และ "brush" อยู่แล้วก็ควรเพิ่มคำว่า "toothbrush" เข้าไปด้วย เพราะเป็นการผสมคำที่รู้อยู่แล้ว ไม่เป็นการเพิ่มภาระในการเรียนรู้มากนัก

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 93 – 94) ได้กล่าวถึงลักษณะของคำศัพท์ที่ควรนำมาสอนว่ามีลักษณะ ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียน คำศัพท์ประเภทนี้จะปรากฏในบทอ่านคำศัพท์ใดที่ปรากฏซ้ำ ๆ และเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนควรจะรู้ และใช้เป็น ครูควรจะสอนให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้องทั้งความหมายและวิธีใช้

2. คำศัพท์ที่มีประโยชน์ คำศัพท์ประเภทนี้ นักเรียนควรจะรู้จัก อาจจะเป็นคำศัพท์ที่ไม่ปรากฏในหนังสือเรียน แต่จะต้องใช้ในการพูดสนทนา คำศัพท์ประเภทนี้จะต้องสอนวิธีใช้ให้ถูกต้อง

Lado (1986 : 119 – 120) ได้สรุปถึงหลักการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอนไว้ดังนี้

1. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความถี่สูง นั่นคือผู้เรียนพบเห็นบ่อยในหนังสือเรียนหรือ

ชีวิตประจำวัน

3. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์ เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ในระดับประถมศึกษาควรนำคำศัพท์สั้น ๆ มาสอน

4. ไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไปหรือน้อยเกินไป ในบทเรียนหนึ่ง ๆ แต่ควรเหมาะสมกับวุฒิภาวะของสติปัญญาของผู้เรียน

5. ควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปพูดสนทนาหรือพบเห็นศัพท์ตามป้ายโฆษณา เป็นต้น

สรุปได้ว่า คำศัพท์ที่ควรนำมาสอนนักเรียนนั้น ควรเป็นคำศัพท์ที่ใกล้ตัวผู้เรียน มีประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้ทั่วไปสูง มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของนักเรียน

7. การสอนคำศัพท์

ในการสอนคำศัพท์ มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอลำดับขั้นตอนในการสอนศัพท์ (Step For Teaching Vocabulary) ไว้ ดังนี้

ระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์ (2522 : 95) กล่าวว่า ในการสอนคำศัพท์ให้แก่เด็กในแต่ละครั้งนั้น ครูไม่ควรสอนจำนวนคำศัพท์ให้มากเกินไปเกินความสามารถของเด็กที่จะเรียนได้ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ การพยายามให้เด็กท่องจำคำศัพท์ครั้งละมาก ๆ และเน้นในการสอนศัพท์มากเกินไปของครู

ในระยะต้นของการสอน พบว่า เป็นการสอนที่ผิดพลาด ทั้งนี้ เนื่องจากคำศัพท์ต่าง ๆ นั้น ถึงแม้ว่าเด็กจะเรียนรู้ได้เป็นจำนวนมาก แต่ถ้าไม่สามารถที่จะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาในลักษณะของการพูดหรือการใช้ได้เลย จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนรู้ทางภาษาก็คือ การให้เด็กสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง สามารถพูดและออกเสียงได้ รวมทั้งรู้ความแตกต่าง ความคล้ายคลึงกันของเสียงหรือสำเนียงที่พูดออกมาด้วย ดังนั้น การให้เด็กท่องจำคำศัพท์ต่าง ๆ ควรจะควบคู่ไปกับการสอนให้เด็กรู้จักใช้คำศัพท์ในรูปของประโยค ซึ่งอาจมีลักษณะต่าง ๆ กัน รวมทั้งการออกเสียงคำนั้น ๆ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง การสอนคำศัพท์ให้เด็กควรคำนึงถึงระดับความรู้พื้นฐานและความสามารถของเด็กที่สามารถจะเรียนรู้ได้ และในการสอนคำศัพท์ ควรดำเนินการดังนี้

1. พยายามหาทางลดข้อบกพร่องผิดพลาดให้เหลือน้อยที่สุด ด้วยการให้ตัวอย่างหลายๆ เพื่อลดการเข้าใจผิด พยายามให้นักเรียนตอบโดยฉับพลัน ไม่เสียเวลาคิดนาน ให้ตอบเป็นหมู่ก่อนแล้วจึงให้ คนเก่งตอบ ไม่คาดหวังให้ตอบในสิ่งที่ไม่สามารถตอบได้

2. เมื่อนักเรียนตอบผิดครูแก้ไขทันที หรือนักเรียนตอบใหม่ทันที

3. แก้ไขให้ตรงจุด ถ้าในขณะนั้นเรามุ่งฝึกการใช้ภาษาจริงๆ อย่าเสียเวลาอธิบายกฎเกณฑ์หรือเรื่องเกี่ยวกับภาษาในเวลาฝึก

ชนิษฐา ระวิพันธ์ (2538 : 13) ได้เสนอแนะลำดับขั้นในการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. ครูออกเสียงคำศัพท์โดด ๆ 2-3 ครั้งให้นักเรียนฟัง

2. ครูให้ความหมายของคำศัพท์ด้วยการใช้อุปกรณ์หรือแสดงท่าทางประกอบให้นักเรียนดู

3. ครูพูดตัวอย่างประโยคประกอบคำศัพท์นั้นซ้ำ 2-3 ครั้งนักเรียนฟังและพูด

4. ครูตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ เพื่อทดสอบความเข้าใจของนักเรียน

5. ครูเขียนประโยคตัวอย่าง 2-3 ประโยคที่ช่วยแสดงความหมายและการใช้ของคำนั้นลงบนกระดานดำ นักเรียนลอกลงบนสมุดเอาไว้ทบทวน

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 91-92) ได้เสนอแนะลำดับขั้นในการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำ ครูควรพิจารณาว่าคำนั้นๆ เป็นคำศัพท์ยากหรือคำศัพท์ง่ายหรือเป็นคำศัพท์ที่มีปัญหา ทั้งนี้เพื่อจะได้แยกหาวิธีในการสอนและการฝึกให้เหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ

2. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ครูเขียนคำศัพท์ลงบนกระดานแล้วอ่านให้นักเรียนฟังก่อนให้ออกเสียงตาม พร้อมทั้งแก้ไขถ้านักเรียนออกเสียงผิด

3. การสอนความหมาย ให้นักเรียนตีความหมายออกจากภาษาอังกฤษโดยตรง ควรเลี่ยงการใช้ภาษาไทย ส่วนมากควรใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น แผนภูมิ รูปภาพ ของจริงหรือแสดงกริยาท่าทางประกอบ เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายแล้วครูเขียนประโยคง่ายๆ ซึ่งแสดงวิธีใช้คำนั้นเพื่อแสดงให้เห็นความหมายเด่นชัดขึ้น

สำหรับกลวิธีในการสอนความหมายของคำ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการสอนนั้น มีวิธีการหลายแบบที่ครูจะช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายของคำจากภาษาอังกฤษโดยตรงดังต่อไปนี้

1. ใช้คำศัพท์ที่นักเรียนรู้จัก จากสิ่งแวดล้อมของนักเรียนนำมาผูกประโยคเชื่อมโยงไปสู่ความหมายของคำศัพท์ใหม่

ใหม่

2. ใช้ประโยคของคำศัพท์เก่าเมื่อมีความหมายเหมือนกันหรือตรงกันข้ามกับคำศัพท์ใหม่
3. สอนคำศัพท์ใหม่โดยใช้คำจำกัดความสั้น ๆ
4. ใช้ภาพหรือของจริงประกอบการอธิบายความหมาย อุปกรณ์ประเภทนี้หามาได้ง่าย เช่น ของที่อยู่รอบห้อง เครื่องแต่งตัว หรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกายหรืออาจใช้ภาพถ่ายเส้นการ์ตูน เขียนภาพบนกระดานดำได้ทันที อุปกรณ์เหล่านี้จะช่วยให้การแสดงความหมายชัดเจนโดยไม่ต้องใช้คำแปลประกอบ

5. การแสดงท่าทาง ครูใช้การแสดงท่าทางประกอบแสดงความหมายของคำได้

6. การใช้บริบทหรือสอนให้เดาความหมายจากประโยค

นอกจากนี้ ยังได้กล่าวถึงการฝึกใช้คำศัพท์ว่าต้องฝึกในรูปประโยคเสมออย่าฝึกคำศัพท์เดี่ยวๆ และรูปประโยคที่นำมาฝึกก็ต้องเป็นรูปประโยคที่ถูกต้องและใช้ในสถานการณ์จริงได้ประโยคที่นำมาใช้ต้องเป็นประโยคที่นักเรียนรู้จักแล้ว อย่าสอนคำศัพท์ใหม่ในรูปประโยคใหม่

นอกจากนี้ ชัยนัต บัญญัติ (2546 : 38) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการนำเสนอคำศัพท์ใหม่มี 2 วิธี ดังนี้

1. การนำเสนอ (Presentation) สามารถนำเสนอด้วยวิธีที่หลากหลายดังนี้ นำเสนอด้วยการมองเห็น (Visual Demonstration) เช่น แสดงภาพหรือตารางบนกระดาน เป็นต้น นำเสนอโดยการมีความคิดเห็นร่วม (Association) เช่น การใบ้คำแปลให้ร่วมคิดถึงคำศัพท์ที่จะนำเสนอ เป็นต้น และนำเสนอด้วยบริบทของคำที่เกี่ยวข้อง (Verbal Context) เช่น การให้คำจำกัดความ และอธิบายเป็นภาษาอังกฤษให้ผู้ศึกษาพยายามนึกถึงคำศัพท์ที่ต้องการนำเสนอ เป็นต้น

2. การฝึกฝน (Practice) มุ่งให้ผู้ศึกษามีความสามารถที่จะนำคำศัพท์มาใช้ทั้งการพูดและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดความชำนาญในคำศัพท์ใหม่ได้ สามารถสอนด้วยวิธี

2.1 แสดงด้วยวัตถุสิ่งของ (Showing Object)

2.2 แสดงด้วยท่าทาง (Performing Action)

2.3 แสดงด้วยภาพ (Showing Picture or Chart)

2.4 แสดงด้วยการวาดใส่กระดาน (Drawing on The Board)

2.5 แสดงด้วยประโยคตัวอย่างประกอบ (Illustrative Sentence)

2.6 แสดงด้วยความหมายง่าย ๆ เป็นภาษาอังกฤษ (Explaining in Simple English)

2.7 แสดงด้วยการร่วมคิดกับคำศัพท์อื่น ๆ (Associating with Other Words)

2.8 แสดงด้วยการสร้างคำ (Word Building)

2.9 แสดงด้วยภาษาแม่ (Mother Tongue)

สรุปได้ว่าการสอนคำศัพท์ ไม่ใช่การเรียนและท่องคำศัพท์เท่านั้น แต่เป็นกระบวนการเรียนรู้และการสื่อสารในสังคม ผู้เรียนจะขยายวงคำศัพท์และเข้าใจความหมายของคำศัพท์จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากผู้อื่นด้วย การสอนคำศัพท์ที่ดีต้องอาศัยสภาพแวดล้อมที่ดีและกลวิธีที่ดีในการเรียนการสอน คำศัพท์ด้วย

8. การทดสอบความรู้คำศัพท์

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ การวัดว่าผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์มากน้อยเพียงไรทำได้หรือไม่ หรือนำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ในบริบทที่แตกต่างออกไปได้หรือไม่ การวัดและการประเมินดังกล่าวเรียกว่า การทดสอบความรู้คำศัพท์

สก๊อต ทอร์นบอรี (2546 : 167 - 185) ได้กล่าวถึงการทดสอบคำศัพท์ไว้ว่า

1. ทำไมต้องมี การทดสอบ (Why Test Vocabulary) คำตอบที่ชัดเจนคือ ถ้าไม่มีการทดสอบ ก็ไม่มีวิธีที่เชื่อถือได้ในการที่จะทำให้รู้ว่ กระบวนการสอนมีประสิทธิภาพเพียงใด การทดสอบเป็นรูปแบบหนึ่งของการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งแก่ผู้เรียนและครู ยิ่งกว่านั้นผลกระทบของการสอบ (Backwash Effect) มีประโยชน์มาก นั่นคือ ถ้าผู้เรียนรู้ว่าจะถูกทดสอบการเรียนรู้ศัพท์ ก็อาจเอาใจใส่ในการเรียนอย่างจริงจังมากขึ้น การทดสอบเป็นการกระตุ้นผู้เรียนให้ทบทวนศัพท์ เพื่อเตรียมตัวสอบ นอกจากนี้ยังเป็นข้ออ้างในการทดสอบหลังเรียนและทบทวนเพิ่มเติมหลังการสอบด้วย

2. ทดสอบอะไร (What to Test) สรุปว่าการรู้คำหนึ่งคำ หมายถึงการรู้จัก

- 2.1 รูปของคำ ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน
- 2.2 ความหมายหนึ่งคำ (หรือหลายความหมาย)
- 2.3 ความหมายแฝงใด ๆ ที่คำ ๆ นั้นอาจมี
- 2.4 คำคำนั้นใช้เฉพาะกับภาษาเฉพาะระดับ หรือในลีลาหนึ่ง ๆ
- 2.5 ลักษณะทางไวยากรณ์ของคำ เช่น ชนิดของคำ
- 2.6 คำที่มักปรากฏร่วมกับคำนั้น ๆ ที่พบบ่อย ๆ
- 2.7 รูปแปลงของคำนั้น ๆ
- 2.8 ความถี่สัมพันธ์ต่าง ๆ ของคำ ๆ นั้น

นอกจากความรู้เกี่ยวกับคำในแง่ต่างๆ ดังกล่าวแล้ว อาจเป็นการรู้ในระดับการรับ (ในการฟังและการอ่าน) หรือระดับการนำมาใช้ (ในการพูดและการเขียน) ดังนั้น แบบทดสอบไม่ว่าชนิดใดก็ตาม จำเป็นต้องคำนึงถึงความรู้เกี่ยวกับคำในลักษณะหลายมิติเหล่านี้ แบบทดสอบส่วนใหญ่ ตั้งเป้าในการทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำเพียงหนึ่ง หรือสองด้านเท่านั้น สรุปได้ว่า จะต้องใช้ดุลยพินิจพิจารณาเลือกระหว่างประเด็นของ ความเที่ยง (Validity) แบบทดสอบวัดสิ่งที่ต้องการประเมินหรือไม่ ประเด็นของการนำไปใช้ปฏิบัติได้จริง (Practicality) ง่ายต่อการบริหารจัดการหรือไม่ และประเด็นของผลกระทบ (Backwash) แบบทดสอบนั้นมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้หรือไม่ นอกจากนี้ยังมีอีกประเด็นหนึ่งคือ เกี่ยวกับความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบทดสอบ อย่างไรก็ตามสิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือการที่ผู้เรียนยอมรับว่าเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยง คือมีสิ่งที่เรียกว่า ความตรงภายนอก (Face Validity) นอกนั้นไม่สำคัญว่าแบบทดสอบจะเป็นอย่างไรตราบดีที่แบบทดสอบนั้นกระตุ้นให้เกิดการทบทวน

3. ประเภทของแบบทดสอบ (Types of Test)

3.1 ประเภทเลือกคำตอบ (Multiple Choice Test) แบบทดสอบประเภทเลือกคำตอบเป็นวิธีการทดสอบที่นิยม ในแง่ที่ว่าตรวจง่าย (ใช้คอมพิวเตอร์ตรวจได้) และสร้างง่ายหรือดูเหมือนง่าย ยิ่งกว่านั้นรูปแบบของแบบทดสอบประเภทเลือกคำตอบยังนำมาใช้ได้ทั้งกับคำเดี่ยว คำในบริบทประโยคเดียว หรือคำในเนื้อเรื่องทั้งเรื่อง

3.2 การเติมคำ (Gap - Fill) แบบทดสอบประเภทเติมคำต้องการให้ผู้เรียนพินิจคำจากความทรงจำเพื่อนำลงมาเติมในประโยคหรือเนื้อเรื่อง ดังนั้นจึงเป็นการทดสอบการใช้คำมากกว่า

เพียงจำคำนั้นได้เท่านั้น ตัวอย่างของแบบทดสอบประเภทนี้ ที่เป็นที่รู้จักกันดีที่สุดคือ Cloze Test แบบทดสอบประเภทนี้จะเว้นช่องว่างไว้อย่างสม่ำเสมอ เป็นต้นว่าทุกคำที่เจ็ด แปด หรือเก้า วิธีนี้จะเป็นการทดสอบความรู้เกี่ยวกับประเภทของคำได้อย่างกว้างขวาง ซึ่งรวมถึงคำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ และคำที่ให้เนื้อหา ยิ่งกว่านั้นความสามารถในการเติมช่องว่างให้สมบูรณ์ยังต้องอาศัยความเข้าใจบริบทด้วย รูปแบบหนึ่งของ Cloze Test คือประเภทที่แทนที่จะเลือกออกทุกๆ คำที่เท่าใด ก็ใช้วิธีที่เจาะจงเลือกออก ด้วยวิธีนี้แบบทดสอบดังกล่าวอาจถูกควบคุมให้ทดสอบคำที่ให้เนื้อหามากขึ้น ดังนั้นแบบทดสอบนี้จะเป็นแบบทดสอบศัพท์ที่มีความเที่ยงมากขึ้น

4. การวัดความรู้เกี่ยวกับศัพท์ (Measuring Word Knowledge)

4.1 เชิงคุณภาพ (Qualitatively) ประเมินจากความประทับใจโดยทั่วไปของผู้ประเมินที่มีต่อความรู้ศัพท์ของผู้เรียน ถ้าไม่มีการกำหนดมาตรฐานไว้สูง การนำเกณฑ์ดังกล่าวไปใช้มักจะยาก เป็นต้นว่าผู้ตรวจแต่ละคนจะมีความเห็นแตกต่างกันในประเด็นว่าอะไรคือองค์ประกอบของการใช้คำได้หลากหลายพอสมควร

4.2 เชิงปริมาณ (Quantitatively) การใช้เกณฑ์ที่มีลักษณะของความเป็นปรนัยทำให้สามารถวัดได้ในเชิงปริมาณ มี 3 ด้าน คือ

4.2.1 ความหนาแน่นของคำศัพท์ (Lexical Density) เป็นการวัดสัดส่วนของคำที่ให้เนื้อหา (Content Words) ในเรื่องหนึ่ง

4.2.2 ความหลากหลายของคำศัพท์ (Lexical Variety) คือการวัดคำที่แตกต่างกันในเรื่อง และสัดส่วนที่สูงของการใช้คำที่แตกต่างกัน เป็นเครื่องชี้ความรู้ศัพท์อย่างครอบคลุมที่เรียกว่าความหลากหลาย (Range)

4.2.3 ความยากของศัพท์ (Lexical Sophistication) ประเมินโดยการนับจำนวนคำที่ไม่ปรากฏบ่อยนักในเรื่อง คำพวกที่ไม่อยู่ในรายการของคำที่ปรากฏบ่อยที่สุด 2,000 คำแรก นอกจากนี้ Nation (พะเยา พรหมเทศ. 2549 ; อาทิตย์ แสมเมอริ. 2552 ; อ้างอิงมาจาก Nation. 1983) ได้จำแนกแบบทดสอบคำศัพท์ตามวัตถุประสงค์ของการวัดได้ดังนี้

1. การทดสอบความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์ (Proficiency Tests) เป็นการวัดว่าผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์มากน้อยเพียงใด หรือมากพอจะใช้ในการสื่อสารแต่ละทักษะได้หรือไม่ การทดสอบลักษณะนี้จำแนกออกมาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1.1 การวัดวงความรู้คำศัพท์ (Measuring Total Vocabulary) เป็นการวัดเพื่อที่จะทราบว่าผู้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากน้อยเพียงไร ข้อสอบจะถูกสร้างขึ้นจากคำศัพท์จากการสุ่มเอาคำศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรมหรือคำศัพท์ในบัญชีคำศัพท์ (Vocabulary List) และหลักการทดสอบจะมีการนำเอาคะแนนที่ได้มาคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

$$\text{วงความรู้คำศัพท์} = \frac{\text{จำนวนคำตอบที่ถูก}}{\text{จำนวนข้อสอบทั้งหมด}} \times \frac{\text{จำนวนคำศัพท์ในพจนานุกรม}}{1}$$

1.2 การวัดความรู้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม (Measurement Knowledge of a Particular Group of Words) เป็นการวัดเพื่อที่จะทราบว่า ผู้เรียนรู้คำศัพท์ในระดับใด เพียงพอหรือเหมาะสมกับระดับที่จะเรียนแล้วหรือไม่ เช่น ผลจากการวัดพบว่า ผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับที่ 2 ของ

หนังสือ Longman Structure Reader จำนวน 500 คำ หมายความว่า เขามีความสามารถที่จะอ่านหนังสือเล่มนั้นได้ในระดับที่สองหรือต่ำกว่า

2. การทดสอบ (Testing) เป็นการทดสอบที่มักพบในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ คำศัพท์แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 การทดสอบการจำคำศัพท์ (Recognition Test) เป็นการวัดว่าผู้เรียนสามารถจำคำที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงใด การทดสอบแบบนี้จะง่ายกว่าการทดสอบการระลึก เพราะในการสอบจะมีคำตอบที่นักเรียนนึกปรากฏให้เห็น เช่น ให้นักเรียนเขียนคำแปล หรือเลือกคำแปลคำคล่อง ความหมาย หรือรูปภาพให้ตรงกับคำศัพท์ที่ปรากฏ เป็นต้น

2.2 การทดสอบการระลึก (Recall Test) เป็นการวัดว่าผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงไร ผู้เรียนจะต้องเขียนหรือพูดคำตอบเองโดยไม่มีตัวเลือกให้เห็น เช่น การให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปตอนท้ายชั่วโมง เป็นต้น

3. การวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Achievement Test) เป็นการวัดความรู้คำศัพท์ ที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนภาษาในรายวิชาที่นักเรียนได้เรียน โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อเป็นการประเมินว่าผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้สิ่งที่ได้สอนไปแล้วหรือยัง และเป็นส่วนที่ช่วยเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ก้าวหน้าขึ้น โดยแบบทดสอบที่ใช้ควรมีลักษณะ ดังนี้

3.1 ต้องไม่เป็นการทดสอบคำโดด เนื่องจากในการเรียนแต่ละรายวิชาผู้เรียนมักจะมีโอกาสได้พบและใช้คำศัพท์ในบริบทที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นประจำ

3.2 สามารถให้คะแนนได้ง่าย เช่น แบบทดสอบ Cloze Test หรือจับคู่ เป็นต้น

3.3 ถ้าเป็นแบบเติมหรือเลือกตอบ คำตอบต้องเหมาะสมกับความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไป

3.4 ถ้าเป็นแบบทดสอบที่ครูสามารถสร้างได้ ไม่ควรยากหรือมีกระบวนการสร้างที่ซับซ้อนเกินไป

3.5 จำนวนข้อในแต่ละแบบทดสอบต้องเหมาะสมกับเวลา

สรุปได้ว่า การทดสอบความรู้คำศัพท์แบ่งออกได้ตามชนิดของแบบทดสอบ โดยแบบทดสอบแต่ละชนิดมีวัตถุประสงค์ในการวัดความรู้คำศัพท์แตกต่างกันไป เช่น ใช้วัดความรู้ในด้านคำศัพท์โดยรวมและเฉพาะกลุ่มของผู้เรียน แบบทดสอบที่ใช้วัดเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ใช้วัดความสามารถในการจำและการระลึกได้ของคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว ซึ่งแบบทดสอบประเภทนี้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับเริ่มเรียนภาษา โดยแบบทดสอบคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพควรเป็นแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ทั้งความหมาย การสะกด และการนำมาใช้และมีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน

ทักษะการฟัง

1. ความหมายและความสำคัญของทักษะการฟัง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 159-160) ได้ให้ความหมายทักษะการฟัง ไว้ดังนี้ ทักษะการฟังเป็นทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่งที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องการทำการสอน เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูด

โต้ตอบ อ่าน หรือเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ดังนั้นในการเรียนการสอน นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง

Don Snow (1996 : 110) ได้ให้ความสำคัญของการฟังว่า ก่อนที่นักเรียนจะฟังเกี่ยวกับเนื้อหาครูควรบอกกับนักเรียนว่าฟังเพื่ออะไร สิ่งสำคัญในการฟัง มีดังนี้ เลือกข้อความและกำหนดแบบฟอร์มไว้ว่าจะให้นักเรียนเติมลงตรงไหนจากการฟัง ตามศักยภาพในการฟังของนักเรียน และควรเปลี่ยนแปลงข้อความหรือเนื้อหาใหม่ จากนั้นก็ให้นักเรียนฟังแล้วจดบันทึกตาม

นอกจากนี้แล้ว เจียรนัย พงษ์ศิวัลย์ (2540 : 101-102) ได้ให้ความหมายของการฟังที่มีประสิทธิภาพว่าหมายถึง เป็นผู้ฟังที่มีความสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ ดังนี้

1. เข้าใจเรื่อง จับประเด็นสำคัญและถ่ายโยงสิ่งที่รู้ให้คนอื่นฟังต่อไปได้ (Transfer)
2. จำแนกและวิเคราะห์ (Discrimination) คือ ฟังแล้ว สามารถบอกได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ อะไรเป็นผล ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรและส่วนใดที่บอกความรู้สึกนึกคิด
3. ตีความได้ (Implication) บางครั้งเนื้อหาสาระที่ฟังไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจนมีความหมายซ่อนเร้นอยู่ ผู้ฟังก็สามารถตีความของสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ได้อย่างถูกต้อง
4. วิวิจารณ์ได้ (Criticism) คือ เมื่อฟังแล้วสามารถบอกได้ว่า ข้อความที่ฟังนั้นมีข้อดีข้อเสียอะไรบ้าง ฟังแล้วได้รับประโยชน์อะไรได้บ้าง

และการที่จะฟังให้มีประสิทธิภาพ ผู้ฟังควรปฏิบัติตนดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนฟัง ผู้ฟังควรรู้ว่า วันนี้จะฟังเรื่องอะไร ใครเป็นผู้พูด ฟังเพื่ออะไร และฟังไปทำไม
2. การเลือกฟังที่เหมาะสม ควรได้ยินชัดเจน ไม่มีเสียงรบกวนที่จะทำให้ลายสมาธิของผู้ฟัง
3. ฟังอย่างสนใจและตั้งใจจริง เพราะถ้าฟังอย่างเลื่อนลอยก็ไม่สามารถจับใจความหรือความมุ่งหมายที่แท้จริงของเรื่องที่ฟังได้
4. การจดบันทึกสิ่งที่ได้ฟัง ขณะที่ฟังต้องรู้จักบันทึกสาระสำคัญที่ควรแก่การจดจำไว้เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้อย่างแม่นยำ จนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. จุดมุ่งหมายของการฟัง

เจียรนัย พงษ์ศิวัลย์ (2540 : 101-102) ได้ให้ความมุ่งหมายหลักของการฟัง 3 ประการ ดังนี้

1. ฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่การฟังเรื่องราวที่สนุกสนานชวนให้เกิดความนึกฝันหรือจินตนาการ ผู้ฟังฟังแล้วเกิดความสุข ความบันเทิง ผ่อนคลายความตึงเครียด ตลอดจนคลายความวิตกกังวลใจ
2. ฟังเพื่อความรู้ ได้แก่การฟังเรื่องราวที่เกี่ยวกับวิชาการข่าวสารและข้อแนะนำต่างๆ การฟังเพื่อความรู้นี้ ผู้ฟังจะต้องฟังให้เข้าใจ ใช้ความคิด และจดจำสาระสำคัญไว้ได้
3. ฟังเพื่อให้ได้รับคติชีวิตหรือความจรรโลงใจ การฟังประเภทนี้ มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันมาก เพราะผู้ฟังจะต้องใช้วิจารณญาณเลือกเชื่อใ้สิ่งซึ่งควรเชื่อ และรู้จักปฏิเสธในสิ่งที่ตนได้พิจารณาไม่ถูกไม่ควร เป็นการช่วยให้ผู้ฟังมีแนวทางดำเนินชีวิตที่ดีงามและเป็นไปในทางสร้างสรรค์เพื่อเป็นประโยชน์แก่ตนเอง

3. การจัดกิจกรรมการฟังในห้องเรียน

การจัดกิจกรรมการฟังในห้องเรียนนั้น ได้มีผู้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมและขั้นตอนในการจัดกิจกรรมไว้ ดังนี้

ฐปทอง กว้างสวาสดี (2549 : 95-96) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนทักษะการฟังเอาไว้ว่า ผู้เรียนควรเข้าใจและมีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูลได้เช่นเดียวกับการอ่าน ลักษณะของบทเรียนควรจัดให้สัมพันธ์กับทักษะอื่นและมีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกกลวิธีการฟังหลายแบบ เช่น การฟังเพื่อจับใจความสำคัญและใจความสนับสนุน ฟังเพื่อตีความและคาดการณ์ ฉะนั้นผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนรู้ค่าที่ใช้เรียงลำดับเนื้อความ (Organizational Cue) และค่าที่เป็นเครื่องบ่งชี้ (Marker) ผู้เรียนต้องมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเนื้อหาพอที่จะเข้าใจข้อมูลส่วนที่ฟังไม่ทันได้ ในการพัฒนาทักษะการฟังนั้น ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาพูดที่ใช้จริง กิจกรรมเน้นฝึกฟังเสียงที่เป็นลักษณะสำคัญของภาษาพูด เช่น การใช้พยัญชนะผสม (Clustering) ใช้คำมากเกินไป (Redundancy) งดออกเสียงบางพยางค์หรือรวบคำ (Reduced Form) ตลอดจนผู้เรียนต้องทำความเข้าใจความคุ้นเคยกับสำเนียงภาษาที่หลากหลาย (Variety of Register) ซึ่งผู้พูดอาจพูดช้าบ้างเร็วบ้าง (Rates of Delivery) ผู้พูดออกเสียงหนักเบา (Stress) หรือสูงต่ำ (Intonation)

สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2531 : 24-26) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดกิจกรรมการสอนฟังควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดียว ฟังวลี และฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่างๆกัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค เป็นต้น

2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือเป็นภาพตลกก็ได้เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเนื้อเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้วโดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือไม่ได้ทำหรือกำลังทำอยู่หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร เป็นต้น

4. การฟังบทสนทนา หรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ คือ มีความเร็วปกติ ผู้พูดควรมีเพศ วัย อาชีพ สถานภาพทางสังคมและสำเนียงที่แตกต่างกันด้วย เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

นอกจากนั้น เจียรนัย พงษ์ศิवालัย (2540 : 101-102) ยังได้เสนอแนะขั้นตอนในการสอนทักษะฟัง ว่ามีขั้นตอน ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียน จะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คือ สื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ ในข้อ 1.1 คือ ให้ความรู้ความหมายศัพท์ โครงสร้างหรือสำนวนใหม่และความรู้ทางสังคมศาสตร์

ที่มีในบทสนทนานั้น คือเป็นการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization)

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่นำมาสอนจะเป็นสิ่งซึ่งจะปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่างๆ เข้าช่วยมีการถามตอบ เพื่อชักจูงความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับถือเป็นการให้ความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกฟังเป็นหัวใจสำคัญในการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนต้องใช้กิจกรรมกลวิธีต่างๆ เข้าช่วย

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 165) ได้เสนอกิจกรรมการฟังอีกวิธีหนึ่งโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนฟังข้อความที่อ่านจากผู้สอน หรือฟังข้อความจากเทป ข้อความที่ฟังนี้จะเป็นข้อความที่อ่านหรือพูดในอัตราเร็วปกติ

2. ผู้สอนอ่านข้อความ หรือเปิดเทปให้ฟังข้อความอย่างช้าๆ และมีการหยุด (Pause) เมื่อจบกลุ่มคำที่มีความหมาย เพื่อให้ผู้เรียนเขียนตาม

3. ผู้สอนอ่านข้อความหรือเปิดเทปให้ฟังข้อความนั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ด้วยความเร็วปกติ เพื่อให้ผู้เรียนตรวจทานหรือแก้คำผิด

การเขียนตามคำบอก แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

1. เขียนข้อความทั้งหมดที่ได้ฟัง อาจเป็นข้อความที่เป็นเรื่องราวหรือเป็นบทสนทนา

2. เขียนเพียงบางคำตามที่กำหนดให้ (Spot Dictations) คือการให้ผู้เรียนเติมคำลงในช่องว่างของข้อความที่ผู้สอนเตรียมไว้ให้ คำหรือข้อความที่เติมมักจะเป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องการเน้นหรือต้องการให้ผู้เรียนระลึกได้ (Spot Dictations) มักใช้เพื่อมุ่งฝึกโครงสร้างทางไวยากรณ์

4. เทคนิคการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

การฟังในชีวิตประจำวันของคนเรานั้นจะเกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี คือ การฟังที่ได้ยินโดยมิได้ตั้งใจในสถานการณ์รอบตัวต่างๆ ไป (Casual Listening) และ การฟังอย่างตั้งใจ (Focused Listening) จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการฟัง คือ การรับรู้และทำความเข้าใจใน "สาร" ที่ผู้อื่นสื่อความมาสู่เรา

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549 : 101-104) กล่าวว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถในการฟังอย่างเข้าใจในสารที่ได้รับฟัง ครูผู้สอนควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนการฟังอย่างไร จึงจะสามารถจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ประสบผลสำเร็จ ดังนี้

1. เทคนิควิธีปฏิบัติ สิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนควรพิจารณาในการสอนทักษะการฟังมี 2 ประการคือ

1.1 สถานการณ์ในการฟัง สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการฟังภาษาอังกฤษได้นั้น ควรเป็นสถานการณ์ของการฟังที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง สถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลองในห้องเรียน ซึ่งอาจเป็น การฟังคำสั่งครู การฟังเพื่อนสนทนา การฟังบทสนทนาจากบทเรียน การฟังโทรศัพท์ การฟังรายการวิทยุ โทรทัศน์ วีดิทัศน์ ฯลฯ

1.2 กิจกรรมในการสอนฟัง ซึ่งแบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมนำเข้าสู่การฟัง (Pre-listening) กิจกรรมระหว่างการฟังหรือขณะที่สอนฟัง (While-listening) กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) แต่ละกิจกรรมอาจใช้เทคนิคดังนี้

1.2.1 กิจกรรมนำเข้าสู่การฟัง (Pre-listening) การที่ผู้เรียนจะฟังสารได้อย่างเข้าใจ ควรต้องมีข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับสารที่ได้รับฟัง โดยครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้ผู้เรียนได้มีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบทก่อนการรับฟังสารที่กำหนดให้ เช่น การใช้รูปภาพอาจให้ผู้เรียนดูรูปภาพที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะได้ฟัง สนทนา หรืออภิปราย หรือหาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้นๆ การเขียนรายการคำศัพท์ อาจให้ผู้เรียนจัดทำรายการคำศัพท์เดิมที่รู้จัก โดยใช้วิธีการเขียนบันทึกคำศัพท์ที่ได้ยินขณะรับฟังสาร หรือการขีดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่านและรับฟังไปพร้อมๆ กันการอ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่อง อาจให้ผู้เรียนอ่านคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในสารที่จะได้รับฟัง เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบแนวทางว่าจะได้รับฟังเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการรับฟัง และค้นหาคำตอบที่จะได้จากการฟังสารนั้นๆ การทบทวนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง อาจทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว ซึ่งจะปรากฏอีกในสารที่จะได้รับฟัง เป็นการช่วยทบทวนข้อมูลส่วนหนึ่งของสารที่จะได้เรียนรู้ใหม่จากการฟัง

1.2.2 กิจกรรมระหว่างการฟัง หรือ กิจกรรมขณะที่สอนฟัง (While-listening) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่รับฟังสารนั้น กิจกรรมนี้มีใช้การทดสอบการฟัง แต่เป็นการ “ฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ” กิจกรรมระหว่างการฟังนี้ ไม่ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่นๆ เช่น อ่าน หรือ เขียน หรือ พูด มากนัก ควรจัดกิจกรรมประเภทต่อไปนี้ ฟังแล้วชี้ เช่น ครูพูดประโยคเกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ หรือ สถานที่รอบตัว ภายในชั้นเรียน ผู้เรียนชี้สิ่งที่ได้ฟังจากประโยคคำพูดของครู ฟังแล้วทำเครื่องหมายบนภาพ เช่น ผู้เรียนแต่ละคนมีภาพคนละ 1 ภาพ ในขณะที่ครูอ่านประโยคหรือข้อความ ผู้เรียนจะทำเครื่องหมาย X ลงในบริเวณภาพที่ไม่ตรงกับข้อความที่ได้ฟัง ฟังแล้วเรียงรูปภาพ เช่น ผู้เรียนมีภาพชุด คนละ 1 ชุด ครูอ่านสาร ผู้เรียนเรียงลำดับภาพตามสารที่ได้ฟัง โดยการเขียนหมายเลขลงใต้ภาพทั้งชุดนั้น ฟังแล้ววาดภาพ เช่น ผู้เรียนมีกระดาษกับปากกาหรือดินสอ ครูพูดประโยคที่มีคำศัพท์ที่ต้องการให้นักเรียนวาดภาพ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของ สถานที่ สัตว์ ผลไม้ ฯลฯ นักเรียนฟังแล้ววาดภาพสิ่งๆ ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ที่ได้ฟัง ฟังแล้วจับคู่ภาพกับประโยคที่ได้ฟัง ผู้เรียนมีภาพคนละหลายภาพ ครูอ่านประโยคทีละประโยค ผู้เรียนเลือกจับคู่ภาพที่สอดคล้องกับประโยคที่ได้ฟัง โดยการเขียนหมายเลขลำดับที่ของประโยคลงใต้ภาพแต่ละภาพ ฟังแล้วปฏิบัติตาม ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งให้ผู้เรียนฟัง ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ฟังแต่ละประโยค ฟังแล้วแสดงบทบาท ผู้สอนพูดประโยคหรือข้อความเกี่ยวกับบทบาทให้ผู้เรียนฟัง ผู้เรียนแสดงบทบาทตามประโยคที่ได้ฟังแต่ละประโยค หรือข้อความนั้น ฟังแล้วเขียนเส้นทาง ทิศทาง ผู้เรียนมีภาพสถานที่ต่างๆ คนละ 1 ภาพ ผู้สอนพูดประโยคหรือข้อความเกี่ยวกับเส้นทาง ทิศทาง ที่จะไปสู่สถานที่ต่างๆ ในภาพนั้น ให้ผู้เรียนฟัง ผู้เรียนลากเส้นทางจากตำแหน่งสถานที่แห่งหนึ่งไปสู่ตำแหน่งต่างๆ ตามที่ได้ฟัง

1.2.3 กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาภายหลังที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการฟังแล้ว เช่น อาจฝึกทักษะการเขียน สำหรับผู้เรียนระดับต้น โดยให้เขียนตามคำบอก (Dictation) ประโยคที่ได้ฟังมาแล้ว เป็นการตรวจสอบความรู้ความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ ของประโยคนั้น หรือฝึกทักษะการพูด

สำหรับผู้เรียนระดับสูง โดยการให้อภิปรายเกี่ยวกับสารที่ได้ฟัง หรืออภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของ ผู้พูด เป็นต้น

5. สอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษอย่างไรให้สื่อสารเข้าใจ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ เป็นสิ่งจำเป็นในการประกอบอาชีพ ประกอบกับในยุคนี้เป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร และเทคโนโลยีที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ ดังที่ ยุดา รักไทย (2552 : 26) ได้กล่าวว่า “บทบาทและความสำคัญของภาษาอังกฤษเป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียน ต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านความรู้ ความคิดและเทคโนโลยีต่างๆกับชาวต่างชาติ” ซึ่งความจำเป็นในการใช้ภาษาดังกล่าว สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 1) ได้กำหนดไว้ในเอกสารสาระและมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในเรื่องวิสัยทัศน์การเรียนรู้ว่า “การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์” ในธรรมชาติของเด็กนั้นเด็กมีสัญชาตญาณแห่งการสื่อสารและการพูดอยู่แล้วจึงน่าจะเป็นประโยชน์ในการที่จะจูงใจให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ และที่สำคัญคือครูจะต้องไม่ลืมว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นการเรียนเพื่อการใช้ภาษา ไม่ได้เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา ดังนั้นครูจึงไม่ควรที่จะปิดกั้น หรือห้ามปรามเมื่อเด็กพูดจนมากเกินไป ครูควรปล่อยให้เด็กได้มีโอกาสพูดแสดงความคิดเห็นบ้าง หรือให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากขึ้น หรือครูควรจัดให้มีกิจกรรมให้เด็กได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ

การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นการฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง นพเก้า ณ พัทลุง (2548 : 22) ได้ให้ความหมายของทักษะการฟัง หมายถึงความสามารถในการจับประเด็นใจความหลักจากสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนซึ่งเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูดสื่ออารมณ์และความคิดเห็นของผู้พูดและสามารถตอบสนองระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดหรือบริบท

David และ Paul (เจียรนัย พงษ์ศิवालีย์. 2540 อ้างอิงมาจาก David and Paul. 2004 : 71) ได้กล่าวว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่เด็กๆจะต้องฟังภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับระดับของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ภาษาควรจะง่ายสำหรับเด็กและอยู่ในระดับปัจจุบันหรือเหนือระดับที่เข้าใจได้แล้วเล็กน้อย ถ้าระดับยากเกินไปเด็กอาจสูญเสียความมั่นใจและทัศนคติด้านบวกไปก็ได้ หากเด็กได้เรียนภาษาอังกฤษหลายครั้งต่อสัปดาห์จะช่วยได้มากถ้าให้ทำแบบฝึกหัดการฟังอย่างสม่ำเสมอจากเทปหรือครูผู้ให้ข้อมูลแบบฝึกหัดควรจัดระยะให้ห่างเท่าๆ กันในบทต่างๆ แทนที่จะทำพร้อมกันในชั่วโมงเรียนถ้าหากเรียนหนึ่งหรือสองครั้งต่อสัปดาห์เราไม่ควรคาดหวังว่าความสามารถในการฟังของเด็กจะดีขึ้นมากจากการทำแบบฝึกหัดการฟังในชั้นเรียน ที่สำคัญมากก็คือให้ทำแบบฝึกหัดการฟังอย่างสม่ำเสมอในช่วงที่ไม่ได้เรียนเราอาจสนับสนุนให้เด็กและผู้ปกครองฟังเทปในรถที่บ้านหรือสนับสนุนให้เด็กดูวีดี

ทัศน์หรือใช้โปรแกรมภาษาอังกฤษ สิ่งที่เราทำได้นั้นสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับสถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เด็กและเวลาที่เด็กทุ่มเทให้ภาษาอังกฤษ แต่อย่างน้อยเราสามารถเน้นกับเด็กและผู้ปกครองว่าเด็กจะได้ประโยชน์อย่างสูงจากการได้ฟังภาษาอังกฤษมากๆ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าควรหลีกเลี่ยงการใช้เทปในชั้น เพียงแต่เราไม่ควรคาดหวังว่าการฟังเทปหนึ่งหรือสองครั้งต่อสัปดาห์จะทำให้ความสามารถในการฟังของเด็กดีขึ้นมากนัก เทปยังมีประโยชน์มากในการทำให้ได้ยินเสียงของตัวละคร เสียงของเจ้าของภาษา ที่ช่วยสร้างความหลากหลายในวิธีที่เด็กจะได้พบเป้าหมายทางภาษา ให้แบบอย่างในการออกเสียงและช่วยแนะนำฝึกร้องเพลงอีกด้วย

ดังนั้น เมื่อเด็กๆพบคำหรือรูปประโยคใหม่จากการฟัง เราอาจโต้ตอบได้ขณะที่พูดและเสนอคำและรูปแบบประโยคใหม่เป็นปริศนา เช่น ครูอาจยิ้มให้เป็นกำลังใจแล้วถามคำถามเด็กเป็นคณๆ ไป เช่น What sport do you like? (หนูชอบกีฬาวะไร) ตอนแรกเด็กอาจไม่เข้าใจแต่เราถามคำถามนั้นเป็นปริศนาให้เด็กไข เราอาจกระตุ้นให้เด็กๆถามครูด้วยคำถามเดียวกัน และให้เด็กเข้าใจจากคำตอบของครู ถ้าครูตอบโดยใช้กีฬาที่เด็กๆชอบคุ้นเคยด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มเพื่อแสดงว่าชอบ เด็กๆก็จะสามารถเดาความหมายของประโยคได้จากบริบทแล้วเริ่มถามและตอบกันเอง ด้วยวิธีนี้เด็กๆ จะได้เรียนรู้ด้วยการสัมผัสภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มก้อน ได้ใช้ความคิดและการเดา เมื่อเด็กๆ ฟังเทปครั้งแรกเด็กมักจะไม่ค่อยเดาและโต้ตอบ ดังนั้นถ้าให้มีการฝึกก่อนฟังก็จะดีมาก เป็นต้นว่าให้ใช้ภาษาในเทปโต้ตอบกัน เล่นเกมที่ใช้คำศัพท์และรูปประโยคที่อยู่ในเทปหรือให้เด็กทำปริศนาขณะที่ฟังเทป เช่น เด็กอาจมีรูปภาพชุดหนึ่งที่ประกอบเรื่องในเทปโดยให้รูปพวกนั้นปนกันอยู่ให้เด็กๆ จัดให้อยู่ในลำดับที่ถูกต้องเมื่อฟังเทป กิจกรรมประเภทนี้เด็กจะมีสมาธิ ใช้ความคิดและไขปริศนาไปด้วย

6. หลักการเบื้องหลังของการสอนทักษะการฟัง

เจียรนัย พงษ์ศิवालัย (2540 : 136-138) ได้กล่าวถึงหลักการเบื้องหลังของการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้ คือ

1. เครื่องบันทึกเทปมีความสำคัญเท่าๆ กับตัวเทป ไม่ว่าเทปจะดีเพียงใดจะหมดความหมายทันทีหากลำโพงเครื่องบันทึกเทปมีคุณภาพต่ำ
2. การเตรียมตัวเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งครูและนักเรียนจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการฟัง ครูต้องฟังเทปตั้งแต่ต้นจนจบก่อนจะเอาเข้าไปเปิดในชั้นเรียน ซึ่งวิธีนี้ครูจะสามารถเตรียมตัวและตัดสินใจได้ว่า นักเรียนจะฟังเทปและทำงานประกอบการฟังได้หรือไม่
3. ฟังครั้งเดียวไม่พอ ครูควรเปิดเทปให้นักเรียนฟังอย่างน้อย 2 รอบ เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาลักษณะทางภาษาบางอย่างที่อยู่ในเทป
4. ควรกระตุ้นให้นักเรียนตอบสนองต่อเนื้อหาของสิ่งที่ฟังด้วย ไม่ใช่เฉพะแต่เพียงภาษาเท่านั้น เช่นเดียวกับการอ่าน สิ่งที่สำคัญที่สุดในการฝึกฝนทักษะการฟังคือการพยายามจับความหมาย เจตนารมณ์ของผู้พูด
5. งานประกอบการฟังจะต้องแตกต่างกันไปตามลำดับขั้นตอนการฟังที่แตกต่างกัน เพราะเหตุผลที่ว่าเราอยากจะทำอะไรหลายๆ อย่างกับเรื่องที่ให้นักเรียนฟังเราจึงจำเป็นต้องกำหนดงานให้แตกต่างกันตามลำดับขั้นตอนการฟังที่แตกต่างกันซึ่งหมายความว่า ในการฟังรอบแรกงานที่ให้ทำจะต้องเป็นคำถามที่ค่อนข้างตรงไปตรงมากระตุ้นการใช้ภาษา หากทำเช่นนี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถคลายความเครียดจากการฟังได้ อย่างไรก็ตามในการฟังรอบหลังๆ อาจเน้นที่รายละเอียดของข้อมูล การใช้ภาษา หรือการฟังเสียงได้ดียิ่งขึ้น

6. ครูที่ดีจะต้องใช้ประโยชน์จากเรื่องที่ให้นักเรียนฟังให้เต็มที่ หากครูให้นักเรียนลงทุนทั้งเวลาและพลังทางอารมณ์ในการทำกิจกรรมการฟังครูก็ควรจะใช้เทปนั้นเพื่องานหลายประเภทให้มากที่สุด ดังนั้นหลังจากการเล่นเทปครั้งแรก ครูอาจเล่นเทปอีกครั้งก็ได้เพื่อการศึกษาแบบต่างๆก่อนที่จะใช้เนื้อเรื่อง สถานการณ์หรือถอดเทปสำหรับกิจกรรมใหม่ ดังนั้นการฟังจึงเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญตอนหนึ่งในขั้นตอนการสอน มิใช่เป็นแค่เพียงแบบฝึกหัดเท่านั้น

7. กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการสอนทักษะการฟัง

ปราณี ณะชานันท์ (2547 : 73) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. การเขียนตามคำบอก มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะในการพัฒนาการรับรู้เสียงของภาษาและตรงกันข้ามกับความเห็นส่วนใหญ่เรื่องการเขียนตามคำบอก การทำเช่นนี้อาจเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานได้ ครูอาจออกเสียงให้เด็กเขียนในรูปภาพ ตาราง บิงโกและแผนที่มีมหาสมบัติ เด็กเลือกช่องที่จะเขียนเสียงลงไป และได้แต้มถ้าเลือกช่องบางช่อง เด็กๆอาจมีใบงานที่มีเสียงและคำอยู่แล้วและทำกิจกรรม เช่น ฟังเสียงหรือคำบอกเลือกคำตอบที่ถูกบนใบงาน แล้วโยงเข้าด้วยกันเพื่อสร้างเป็นภาพหรือเดินทางไปตามเข็มนาฬิกา หรืออาจทำกิจกรรมในคลังเกม เช่น Bingo (บิงโก) Chopstick Spelling (การสะกดคำด้วยตะเกียบ) Treasure Hunt Challenge (การค้นหาขุมทรัพย์)

2. การเล่าเรื่อง ถ้าเด็กเรียนมากกว่าสองครั้งต่อสัปดาห์การเล่าเรื่องถือเป็นวิธีที่ดีที่จะช่วยส่งเสริมการฟัง โดยเฉพาะหากสามารถรวมภาษาในเรื่องให้กลมกลืนไปกับเนื้อหาที่เรียน เมื่อใช้เรื่องสำหรับฝึกการฟังครูอาจจำเรื่องมาเล่าให้เด็กฟัง อ่านให้ฟัง หรือเปิดเทปให้ฟัง หากเป็นเรื่องที่ครูจำมาก็เป็นการง่ายมากที่จะพูดโต้ตอบกับเด็ก แต่ครูก็อาจพูดจาโต้ตอบได้บ้างเหมือนกันถ้าครูอ่านเรื่อง ข้อเสียของกิจกรรมประเภทนี้คือ ไม่ว่าครูจะพยายามให้เรื่องเป็นจุดรวมของกิจกรรมมากเพียงใด แต่ก็มักจะลงเอยด้วยการที่ครูเป็นศูนย์กลาง แต่ถ้าครูคอยระวังตั้งเด็กเข้ามาร่วมด้วยให้มากที่สุดก็จะสามารถเพิ่มพูนประสบการณ์ของเด็กๆ กับภาษาอังกฤษ อีกวิธีหนึ่งคือการใช้หุ่นหรือตุ๊กตาแทนตัวละคร โดยพยายามให้หุ่นออกท่าทางตามเรื่องราวที่ครูอ่านหรือเล่า อย่างไรก็ตามการให้เด็กฟังเรื่องจากเทปหรือซีดีมีข้อดีที่สำคัญบางประการ เด็กสามารถได้ยินเสียงคนต่างๆ มากมาย มีการบันทึกไว้ให้ฟังซ้ำระหว่างที่ไม่ได้เรียน และสามารถกลับไปฟังเรื่องเดิมแบบเดิมได้ง่ายเด็กๆ ก็จะสามารถฟังเรื่องอีกที่บ้านได้

ตัวอย่างกิจกรรมที่ครูทำได้กับการเล่าเรื่อง

1. ให้เด็กวาดภาพตัวละครหรือฉากในเรื่อง
2. ครูเล่าเรื่องโดยใช้หุ่นเป็นตัวละครพูดได้ ตอบกันให้เด็กเล่าเรื่องอีกครั้งด้วยหุ่นของตนเอง
3. ครูมีรูปของบางฉากในเรื่องให้เด็กวางรูปในลำดับที่ถูกต้อง แตะหรือกระโดดไปบนรูปขณะที่ครูเล่าเรื่อง และก่อนเล่าเรื่องอาจให้เด็กวางรูปในลำดับที่คิดว่าน่าจะเป็นตามเนื้อเรื่อง
4. เด็กแต่ละคนมีบัตรคำ หากมีการเอ่ยถึงคำใดคำหนึ่งจากบัตรเหล่านั้นในเรื่อง เจ้าของบัตรจะต้องทำอะไรบางอย่าง เช่น ทำเสียงตามคำศัพท์ หรือยกมือ ชูบัตรขึ้น เป็นต้น
5. ถ้าหากเด็กรู้เรื่องนั้นแล้วในภาษาไทย ครูอาจถามเด็กว่ามีคำภาษาอังกฤษคำไหนที่จะปรากฏในเรื่อง หรือคาดเดาความหมาย
6. ครูสามารถหยุดเล่าเป็นครั้งคราว และถามเด็กว่าคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

3. การสอนแบบตอบสนองด้วยการกระทำเท่านั้น (Total Physical Response/TRP) เป็นอีกเทคนิคหนึ่งที่ใช้กันบ่อย ตัวอย่างของ TRP คือครั้งแรกครูให้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษแล้วออกท่าทางตามไปด้วย แล้วครูก็ให้คำสั่งเดิมโดยไม่มีท่าทางประกอบ เด็กๆ แสดงความเข้าใจด้วยการทำตามคำสั่งโดยไม่ต้องพูด แต่ก็สามารถดัดแปลงโดยให้เด็กพูดด้วยก็ได้ เช่น ให้เด็กพูดว่ากำลังทำอะไรอยู่ ถ้าครูพูดว่า Please stand up. เด็กอาจยืนขึ้นและพูดพร้อมกันว่า We are standing up.

สรุป การสอนทักษะการฟังเป็นทักษะแรกที่มีความสำคัญสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูคือผู้ควบคุมดูแลกิจกรรมทุกอย่างให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ การจัดกิจกรรมที่กระตุ้นให้เด็กตื่นตัวสนใจในการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติมีความสุขในการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการไตร่ตรองถือว่าเป็นส่วนสำคัญของความเป็นครู ความสามารถของเด็กในการเรียนภาษาอังกฤษและความสามารถของครูในการสอนจะไม่พัฒนาเต็มตามศักยภาพ หากครูไม่มีโอกาสที่จะถอยไปข้างหลังและไตร่ตรอง บางที่การมองการสอนของเราว่าเป็นการทดลองอย่างหนึ่งที่ต้องคอยตรวจสอบประเมิน ทบทวน และปรับปรุงก็ช่วยในการพัฒนาการสอนของเราได้อย่างมากทีเดียว

การเล่าเรื่องและนิทาน

1. ความเป็นมา

การเล่าเรื่องมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เริ่มจากการเล่าเรื่องในกลุ่มเพื่อน ซึ่งลักษณะการเล่าเรื่องจะนิยมเล่าประกอบกับการร้อง คล้ายกับการร้องเพลงเป็นกลอนคล้องจองเพื่อบอกเรื่องราวที่กำลังกระทำอยู่ หรือเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้คน วีรบุรุษ นิทานอภินิหาร ประวัตินักบุญ และเรื่องราวที่บอกเล่าเกี่ยวกับธรรมชาติ

ชาวอียิปต์เป็นกลุ่มแรกที่เขียนนิทานและเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับเรื่องราวชนเผ่าของพวกเขาเอง ต่อมาชาวโรมันก็ได้นำเอาเรื่องราวของพวกเขาเองมาเผยแพร่ด้วย เช่นเดียวกับชาวอียิปต์ซึ่งชนเผ่าที่รักอิสระชอบเดินทางไปทั่วโลก เวลาท่องเที่ยวไปตามที่ต่างๆ ก็จะนำนิทานหรือเรื่องเล่าของตัวเองไปเล่าให้คนในท้องถิ่นต่างๆ ได้ฟังทำให้เรื่องเล่าถูกเผยแพร่ออกไปอย่างกว้างขวางและเป็นกิจกรรมที่นิยมของนักเดินทางทั้งหลาย เมื่อกษัตริย์ในเมืองนั้นๆ ทราบว่ามีนักเล่าเรื่องเดินทางมาที่เมืองของตน ก็จะไปว่าจ้างให้นักเล่าเรื่องมาเล่านิทานให้ฟังพร้อมกับมีการเล่นดนตรีประกอบไปด้วย นักเล่านิทานทั้งหลายก็จะมีบริวารห้อมล้อมและในขณะที่เล่าเรื่องก็จะมีอุปกรณ์ประกอบการเล่าเรื่องด้วย เช่น ตัวตลก ตุ๊กตาล้มลุก เป็นต้น เพื่อช่วยให้เล่าเรื่องได้สนุกสนานยิ่งขึ้น นักเล่าเรื่องหรือนักเล่านิทานจึงเป็นอาชีพที่ทำให้ผู้คนสนุกสนานจากการฟังเรื่องราวที่พวกเขาเล่า (Cohan. 1987)

ปัจจุบันนี้ ศิลปะการเล่าเรื่องและนิทานก็ยังคงมีอยู่ การเล่านิทานให้เด็กๆ ฟังเพื่อให้เกิดความสนุกสนานความบันเทิง ซึ่งใครๆ ก็สามารถอ่านและเล่าเรื่องได้ แต่จะสามารถบอกความรู้สึก ความผูกพันระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟังได้มากแค่ไหนนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เล่า ในสังคมปัจจุบันนี้พ่อแม่ไม่มีเวลาในการเล่าเรื่องให้ลูกฟัง เด็กส่วนใหญ่จะสนุกสนานไปกับสื่อต่างๆ แทน เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เป็นต้น การเล่านิทานจึงถูกลืมเลือนไปบ้าง ซึ่งประโยชน์ของการเล่าเรื่องนั้นทำให้ได้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้ฟังกับผู้เล่า ช่วยทำให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ และพัฒนาทักษะการฟัง ช่วยให้มีวิสัยทัศน์ มีจินตนาการ ตลอดจนจนถึงการฝึกฝนทักษะภาษาอย่างดีที่สุด

2. การใช้เรื่องเล่าในการสอนภาษา

เรื่องเล่า คือ การบรรยายเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ คล้ายกับการนำเสนอภาพยนตร์ มีทั้งปัญหาความขัดแย้ง และอารมณ์ต่างๆ ตามลักษณะตัวละครและสวดท้ายก็จบลงด้วยดี ลักษณะของเรื่องเล่าอีกลักษณะหนึ่ง คือ การบรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์และประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ทุกคนสามารถเล่าเรื่องหรือฟังเรื่องเล่า ไม่ใช่เฉพาะเด็กเท่านั้นที่ฟังเรื่องเล่า เรื่องเล่าเป็นการสื่อความด้วยคำพูด ช่วยให้ผู้เรียนรู้ถึงประสบการณ์และความหมายของภาษาและสามารถเสนอประสบการณ์โต้ตอบภาษาในการสื่อสาร ครูสามารถใช้การเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาภาษาได้โดยการใช้เรื่องเล่าที่มีความสัมพันธ์กันสั้นๆ หรือไม่ก็เกี่ยวกับประเพณี เรื่องเกี่ยวกับชีวิตตนเองหรือเรื่องเล่าที่เป็นบทเรียนสอนใจ

การนำเอาเทคนิคการเล่าเรื่องไปใช้ในการสอนภาษายังรวมไปถึงการอ่านเรื่องหรือนิทานหรือกึ่งเล่ากึ่งอ่านให้นักเรียนฟัง ซึ่ง ศศิธร คงวัน (2549) กล่าวว่า การอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังมีข้อดีตรงที่นักเรียนฟังเข้าใจได้เร็ว เนื่องจากเนื้อหาที่ครูอ่านนั้น นักเรียนรู้มาแล้ว เพราะปรากฏอยู่ในตำราเรียนของนักเรียน เพียงแต่ครูนำเทคนิคกึ่งอ่านกึ่งเล่ามาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังเพื่อให้เข้าใจความหมายและการออกเสียงของคำศัพท์มากขึ้น และในขณะเดียวกันนักเรียนก็ได้รับความสนุกสนานไปด้วย ครูอาจดัดแปลงเนื้อหาจากหนังสือ หรืออธิบายขยายความขณะที่เล่าเรื่องหรืออ่านเรื่อง เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง อย่างไรก็ตามการเล่าเรื่องเป็นความสามารถของแต่ละบุคคล จะเห็นได้จากการที่ครูบางคนมีเทคนิคการเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนานชวนติดตาม แต่ครูบางคนเล่าเรื่องเดียวกันแต่กลับไม่สนุกสนาน ดังนั้น ครูต้องฝึกเทคนิคการเล่าเรื่อง เช่น การเคลื่อนไหวร่างกาย การใช้สายตา น้ำเสียง เป็นต้น

นอกจากนี้ ศศิธร คงวัน (2549) ได้แนะนำว่า ก่อนที่จะมีการเล่าเรื่อง ครูต้องศึกษาเนื้อหาก่อนว่าเนื้อหานั้นๆ จะใช้เรื่องเล่าอย่างไร ซึ่งครูอาจแต่งเอง หรือหาจากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับบทเรียน นอกจากนี้ครูยังต้องเตรียมสื่อและอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อประกอบการเล่าเรื่อง ซึ่งสื่อที่เตรียมก็ต้องสัมพันธ์และเหมาะสมกับเรื่องที่เล่า ก่อนที่ครูจะลงมือเล่าเรื่องครูต้องเตรียมความพร้อม เช่น การจัดเตรียมสถานที่สำหรับการเล่าเรื่อง ระหว่างการเล่าครูต้องตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนว่านักเรียนมีความเข้าใจเรื่องที่ฟังหรือไม่ มากน้อยเพียงใด หรือให้นักเรียนเดาว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น หลังจากที่ครูเล่าจบแล้วนักเรียนอาจเล่าซ้ำโดยมีภาพประกอบ เพื่อช่วยในการจำเรื่องและคำศัพท์ ที่ยกตัวอย่างนี้เป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น การบูรณาการเรื่องเล่าเข้าสู่บทเรียนนั้นมีหลากหลายเทคนิค ครูต้องฝึกฝนศิลปะการเล่าเรื่อง และเล่าเรื่องด้วยบุคลิกของตนเอง มั่นใจ น้ำเสียงชัดเจน การเคลื่อนไหวของร่างกายและน้ำเสียงต้องสัมพันธ์กัน และที่สำคัญต้องจำเรื่องได้แม่นยำ เรียงลำดับเรื่องได้ดี

เรื่องที่ครูนำมาเล่าควรมีความหลากหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องตลกขบขันน่าสนใจ เหมาะกับการนำเข้ามาบูรณาการในการสอนภาษา นอกจากนี้ ครูอาจนำเรื่องราวหรือประวัติย่อๆ ของบุคคลสำคัญ หรือบุคคลที่เป็นที่น่าสนใจซึ่งเป็นเรื่องเล่าที่เป็นที่นิยม ถือว่าเป็นเรื่องเล่าสมัยใหม่ผู้เล่าผสมผสานประสบการณ์และวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน

3. เทคนิคการเล่าเรื่อง

Ellis (ศศิธร คงวัน. 2549 ; อ้างอิงมาจาก Ellis. n.d.) กล่าวว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเล่าเรื่องหรือนิทาน เพราะเด็กไม่คุ้นเคยกับภาษาและมีข้อจำกัดในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นภาษาที่ใช้ในการเล่าต้องเป็นภาษาง่ายๆ ไม่มีศัพท์และโครงสร้างที่ซับซ้อน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนิยมใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนการสอนแต่ละบทเรียน นิทานเป็นจุดเริ่มต้นการพัฒนาภาษาหลายรูปแบบและการเรียนรู้กิจกรรมต่างๆ ลักษณะบุคลิกส่วนตัวของเด็ก ความคิดสร้างสรรค์ และกิจกรรมในหลักสูตร นิทานยังสามารถเชื่อมโยงเกี่ยวกับวิชาต่างๆ ได้และช่วยพัฒนาทักษะทางด้านอารมณ์ สังคม องค์กรความรู้ แนวความคิด และช่วยให้รู้วิธีการเรียนรู้ในที่สุด นอกจากนี้ เอลลิส ยังกล่าวถึงเทคนิคการเล่านิทานดังต่อไปนี้

1. การเลือกหนังสือนิทาน

การเลือกหนังสือนิทานควรเลือกอย่างระมัดระวัง และเป็นหนังสือที่รู้จักกันทั่วไป มีการกล่าวคำศัพท์ซ้ำๆ คำคล้องจอง ตลกขบขัน ฯลฯ เรื่องที่มีภาพประกอบควรเลือกให้สอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่อง เพื่อช่วยสนับสนุนให้เด็กเกิดความเข้าใจและพัฒนาความรู้ความเข้าใจของตนเองได้

2. จุดประสงค์การเล่าเรื่อง มีดังนี้

2.1 การแบ่งปันและการสร้างประสบการณ์ การเล่าเรื่องช่วยในการพัฒนาความสามารถของเด็ก

2.2 การแนะนำรูปแบบภาษาพูดแก่เด็ก เด็กต้องมีประสบการณ์มากขึ้นในการพูดภาษา ถ้ามีประสบการณ์แล้วก็จะประสบความสำเร็จด้านการอ่านในเวลาต่อมา

2.3 พัฒนาทักษะการฟังของเด็ก

2.4 พัฒนาคำศัพท์ของเด็ก

2.5 พัฒนาทัศนคติทางบวกในการอ่านหนังสือ การเล่าเรื่องที่ดีก็คือการแนะนำความน่าสนใจความมหัศจรรย์ของหนังสือ แล้วเด็กก็จะสามารถอ่านหนังสือจากเรื่องที่เล่าได้

2.6 ช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจด้านสังคม และสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นอย่างมีความสุข

2.7 ช่วยให้สุขภาพจิตของเด็กดี ควบคุมอารมณ์และสร้างจินตนาการต่างๆ ได้

2.8 ช่วยพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม

2.9 เกิดความบันเทิงและสนุกสนาน

2.10 ช่วยให้เด็กรู้จักคุณค่าของมรดกและวัฒนธรรม

3. การเลือกเรื่องสำหรับการเล่า

3.1 เลือกเรื่องที่ดีที่สุด เรื่องที่เกี่ยวกับความดี ตำนาน สิ่งมหัศจรรย์ ประวัติบุคคล โคลงกลอน และอื่นๆ

3.2 เป็นเรื่องที่รู้จักกันทั่วไป ทันสมัย

3.3 เลือกเรื่องที่เหมาะกับวัย

3.4 คำนึงถึงอายุ ความสนใจ ระยะเวลาตั้งใจ ประสบการณ์ของผู้ฟัง

3.5 ศึกษาเนื้อหาของเรื่องที่จะเล่า แล้วออกแบบหรือวางแผนว่าจะเล่าอย่างไร

- 3.6 สื่อที่ใช้ในการเล่าเรื่อง เช่น ที่วางหนังสือ ม้วนเทป แผ่นซีดี แอบบันทิกเสียง ควรเลือกให้เหมาะสม
- 3.7 ศึกษาแบบฉบับ ต้นแบบผู้เล่าเรื่อง หรือชื่อเทปซีดีมาศึกษา
- 3.8 ทดสอบกับผู้ฟังกลุ่มตัวอย่าง แก้ไข ตัดสิ่งที่ไม่จำเป็นทิ้ง
4. การศึกษาเรื่องที่จะเล่า
- 4.1 หาเรื่องที่อยากเล่า อ่านออกเสียงทุกวัน หรือไม่กี่ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ ฟังเทป เรื่องที่ตนอ่าน
- 4.2 วิเคราะห์เรื่องที่เล่า ทำเค้าโครงเรื่อง
- 4.3 วิเคราะห์ตัวละคร
- 4.4 วิเคราะห์รูปแบบและลักษณะของเรื่อง
- 4.5 ถ่ายสำเนาเรื่อง ใช้ปากกาเน้นส่วนที่เป็นใจความสำคัญ
- 4.6 ฝึกเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ถ้าติดขัดก็เล่าใหม่ให้จบ หรือไม่กี่เขียนโน้ตไว้ในห้อง เพื่อกันลืม
- 4.7 เรียนรู้เรื่องเล่าจากต้นฉบับ ภาษา สำนวน
- 4.8 ฝึกเล่าเรื่องจนคล่องจนรู้จักเรื่องดี บันทึกลงเทปแล้วฟัง ทำบทวิจารณ์สั้นๆ กำหนดเวลา เสียง จนกระทั่งเป็นที่น่าพอใจ
- 4.9 หาส่วนที่บกพร่อง พิจารณาแก้ไข ปรับปรุงแล้วดำเนินการต่อไป
5. เสียงและกิริยาท่าทาง
- 5.1 ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี อย่าพยายามพูดมากเกินไป ปรับเสียงเพื่อช่วยสร้างอารมณ์ตามที่ต้องการ หลีกเลี่ยงการพูดเช่น “and am” พูดให้ชัดเจนทุกประโยค
- 5.2 พยายามอย่าตื่นเต้น
- 5.3 ทดลองเล่า โดยเริ่มจากอ่านเรื่องเสียงดังจะช่วยให้รู้ระดับเสียงการพูด ว่าตอนไหนใช้เสียงเรียบ ต่ำและจะเร่งคำพูดตอนไหน
- 5.4 ออกเสียงเน้นหนักเหมือนเจ้าของภาษา
- 5.5 น้ำเสียงและท่าทางการเคลื่อนไหวของร่างกายต้องสัมพันธ์กัน
6. การเตรียมความพร้อมการเล่าเรื่อง
- พักผ่อนให้สบายเมื่อถึงเวลาเล่าเรื่อง เตรียมสิ่งที่จำเป็นให้พร้อมก่อนที่จะรวมผู้ฟัง กล่าวต้อนรับเด็กๆ โดยการใช้ภาษาปรับเสียงสูง ต่ำ เพื่อสร้างบรรยากาศ บางครั้งต้องย่อเนื้อหาสาระเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น หรือเพื่อใช้เวลาหน่อยลง ขณะที่เล่าใช้สายตามองผู้ฟังเคลื่อนไหวไปมารอบๆผู้ฟังเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ และต้องรู้ตัวเสมอว่าเด็กสนใจหรือไม่สนใจถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นให้รวบรัดเรื่องให้จบเร็วขึ้น ถ้าเด็กไม่คุ้นเคยกับคำพูดหรือคำถาม ความหมาย พยายามสรุปคำจำกัดความในเรื่องที่เล่า เด็กไม่สนใจอย่าเพิ่งโกรธ พยายามวิเคราะห์ปัญหา แล้วหาเรื่องเล่าที่เหมาะสม อาจเป็นเรื่องไม่ยาวมากนัก บางครั้งปัจจัยภายนอกอาจมีส่วนรบกวนความสามารถในการฟังของเด็ก
4. จุดมุ่งหมายของเรื่องเล่าและนิทานที่ใช้เป็นเครื่องมือและสื่อในการเรียนการสอน
- นิทานเป็นหลายสิ่งหลายอย่างนอกเหนือจากความบันเทิงใจ ดังจะเห็นได้จากกรณีที่มีผู้นำนิทานมาใช้เพื่อตอบสนองจุดมุ่งหมายต่างๆอย่างหลากหลาย ในด้านการเรียนการสอนก็เช่นกัน มีผู้นำนิทานมาใช้เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีสมาธิมากขึ้น แต่ผลที่ได้รับนอกเหนือจากสมาธิ

คือ ความสนุกสนานผ่อนคลาย ความรู้ความเข้าใจ เพิ่มพูนประสบการณ์และข้อมูล เกิดความคิดรวบยอดใหม่ ได้รับบรรยากาศที่ประทับใจและมีคุณค่าซึ่งผู้ใช้นิทานสามารถประเมินผลความสำเร็จเหล่านี้ได้ง่ายและรวดเร็ว ดังนั้นครูผู้สอนจึงสนใจและนิยมใช้นิทานในการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนมีชีวิตชีวามากขึ้น

ดังนั้นอาจกล่าวสรุปได้ว่า นิทานสามารถนำมาใช้เป็นสื่อและเครื่องมือในการสอนได้หลายรูปแบบ ทั้งในขั้นการนำเข้าสู่เรื่อง การสอนเนื้อหาใหม่ การสรุปบทเรียน หรือแทรกไปในวิธีการสอนแบบต่างๆ เช่น การสอนโดยการอภิปราย การสอนแบบบรรยาย การสอนแบบบทบาทสมมติ การสอนโดยใช้กรณีปัญหา ฯลฯ นั้นแสดงว่านิทานสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้ทั้งในรูปของการจัดกิจกรรมเป็นสื่อการสอนและเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการสอน

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (ศศิธร คงวัน. 2549 ; อ้างอิงมาจาก สมศักดิ์ ปริบูรณ์. 2542 : 11-13) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการใช้เรื่องเล่าหรือนิทานเป็นเครื่องมือและสื่อในการเรียนการสอน มีดังต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายเกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้สอน นิทานเป็นรูปแบบการให้ความรู้ที่เหมาะสมกับเด็ก เส้นใยประสาทที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างสมองทั้งสองซีก (Corpus Callosum) ของเด็กยังก่อตัวไม่สมบูรณ์ สมองซีกซ้ายยังทำหน้าที่เฉพาะของตัวเองได้ไม่ครบถ้วน ดังนั้น เด็กเล็กๆ จึงไม่ค่อยชอบการคิดหรือคำสอนที่เต็มไปด้วยเหตุผล มีกฎเกณฑ์แน่นอนตายตัว การคิดตามธรรมชาติจำเป็นต้องคิดด้วยสมองซีกขวา ซึ่งเป็นการคิดแบบจินตนาการ และความคิดคำนึงฝันอิมเมจ ซึ่งเด็กจะเรียนรู้ได้ดี ถ้าเนื้อหาความรู้มีความหมายเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะจินตนาการในรูปของเรื่องเล่าหรือนิทาน

ดังนั้น ครูจึงควรวางแผนปรับเนื้อหาที่สอน ให้มีลักษณะเป็นรูปแบบของเรื่องเล่าหรือนิทาน มีการเกริ่นปูพื้นฐานความรู้ความเข้าใจก่อน แล้วใช้ตัวละครดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ต่างๆ และตอนท้ายจะมีการสรุปผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เพราะเด็กมักจะคิดถึงเนื้อหาสาระที่เรียนรู้ออกมาเป็นรูปภาพเสมอ ครูไม่ควรยึดยึดเหตุผล กฎเกณฑ์ ข้อเท็จจริงให้กับเด็กก่อนวัยอันควร เพราะจะเป็นการทำลายความสุขของเด็ก

สรุปได้ว่า ครูควรปรับเนื้อหาสาระความรู้ในการเรียนการสอน ให้มีลักษณะเป็นการให้ความรู้แบบนิทาน เพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ของเด็ก อันจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

2. จุดมุ่งหมายเกี่ยวกับตัวผู้เรียน นิทานถือเป็นศิลปะอีกรูปแบบหนึ่งที่เกิดจากการปรุงแต่งของผู้ฟัง เพราะขณะที่ฟังนิทานผู้ฟังจะคิดตามไปด้วย โดยเฉพาะการคิดเดาเหตุการณ์ว่าจะดำเนินไปตามที่ตนคาดการณ์ไว้หรือไม่ ดังนั้นนิทานจึงช่วยฝึกทักษะการคิด และถ้าหากครูจัดสาระการเรียนรู้ในเรื่องเล่าหรือนิทานให้เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของนักเรียน การเรียนรู้ของนักเรียนก็จะเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว มีความหมายและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เพราะผู้เรียนจะจินตนาการว่าตนเป็นตัวละครเอกในนิทาน และคิดแก้ปัญหาตามเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ คล้ายกับการคิดคลี่คลายหรือแก้ปัญหาของตนเอง ตัวแบบสัญลักษณ์ที่ได้จากตัวละครเอกในนิทานจะถูกถ่ายทอดมายังผู้เรียน ทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่ครูจะต้องปลูกฝังจากตัวละครเอกในเรื่องเล่าหรือนิทาน

นิทานจึงเป็นสิ่งที่ปรุงแต่งให้ผู้ฟังหรือผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้และพฤติกรรมที่เหมาะสมมาใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนด้วยความเต็มใจ สนใจและมีความหมาย

3. จุดมุ่งหมายเกี่ยวกับสื่อและเทคนิคการสอน เนื่องจากนิทานสามารถแปรเปลี่ยนสัญลักษณ์หรือนามธรรมให้เป็นรูปธรรมหรือจินตนาการได้อย่างรวดเร็ว จึงมักนำนิทานมาใช้เป็นสื่อหรือเทคนิคของการสอน เช่น ตัวอย่างการสอนเขียนอักษร “ง” อาจใช้นิทานเป็นทั้งสื่อหรือเทคนิคของการสอน โดยเล่านิทานว่า คนแคะผู้ติดตามสโนไวท์กำลังเล่นฟุตบอลกันอยู่ คนแคะคนหนึ่งเตะฟุตบอลลอยโด่งไปในอากาศ แล้วฟุตบอลตกลงบนพื้นกระเด็นกระดอนไปทางซ้าย คนแคะก็พบสัตว์ชนิดหนึ่งคืองู แต่ถ้าหากฟุตบอลตกกระทบพื้นแล้วกระดอนไปทางขวาก็จะไม่พบสัตว์ดังกล่าว เป็นต้น

ตัวอย่างดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการนำนิทานมาใช้เป็นสื่อในการสอนและเป็นเทคนิคการสอนที่ครูหรือผู้เล่านิทานสามารถสร้างสรรค์ แต่งเติม นำมาใช้กับการเรียนการสอนได้อย่างมากมายและคุ้มค่า

4. จุดมุ่งหมายเกี่ยวกับวิธีสอน การเล่าเรื่องหรือเล่านิทานเป็นศิลปะและเทคนิคที่นำสู่เรื่องที่จะสอนได้เป็นอย่างดี และก่อนเรียนควรใช้นิทานสร้างความสนใจให้อยากเรียน ตั้งใจเรียน ระหว่างเรียนควรใช้นิทานเพื่อทำให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและอภิปรายและใช้นิทานสรุปบทเรียนเพื่อสร้างความเข้าใจให้ตรงกัน ข้อความดังกล่าวบ่งบอกอย่างชัดเจนว่า ครูสามารถใช้นิทานเป็นส่วนหนึ่งของการสอนในชั้นต่างๆได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นกิจกรรมการเล่านิทานยังสามารถใช้ให้กลมกลืนกับการสอนรูปแบบต่างๆได้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า นิทานสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อตอบสนองจุดมุ่งหมายต่างๆได้หลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหา ผู้เรียน สื่อและเทคนิคการสอนและวิธีการสอน

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า แต่เดิมจุดมุ่งหมายของการเล่าเรื่องหรือนิทานคือเพื่อความบันเทิงและเหตุผลทางด้านศาสนาและจริยธรรมที่ต้องการอบรมกล่อมเกลাজิตใจผู้ฟังให้เป็นคนดี ต่อมานิทานถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและคุณธรรมที่ต้องการจะปลูกฝังให้แก่คนในสังคม และเนื่องจากเด็กๆ ให้ความสนใจนิทานมาก จึงมีผู้นำนิทานมาใช้ในการเตรียมความพร้อมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนในหลายๆ ด้าน และประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง จึงมีการพัฒนาการใช้นิทานในการเรียนการสอนเด็กในวัยเรียน และพบว่านิทานเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน สร้างความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งช่วยฝึกทักษะทางภาษา ทักษะทางการคิด และนิทานยังก่อให้เกิดประโยชน์ด้านอื่นๆ อีกมากมาย

5. การเตรียมการเล่าเรื่อง

สมศักดิ์ ปริบุณะ (ศศิธร คงวัน. 2549 ; อ้างอิงมาจาก สมศักดิ์ ปริบุณะ. 2542 : 73-77) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นทักษะที่เกิดจากการฝึกฝน เช่นเดียวกับทักษะอื่นๆ ยิ่งฝึกฝนมากก็ยิ่งมีทักษะและความชำนาญเพิ่มมากขึ้น ประโยชน์ที่ผู้ฟังจะได้รับก็เพิ่มมากขึ้นด้วย ดังนั้นผู้เล่านิทานจะต้องฝึกฝนทักษะในการเล่านิทาน ด้วยการวางแผนและเตรียมการเล่านิทาน ซึ่ง สมศักดิ์ ปริบุณะ ได้สรุปการเตรียมการเล่าเรื่องและนิทานไว้ดังต่อไปนี้

1. คุณสมบัติของนักเล่าเรื่องและนักเล่านิทาน

1.1 มีบุคลิกภาพที่ดี สุภาพอ่อนโยน มารยาทดี เพราะบุคลิกภาพที่ดีของผู้เล่าจะเป็นตัวแบบที่ดีแก่ผู้ฟัง

1.2 มีความเชื่อมั่นในตัวเอง กล้าแสดงออกกับกิริยาประกอบการเล่านิทาน เช่น แสดงสีหน้า แววตา น้ำเสียงที่ก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมและภาพพจน์แก่ผู้ฟัง

1.3 มีความสามารถในการใช้ภาษาพูด ทั้งน้ำเสียงและการออกเสียง เช่น ออกเสียงให้ชัดเจน ถูกต้องตามอักขรวิธี ญกวรรคตอน สามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับโอกาสและวัย ใช้ น้ำเสียงที่ทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์และความรู้สึกที่คล้อยตามเนื้อเรื่อง ใช้ถ้อยคำที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

1.4 มีความจำดี เพราะจะทำให้เรื่องที่เล่าไปเป็นตามลำดับ ไม่ติดขัด นอกจากนั้น ยังสามารถสอดแทรกข้อคิด หรือยกตัวอย่างที่เหมาะสมกับเรื่องที่เล่าได้อย่างกลมกลืน

1.5 มีอารมณ์ขัน เพราะจะทำให้เรื่องที่เล่ามีชีวิตชีวา นอกจากนั้นผู้เล่ายังสามารถ ใช้อารมณ์ขันแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและคลี่คลายสถานการณ์ที่ตึงเครียดได้ อีกทั้งยังทำให้เกิดบรรยากาศ ที่เป็นกันเองกับผู้ฟังได้เป็นอย่างดี

1.6 มีความสามารถพิเศษ เช่น ทำเสียงได้เหมาะสมกับตัวละคร ใช้เสียงประกอบได้ ดี ใช้สื่อในการเล่าได้อย่างเหมาะสม ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะเพิ่มรสชาติในการฟังเรื่องเล่า ทำให้ผู้ฟัง เกิดความสนุกสนานเพิ่มขึ้น

1.7 มีวิจรรย์ญาณในการเลือกเรื่องที่จะนำมาเล่า ทำให้เรื่องนั้นเป็นที่น่าสนใจของ ผู้ฟัง และเหมาะสมกับจุดประสงค์ของการเล่าเรื่องในแต่ละครั้ง

1.8 มีวิธีการเล่านิทานที่ดี ตั้งแต่การเริ่มเรื่อง ดำเนินเรื่อง จบเรื่อง รวมทั้งมีวิธีการ ชักจูงใจให้ผู้ฟังอยากติดตามและอยากฟังเรื่องเล่าในครั้งต่อไป

1.9 มีความเข้าใจจิตวิทยาและพัฒนาการของนักเรียน ทำให้สามารถชักจูงผู้ฟังให้ สนใจ กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงความคิดเห็นเป็นกันเองในขณะที่เล่า ซึ่งถือเป็นการสร้างบรรยากาศ อย่างหนึ่งในการเล่านิทาน

1.10 เตรียมพร้อมในการเล่าเรื่อง เช่น เตรียมลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง เตรียม สำนวนภาษาที่ใช้ เตรียมสถานที่และเวลาที่เหมาะสมกับการเล่าเรื่อง

1.11 มีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเป็นนักเล่าเรื่องที่ดี ซึ่งจะกระตุ้นให้ผู้เล่าเรื่องขวนขวาย ฝึกซ้อม เลือกสรรวิธีที่แปลกใหม่มาใช้ในการเล่านิทานเสมอๆ

1.12 เป็นผู้รักการอ่าน การอ่านช่วยขยายประสบการณ์ให้กับผู้เล่าเรื่อง ช่วยให้ผู้ เล่าเรื่องหรือนักเล่านิทานสามารถพัฒนาการเล่าเรื่องให้มีชีวิตชีวาขึ้น

1.13 เป็นนักฟังที่มีสมาธิ เมื่อได้รับฟังประสบการณ์แปลกใหม่ ผู้เล่าเรื่องจะต้อง รวบรวมรายละเอียดที่ได้จากการฟัง มาใช้พัฒนาการเล่าเรื่องของตนเองเสมอๆ

1.14 มีความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เพื่อให้ประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้ฟัง รวมทั้ง สร้างสรรค์กลวิธีสร้างความสนใจ ให้ผู้ฟังอยากติดตามเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบอีกด้วย

1.15 มีความตระหนักในคุณค่าของนิทาน รักและเห็นคุณค่าของนิทาน ซึ่งจะทำให้ ผู้เล่าเรื่องหรือนักเล่านิทานเห็นความสำคัญของการปรับปรุงวิธีการเล่านิทานให้พัฒนาขึ้นและใช้นิทาน เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กได้เป็นอย่างดี

1.16 มีความขยันหมั่นฝึกซ้อม เตรียมตัว ปรับปรุงบุคลิกภาพตนเอง ศึกษา นิทาน หรือเรื่องที่จะเล่าอย่างละเอียดก่อนการเล่า

2. ลักษณะเฉพาะของการเล่านิทาน

2.1 การเล่านิทาน เป็นการเล่าเรื่องง่ายๆ ตรงไปตรงมา ไม่มีรายละเอียดมาก จนเกินไป และไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลที่ เป็นรายละเอียดของข้อเท็จจริงมากนัก ทั้งนี้เพราะรายละเอียดที่ ไม่จำเป็น จะทำให้ผู้ฟังลืมเรื่องหลัก หรือใจความสำคัญของเรื่อง การเล่านิทานจึงมักออกรวดรัด

2.2 จุดเด่นของการเล่าเรื่องอีกอย่างหนึ่ง คือ การเล่าที่เกินจริง เช่น สโนว์ไวท์ เป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในประเทศ ซึ่งการกล่าวเกินจริงนี้เป็นการสร้างจุดเด่นให้กับตัวละครเอก ทำให้นิทานน่าสนใจ

2.3 ในการเล่านิทาน ผู้เล่ามักจะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งสองสิ่งอย่างชัดเจนตั้งแต่ต้น เช่น ความดีกับความเลว ทั้งนี้เพราะผู้เล่าต้องการเปรียบเทียบผลของความดีและความเลวให้ผู้ฟังเห็นตั้งแต่เริ่มต้น ถ้าตัวละครจะกลับตัวกลับใจใหม่ก็จะต้องมีเหตุการณ์ชักจูงใจที่สมเหตุสมผล และต้องกลับตัวกลับใจให้เป็นคนดีหรือคนร้ายอย่างทันทีทันใด

2.4 ผู้เล่านิทานนิยมใช้การซ้ำคำ วลี หรือประโยคเพื่อเน้นแก่นเรื่อง และทำให้ผู้ฟังจดจำคำ วลี ประโยคหรือท้องจำข้อความเหล่านั้นได้ดีดปาก ซึ่งเป็นการเพิ่มอรรถรสของนิทานและเสริมสร้างความเข้าใจในเนื้อเรื่องอีกด้วย

2.5 ผู้เล่าเรื่องมักจะหยิบยกเหตุการณ์ที่สำคัญๆ และเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกันมาร้อยเรียงกันเป็นเรื่องราว ในรูปแบบของกระบวนการให้ความรู้แบบการเล่าเรื่อง ซึ่งจะมีตอนเปิดเรื่อง เนื้อเรื่อง และผลสรุปของเรื่องที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องนั้นได้โดยง่าย

2.6 ในการเล่านิทาน ผู้เล่าจะเล่าเหตุการณ์สำคัญๆ ที่เป็นจุดเน้นของเรื่องเป็นหลัก แต่บางครั้งอาจเล่าเหตุการณ์ย่อยอื่นๆ แทรกเข้าไปบ้าง เพื่อเน้นให้แก่นเรื่องเด่นชัดมากขึ้น หรือเพิ่มความสนุกสนานในการเล่าเรื่อง เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังติดตามฟังเรื่องเล่าอย่างตั้งใจจนจบเรื่อง หรือเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องง่ายยิ่งขึ้น

2.7 ในการเล่านิทาน เหตุการณ์ที่สำคัญๆ ในนิทานมักจะต่อเนื่องกันและดำเนินไปอย่างรวดเร็ว เช่น พอเสื่อจะกระโดดตะครุบกระต่ายป่า กระต่ายป่าก็ผลุบเข้าไปในโพรงไม้พอดี การใช้ช่วงจังหวะของเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องและลงตัวอย่างนี้ จะช่วยสร้างอารมณ์ของผู้ฟังให้คล้อยตามเรื่องได้อย่างรวดเร็ว

2.8 ตัวละครในนิทานควรมีไม่มากนัก ตัวละครเอกของเรื่องมักจะเผชิญกับเหตุการณ์ระทึกใจตามลำพัง เช่น เมื่อเขาต้องเดินทาง เขาก็จะไปคนเดียว ไม่มีเพื่อนฝูงหรือญาติพี่น้องไปด้วย สถานการณ์อย่างนี้เป็นการสร้างอารมณ์ให้ผู้ฟังคล้อยตาม และเอาใจช่วยตัวละครเอกในเรื่องมากขึ้น

2.9 เนื้อเรื่องในนิทานมักจะผูกเรื่องให้สิ่งหนึ่งตรงข้ามกับอีกสิ่งหนึ่งเสมอ เช่น พี่กับน้อง พี่อาจสร้างให้เป็นคนฉลาดทันคน หรือใจดี ส่วนน้องสาวก็อาจจะสร้างให้เป็นคนโง่ทึบและใจร้าย เพื่อให้ผู้ฟังจำแนกตัวละครได้เด่นชัดและเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่าย

2.10 การดำเนินเรื่อง ผู้เล่าจะเล่าเหตุการณ์ตามที่ตัวละครเอกประสบ โดยให้ตัวละครเอกเป็นผู้ดำเนินเรื่อง ดังนั้นผู้ฟังจะทราบได้ทันทีว่าใครเป็นตัวละครเอกตั้งแต่เริ่มเรื่อง

2.11 ผู้เล่าสามารถสร้างบุคลิกของตัวละครในนิทานที่เหมาะสมกับผู้ฟังได้อย่างเสรี เช่น ให้ตัวละครเอกในเรื่อง กินเก่ง หลับเก่ง มีไหวพริบดี หรือมีลักษณะคล้ายๆ กับผู้ฟังได้อย่างแนบเนียน เพื่อให้นิทานสนุกและจูงใจให้ผู้ฟังสนใจติดตามเรื่องราวยิ่งขึ้น

2.12 ในการฟังนิทาน ผู้ฟังไม่ได้ฟังผู้เล่าเรื่องราวเท่านั้น หากแต่ยังก้าวไปสู่บรรยากาศของการเล่านิทาน โดยการฟังน้ำเสียง สังเกตแววตา สีหน้า ท่าทางประกอบการเล่า ทำให้เกิดความซาบซึ้งกับเนื้อเรื่องอย่างรวดเร็วและจำเรื่องเล่าเรื่องนั้นได้นาน

2.13 ลักษณะของการเล่านิทานที่ใช้เสียงหนัก เบา จังหวะของการเล่า และน้ำเสียงที่เหมาะสมกับลักษณะนิสัยของตัวละคร ก่อให้เกิดภาพพจน์ และจินตนาการแก่ผู้ฟังได้อย่างรวดเร็ว

2.14 การเล่านิทาน ผู้เล่าจะเล่าอย่างผ่อนคลายหรือขึงขังจริงจังตามเนื้อเรื่อง ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้เรื่องราวต่อนั้นสำคัญหรือไม่ ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้านการจับประเด็นสำคัญของเรื่อง และฝึกสมาธิในการฟังได้เป็นอย่างดี

2.15 การเล่านิทาน ผู้เล่ามักจะเปรียบเทียบหรือเทียบเคียงสิ่งหนึ่งสิ่งหนึ่งกับอีกหนึ่งสิ่งเสมอ เช่น การสร้างเจดีย์สูงกว่านกเขาเหิน ทำให้ผู้ฟังต้องจินตนาการตาม ด้วยการคิดเทียบเคียงอันเป็นทักษะการเรียนรู้อย่างหนึ่ง

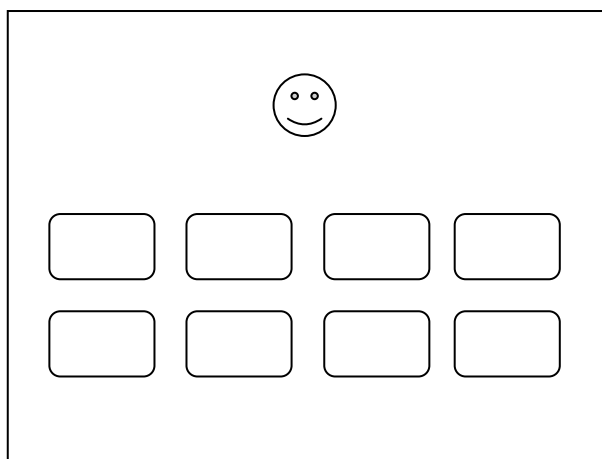
6. รูปแบบการเล่าเรื่อง

วิไล มาศจรัส (ศศิธร คงวัน. 2549 ; อ้างอิงมาจาก วิไล มาศจรัส. 2538 : 109-119) กล่าวถึงรูปแบบการเล่าเรื่องที่ประสบความสำเร็จและเทคนิคการเล่านิทานมีส่วนประกอบ ดังนี้

1. เรื่องที่จะเล่าต้องมีความสนุกสนาน และมีสาระเหมาะสมกับความสนใจของเด็ก
2. อุปกรณ์ประกอบการเล่า ได้แก่ ตัวครูเอง หนังสือประกอบการเล่า รูปแบบการเล่า และอุปกรณ์อื่นๆ
3. การจัดที่นั่งของผู้ฟัง ให้ทุกคนมองเห็นหน้าผู้เล่า หรืออุปกรณ์ประกอบการเล่าเรื่อง

รูปแบบการจัดที่นั่งสำหรับการเล่าเรื่องและการฟังนิทานนั้น มีหลายรูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 จัดตามลักษณะของห้องเรียน ครูยืนอยู่หน้าชั้น นักเรียนนั่งหันหน้ามายังหน้าชั้นเรียน

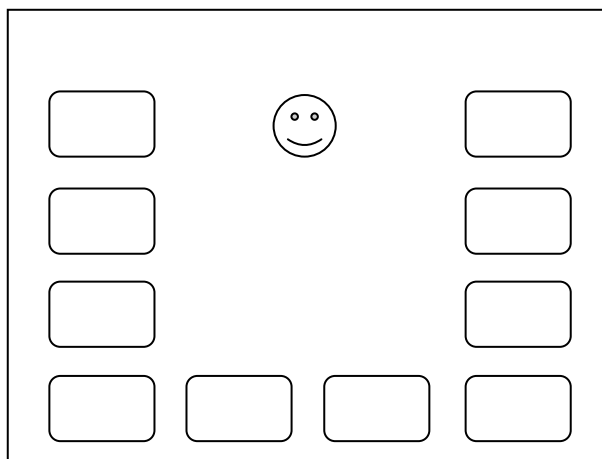

ภาพประกอบ 1 การจัดที่นั่งตามลักษณะห้องเรียน

การจัดแบบนี้ นักเรียนจะมองเห็นครูได้ถนัดแต่เวลาเล่านิทานอาจจะมีปัญหาอยู่บ้าง นักเรียนแถวหลังมักจะงอโย่งหยกยากไปดูภาพหรืออุปกรณ์ประกอบการเล่าใกล้ๆ

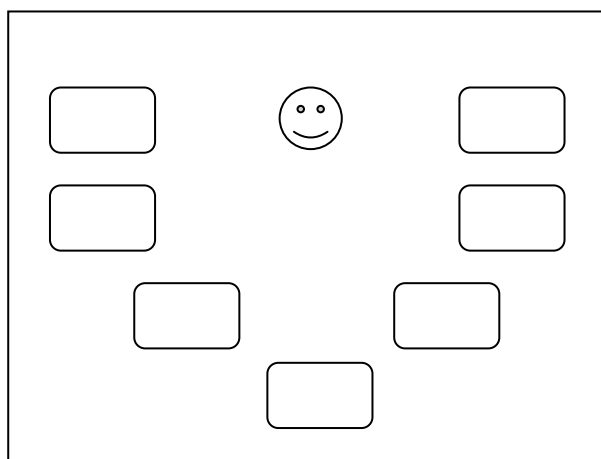

รูปแบบที่ 2 จัดที่นั่งแบบรูปเกือกม้า นักเรียนสามารถมองเห็นผู้เล่าได้ถนัด และผู้เล่าสามารถเคลื่อนไหวเดินเข้ามาในช่องระหว่างเกือกม้า เพื่อสร้างความตื่นเต้นสนุกสนานประกอบการเล่าเรื่องได้

ภาพประกอบ 2 การจัดที่นั่งแบบรูปเกือกม้า

รูปแบบที่ 3 จัดที่นั่งแบบครึ่งวงกลม ซึ่งเป็นการจัดที่นั่งอีกรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผู้เล่าและผู้ฟังใกล้ชิดกันมากขึ้น

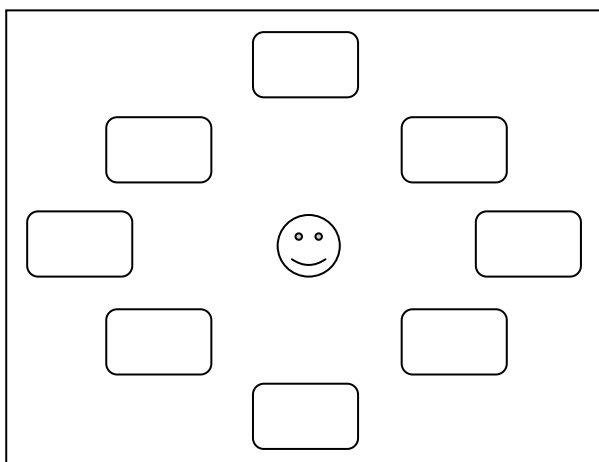

ภาพประกอบ 3 การจัดที่นั่งแบบครึ่งวงกลม

การจัดที่นั่งแบบครึ่งวงกลมนี้ นับว่าเป็นประโยชน์สำหรับผู้เล่าที่มีเสียงแผ่วเบา เนื่องจากผู้เล่าอยู่ใกล้ชิดกับผู้ฟังทำให้ไม่ต้องออกเสียงมาก ผู้เล่าสามารถมองเห็นภาพประกอบ (กรณีครูใช้หนังสือประกอบการเล่า) หรืออุปกรณ์ประกอบการเล่าได้อย่างชัดเจน

รูปแบบที่ 4 จัดนั่งแบบวงกลม ซึ่งส่วนมากเป็นการเล่านิทานนอกสถานที่ เช่น การเข้าค่ายลูกเสือ-เนตรนารี หรือการพักผ่อนที่มีการจัดแคมป์ไฟ

ภาพประกอบ 4 การจัดที่นั่งแบบวงกลม

การเล่านิทานแบบนี้ ถ้าจะให้สนุกต้องเป็นการเล่าปากเปล่าที่ผู้เล่าสามารถหมุนตัวเองหันไปโดยรอบได้ หรือไม่ก็ฟังการเล่านิทานประกอบการแสดง เช่น ผู้เล่า เล่าว่า กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีสิงโตตัวหนึ่ง ซึ่งเมื่อเล่าถึงตรงนี้ก็จะมีตัวละครสวมหน้ากากสิงโตค่อยเดินออกมาจากวงกลม จากนั้นผู้เล่าก็เล่าต่อไปอีก เมื่อพูดถึงตัวละครตัวใด ตัวละครตัวนั้นก็จะเคลื่อนไหวออกมาแสดงบทบาท ก็จะเป็นการเล่านิทานประกอบการแสดงที่สนุกสนานมาก

7. เทคนิคการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องหรือการเล่านิทานเป็นศิลปะอย่างหนึ่งของการใช้ส่วนประกอบของร่างกายให้เกิดความน่าสนใจแก่ผู้ฟังทั้งนี้เพราะการเล่านิทานที่นับว่ายอดเยี่ยมที่สุดนั้น ก็คือการเล่านิทานปากเปล่า แล้วใช้น้ำเสียงท่าทางเสริมประกอบให้เกิดความน่าสนใจ

1. การเล่าเรื่องจึงจำแนกเป็นประเภทได้ดังนี้

- 1.1 เล่าปากเปล่าโดยมีอุปกรณ์เสริม คือ ท่าทาง มือ แขน ขา น้ำเสียง ฯลฯ
- 1.2 เล่านิทานจากหนังสือ โดยมีหนังสือนิทานเป็นอุปกรณ์ประกอบการเล่า ซึ่งหนังสือนี้ ส่วนมากจะใช้หนังสือภาพขนาดใหญ่ ที่เรียกว่า Big Book
- 1.3 เล่านิทานโดยใช้ภาพประกอบ ซึ่งภาพดังกล่าวนี้มักเป็นแผ่นภาพขนาดใหญ่ และมีตัวละครสำคัญเป็นภาพหลัก เช่น เรื่องราชสีห์กับหนู ก็อาจจะมีแผ่นภาพราชสีห์ขนาดใหญ่และหนูตัวเล็กๆ เป็นต้น

1.4 เล่านิทานประกอบหุ่น การเล่านิทานประกอบหุ่นนี้ นักเรียนชอบกันมาก ทั้งนี้เพราะมีตัวละครหุ่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวในขณะที่มีการเล่านิทาน ซึ่งหุ่นที่นิยมนำมาใช้ประกอบการเล่าก็มี เช่น หุ่นนิ้วมือ หุ่นมือ หุ่นเชิด เป็นต้น หุ่นเหล่านี้มีขนาดเล็กใช้เนื้อที่ในการเก็บน้อยและสามารถนำไปไหนมาไหนได้สะดวก ทำให้การเล่าเรื่องมีรสชาติเพิ่มยิ่งขึ้น

การเล่าเรื่องหรือการเล่านิทานนั้นจะสนุกหรือไม่ขึ้นอยู่กับเทคนิคการเล่าเป็นสำคัญ นักเล่าเรื่องเก่งๆ บางครั้งเนื้อหาของเรื่องอาจจะเป็นเรื่องธรรมดาแต่สามารถทำให้สนุกได้ด้วยการใช้เทคนิคการเล่าที่ทำให้เกิดความสุขสนทนและน่าสนใจ

2. เทคนิคการเล่าเรื่องอยู่ที่ส่วนต่างๆ ดังนี้

2.1 น้ำเสียง โดยปกตินักเล่าเรื่องจะต้องเป็นผู้ที่มีน้ำเสียงแจ่มใส เพราะการเล่าเรื่องนั้น น้ำเสียงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้เรื่องที่เล่าน่าสนใจหรือไม่ ดังนั้นเวลาเล่าเรื่อง ผู้เล่าจะต้องรู้จักใช้น้ำหนักของคำให้มีความหนักเบาตามอารมณ์ของตัวละคร เช่น โกรธ ก็ต้องใช้คำหนักเสียงดัง หากตัวละครกระซิบก็ต้องใช้เสียงเบาให้สมบทบาท หากตัวละครแสดงความตื่นเต้นก็ต้องใช้เสียงบ่งบอกถึงความตื่นเต้นเร็วเร็วตามไปด้วย เป็นต้น

2.2 การใช้สีหน้าท่าทาง การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการเล่าเรื่องถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่ง เช่น การแสดงความโกรธด้วยการนินหน้า แสดงถึงอารมณ์ดีด้วยรอยยิ้ม หรือเสียงหัวเราะร่าเริง แสดงความสงสัยด้วยการขมวดคิ้ว เป็นต้น

2.3 การสบตาผู้ฟัง การเล่าเรื่องจะดูเป็นกันเองมากยิ่งขึ้น หากผู้เล่าเรื่องเล่าไปด้วยสบตาผู้ฟังไปด้วย รวมถึงการให้ผู้ฟังเข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องราวบางช่วง ตอนที่เห็นว่ามีความเหมาะสม

สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างของการใช้เทคนิคในการเล่าเรื่องเท่านั้น ส่วนวิธีการใช้สื่อประกอบการเล่าก็จะเป็นเทคนิคของแต่ละคน เพียงแต่ยึดหลักกลางๆ ไว้ว่า สื่อที่ใช้ประกอบการเล่าเรื่องนั้นจะต้องสอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่จะเล่าและเป็นสื่อที่มีสีสันน่าสนใจเป็นสำคัญ

ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการจำคำศัพท์นับเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้คำศัพท์เป็นอย่างมาก ยิ่งกว่านั้นแล้วการระลึกคำหรือจำได้เพื่อนำไปสู่การนำไปใช้ให้ได้ถูกต้องเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการเรียนรู้คำศัพท์ จึงกล่าวได้ว่า ความจำนั้นเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในกระบวนการของการคิดและเรียนรู้โดยที่ผู้เรียนจะต้องรู้จักการเก็บเนื้อหาสาระไว้ เพื่อนำมาใช้ในเวลาต่อมา ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจำของมนุษย์ ดังต่อไปนี้

1. จิตวิทยาการเรียนรู้และการจำ

ความจำเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในชีวิต เช่นเดียวกับการเรียนรู้ ความชอบ ความสนใจ จินตนาการขั้นต้น ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ที่ผู้อื่นจะไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง การจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่คนเรารับรู้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิต และการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เราจำชื่อตัวเอง จำบ้านที่อยู่ตัวเอง จำสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตว่าถ้าทำอย่างนั้นแล้วจะเกิดผลอย่างไร จำความจำและความตั้งใจที่จะทำอะไร ความต่อเนื่องของการดำรงชีวิต และการรู้จักเล็งในสิ่งที่ตนไม่ชอบ หรือเป็นอันตรายแก่ตนเองย่อมจะไม่เกิดขึ้นถ้าหากคนเราปราศจากความจำ ในการเรียนรู้อะไรก็ตามที่เรากำหนดขึ้นเราย่อมประเมินผลได้โดยพิจารณาจากผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ถ้าเราประเมินทันทีที่ผู้เรียนทำสิ่งที่ต้องการให้ทำแล้ว ผลที่ได้จะเป็นผลของการเรียนรู้ แต่ถ้าหลักจากเรียนไปแล้วชั่วขณะหนึ่ง (อาจเป็น 5 นาที 1 ชั่วโมง หรือหลาย ๆ วัน) แล้วจึงประเมินผล การเปลี่ยนแปลงที่ได้ก็จะเป็ผลของการเรียนรู้และการจำ ฉะนั้น การจำก็คือ

การรักษาไว้ซึ่งผลเกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ให้คงอยู่ต่อไปนั่นเอง (ประสาท อิศรปริดา. 2523 : 137)

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ความจำเป็นสิ่งที่สำคัญมากเพราะต้องอาศัยความจำเป็นในการจดจำเสียง ตัวสะกดและความหมายของคำศัพท์รวมถึงลักษณะโครงสร้างของประโยคด้วย ซึ่งในทางจิตวิทยาได้มีผู้ให้ความหมายของการจำไว้ดังนี้

Ausubel (วิชัย สายคำอิน. 2541 ; อ้างอิงมาจาก Ausubel. 1963) ให้ความหมายของความจำว่า หมายถึง กระบวนการที่จะเก็บความหมายใหม่ที่ได้จากการเรียนรู้ไว้ในลักษณะเดิม และกล่าวว่า การลืมคือการลดสิ่งที่มีอยู่ในความจำ ซึ่งสอดคล้องกับ Deese และ Jame (วิชัย สายคำอิน. 2541 ; อ้างอิงมาจาก Deese and Jame. 1978) ที่มีความเห็นว่า การจำหมายถึง ปริมาณของสิ่งที่ได้เรียนไปในตอนแรกซึ่งยังเหลืออยู่ และการลืมไปก็คือส่วนที่สูญเสียไป ซึ่งสรุปก็คือ ปริมาณของสิ่งที่เรียน (Amount Learned) – ปริมาณของสิ่งที่ลืมไป (Amount Forgotten) = ปริมาณของสิ่งที่เหลืออยู่ (Amount Retained)

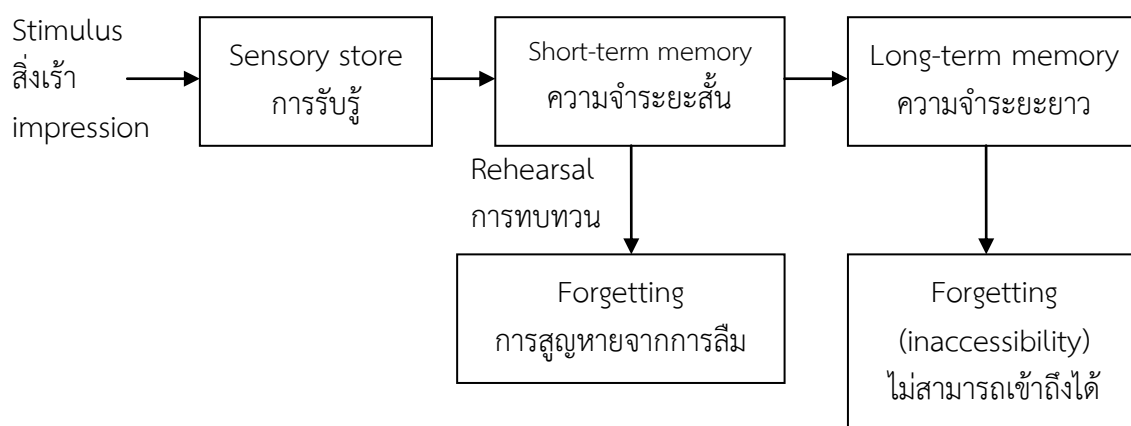
พอจะกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความจำ คือ การระลึกได้ถึงสิ่งที่ผ่าน หรือเรียนรู้มาแล้วและยังคงอยู่ถึงปัจจุบัน

นอกจากนี้ Cermark (ปิยรัตน์ จินารัตน์. 2544 ; อ้างอิงมาจาก Cermark. 1972) กับนักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่าน กล่าวว่า ความจำและการเรียนรู้เป็นของคู่กันและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด จนเราอาจกล่าวได้ว่า การเรียนรู้คือความจำนั่นเอง โดยการที่สมองเก็บเอาเนื้อหาสาระและความรู้ไว้ แต่การจะจดจำสิ่งที่เรียนมาแล้วหรือเก็บประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้มาไว้ในสมองมากหรือน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญคือ กระบวนการเรียนรู้ ซึ่ง Gagne (นราวุฒิ หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Gagne'. 1974) อธิบายขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ ดังนี้

1. ขั้นการจูงใจ (Motivation Phase) เป็นการชักจูงให้นักเรียนอยากเรียนรู้
2. ขั้นสร้างความรู้ความเข้าใจ (Apprehending Phrase) ผู้เรียนต้องใช้ความสนใจ ใส่ใจรับรู้สิ่งต่างๆ จากสถานการณ์สิ่งเร้า ผ่านประสาทสัมผัสและแปลความหมายของสิ่งที่รับรู้ขึ้นๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถและประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล
3. ขั้นการเรียนรู้หรือขั้นรับเอาไว้ (Acquisition Phrase) ในขั้นนี้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบประสาท เกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่ขึ้น
4. ขั้นเก็บเอาไว้ในความทรงจำ (Retention Phrase) ระยะเวลาของการเก็บเอาไว้จะถูกเก็บไว้ในส่วนของความจำในสมอง ระยะเวลาของการเก็บเอาไว้จะแตกต่างกันแล้วแต่บุคคล สถานการณ์และสิ่งแวดล้อม
5. ขั้นรื้อฟื้น (Recall Phrase) เป็นขั้นที่นำเอาสิ่งที่เรียนรู้ที่เก็บไว้ในส่วนของความจำของสมองออกมาใช้ ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่อ้างอิงหรือพาตึงไปถึงการใช้ความสามารถของสติปัญญา เช่น การคิดแก้ปัญหา วิเคราะห์สถานการณ์ การประเมินค่าสิ่งต่างๆ เป็นต้น
6. ขั้นสรุปหลักการ (Generalization Phrase) เป็นขั้นที่นำสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วไปประยุกต์ใช้กับสิ่งเร้าใหม่ที่ประสบ
7. ขั้นลงมือปฏิบัติ (Performance Phrase) เป็นการแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเรียนรู้

8. ชั้นสร้างผลตอบรับ (Feedback Phrase) ชั้นนี้นักเรียนจะทราบผลการเรียนรู้ Atkinson และ Shiffrin (สุริยา นิมิตรตระกูล. 2538 ; อ้างอิงมาจาก Atkinson and Shiffrin. 1969) ได้อธิบายว่า โครงสร้างของความจำนั้น มีองค์ประกอบ 3 ส่วนคือ ความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory Storage Memory) ความจำระยะสั้น (Short-term Memory) และความจำระยะยาว (Long-term Memory) ซึ่งสามารถเขียนเป็นแผนภูมิภาพ ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 5 แสดงโครงสร้างของความจำ

ความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวจะเกิดขึ้นหลังจากการรับรู้หรือการเรียนรู้ เราใช้ความจำระยะสั้นสำหรับการจำเพียงชั่วคราว ความจำระยะยาวเป็นความจำที่คงทนกว่าความจำระยะสั้น เราจะรู้สึกในสิ่งที่จำอยู่ในความจำระยะยาว แต่เมื่อต้องการใช้ หรือมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาสะกิดก็สามารถรื้อฟื้นขึ้นมาได้

Gagne' (วิชัย สายคำอิน. 2541 ; อ้างอิงมาจาก Gagne'. 1970) ได้อธิบายว่า ระบบความจำระยะสั้น คือระบบความจำที่เก็บสิ่งที่เรียนรู้หรือรับรู้ไว้เพียงระยะสั้นเพียง 1-2 นาที และจะเลือนหายไปเนื่องจากกระบวนการรับรู้เกิดขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว และมีสิ่งที่ต้องจดจำมาก การจำได้จึงมีอยู่เพียงระยะสั้นๆ เท่านั้น ผลจากการทดลองของนักจิตวิทยาหลายๆ คน พอสรุปได้ว่า ผู้เรียนจะสามารถจดจำสิ่งต่างๆ ได้เพียงไม่เกิน 7 อย่างในเวลาเดียวกัน ถ้าไม่มีการย้ำทวน สิ่งที่ต้องจดจำก็จะเลือนหายไปจากความจำ อย่างไรก็ตาม ความจำระยะสั้นสามารถถ่ายทอดไปสู่ระบบความจำระยะยาวได้ เมื่อมีการทบทวนหรือรับรู้สิ่งนั้นบ่อยๆ ระบบความจำระยะยาว (Long-term memory) คือระบบความจำที่เก็บสิ่งที่เรียนรู้หรือรับรู้ไว้อย่างถาวร โดยสามารถระลึกหรือนำสิ่งนั้นๆ ออกมาใช้ได้ทุกเวลาที่ต้องการ ระบบความจำระยะยาวนี้ไม่มีขีดจำกัดในการเก็บสิ่งที่เรียนรู้ แต่ในบางครั้งเราอาจจะไม่สามารถนำสิ่งที่เก็บไว้มาใช้ได้เนื่องจากไม่สามารถระบุตำแหน่งหรือค้นหาไม่พบ ซึ่งอาการดังกล่าวเรียกว่า การลืม

มาลี จุฑา (ชลลดา เรื่องฤทธิ์ราวี. 2553 ; อ้างอิงมาจาก มาลี จุฑา. 2542 : 142-154) ได้สรุปเกี่ยวกับระบบความจำไว้ว่า ความจำเป็นระบบการทำงานที่ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา (Active System) ในการที่จำรับ (Receives) เก็บ (Stores) จัดการ (Organizes) เปลี่ยนแปลง (Alters) และนำข้อมูลออกมา (Recovers) การทำงานของการจำคล้ายๆ กับเครื่องคอมพิวเตอร์ คือ

เริ่มจากการใส่รหัสข้อมูลเข้าไป จากนั้นจะเก็บข้อมูลไว้ในระบบ เมื่อต้องการข้อมูลใดก็เรียกออกมาได้นักจิตวิทยาได้แบ่งความจำเป็น 3 ระบบ คือ ความจำจากการรับสัมผัส (Sensory Memory) เป็นการจำที่ได้จากการสัมผัสจะกินเวลาสั้นมากและตรงตามที่รับสัมผัสทุกอย่าง จากนั้นข้อมูลบางอย่างที่สนใจจะถูกส่งไปยังความจำระยะสั้น ความจำระยะสั้น (Short-term Memory - STM) เป็นการจำหลังจากการรับรู้แล้ว ระบบประสาทจะส่งความรู้สึกจากการรับรู้มาเก็บไว้ที่สมอง แต่เป็นการเก็บไว้ชั่วคราว หรือจำไว้เพียงชั่วขณะแล้วก็ลืมไป มีความสามารถในการเก็บข้อมูลประมาณ 7 ตัว แต่สามารถเก็บข้อมูลได้มากกว่านี้โดยการย่อคำลงและมักเก็บข้อมูลในลักษณะของเสียง และไวต่อการถูกรบกวนมาก จะอยู่เพียง 18 วินาที ถ้าไม่มีการทบทวน โดยข้อมูลใหม่จะเข้าแทนที่ข้อมูลเก่าซึ่งจะหายไปเลย ความจำระยะยาว (Long-Term Memory - LTM) ทำหน้าที่เป็นคลังข้อมูล โดยเฉพาะข้อมูลที่มีความหมาย เป็นความจำที่มีลักษณะคงทนถาวรหรืออาจคงอยู่ตลอดไป เพราะเป็นการจำในสิ่งที่รับรู้หรือเรียนรู้ด้วยความเข้าใจอย่างมีความหมายและด้วยความประทับใจ มีความสามารถในการจำไม่จำกัด ความจำระยะยาวมี 2 ประเภท คือ การจำความหมาย (Semantic Memory) กับ การจำเหตุการณ์ (Episodic Memory) การจำความหมายไม่เกี่ยวข้องกับเวลาและสถานที่และลืมได้ยากกว่าการจำเหตุการณ์ ความจำระยะยาวมีการจัดข้อมูลในระดับสูง คนที่มีการจัดการข้อมูลดี และทำให้ข้อมูลมีความหมาย มักจะเป็นคนที่มีความจำดี แต่ไม่ว่าเราจะมีพื้นความจำเดิมดีหรือไม่เพียงใด เราสามารถจะปรับปรุงความสามารถในการจำให้ดีขึ้นได้ โดยทั่วไปเราอาจจำทุกอย่างไม่ได้ดี แต่มักจำสิ่งที่เราสนใจ หรือพยายามจะจำได้ดี ดังนั้นเราอาจปรับปรุงความสามารถในการจำด้วยวิธีการหลาย ๆ วิธี ได้แก่ การรู้คำตอบ (Feedback) การท่องจำ (Recitation) การเรียนซ้ำ ๆ (Overlearning) การเลือก (Selection) การเว้นช่วงการฝึกฝน (Spaced Practice) การจัดระเบียบ (Organize) การเรียนทั้งหมดหรือเป็นส่วน ๆ (Whole Versus Part Learning) การลำดับตำแหน่ง (Serial Position) การนอน (Sleep) การทบทวน (Review)

นอกจากนี้ สก็อต ทอร์นบอรี (แปลโดย อมตา เวชพฤติ และคณะ. 2546 : 23 - 36) ยังได้กล่าวสรุปเรื่องการจัดระบบของคำไว้ดังนี้ วิธีที่คำต่างๆ ถูกจัดระบบไว้ในสมองมีความคล้ายคลึงกับเครือข่ายชนิดหนึ่งหรือใยแมงมุม มากกว่าที่จะถูกจัดแบบพจนานุกรม สมองเก็บรวบรวมคำอย่างเป็นระบบมากและในรูปแบบที่มีความสัมพันธ์กัน เป็นการเก็บรวบรวมในลักษณะที่เรียกว่าคลังศัพท์ในสมอง (Mental Lexical) ซึ่งเป็นระบบที่ซ้อนกันในแง่ที่ว่าคำต่างๆ ถูกเก็บรวบรวมเป็น “รายการคู่” (Double Entries) โดยมีรายการหนึ่งบรรจุข้อมูลเกี่ยวกับความหมายและอีกรายการหนึ่งเกี่ยวกับรูปและแต่ละรายการนี้จะไปเชื่อมโยงกับคำต่างๆ ที่มีคุณสมบัติทำนองเดียวกัน ไม่ว่าจะความหมายคล้ายกัน (Mango/Papaya) หรือรูปคล้ายกัน (Tangi/Tango) หรือคล้ายกันทั้งความหมายและรูป (Kitchen/Chicken) ปริมาณการเชื่อมโยงมีมากมาย การค้นหาคำหนึ่งคำก็เหมือนการเดินทางผ่านเครือข่าย หรือเหมือนกับการเดินไปหลายๆ ทางในเวลาเดียวกัน ระบบดังกล่าวนี้เชื่อมโยงเข้ากับส่วนอื่นๆ ของกระบวนการเรียนรู้ด้วย นอกจากนั้นการเรียนรู้คำศัพท์ยังต้องมีทักษะในการจัดประเภท (Categorizing) ด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับกระบวนการสร้างเครือข่าย (Network Building) ซึ่งหมายถึงการสร้างเครือข่ายที่ซับซ้อนของคำ เพื่อว่าคำศัพท์จะมีความสัมพันธ์ต่อการสร้างเครือข่ายไว้เพื่อเชื่อมโยงชื่อเรียกต่างๆ และกลุ่มต่างๆ และปูพื้นฐานสำหรับกระบวนการซึ่งดำเนินอยู่ตราบนานนับสหัสวรรษใหม่ๆ

ในการเรียนรู้คำศัพท์นั้นผู้เรียนไม่เพียงแต่จะต้องเรียนรู้คำจำนวนมากมาย แต่ยังต้องจดจำคำเหล่านั้นให้ได้ด้วย ความรู้เรื่องคำศัพท์เป็นเรื่องการสะสมศัพท์ทีละคำเป็นส่วนใหญ่ในการเรียนรู้คำศัพท์มีทางลัดในรูปของกฎการสร้าง (Generative Rules) ไม่มากนัก ดังนั้นส่วนใหญ่แล้วการเรียนรู้คำศัพท์จึงเป็นประเด็นเรื่องความจำ การทำงานของความจำจะแยกแยะความแตกต่างของระบบต่างๆ ต่อไปนี้ คือ การเก็บสะสมระยะสั้น (Short-Term Store), ความจำที่กำลังทำงานอยู่ (Working Memory) และความจำระยะยาว (Long-Term Memory)

การเก็บสะสมระยะสั้น (STS) เป็นความสามารถของสมองที่จะเก็บข้อมูลจำนวนหนึ่งไว้ได้เป็นเวลานานสองสามวินาที แต่เป็นที่ชัดเจนว่าการเรียนคำศัพท์ให้ประสบผลสำเร็จ ไม่ใช่เพียงแค่การเก็บคำไว้ในสมองสองสามวินาที เพื่อที่คำต่างๆ จะได้รวมเข้าไปอยู่ในความจำระยะยาว คำเหล่านั้นจำเป็นต้องผ่านปฏิบัติการที่แตกต่างกันหลายอย่าง

การมุ่งความสนใจที่คำนานพอที่จะปฏิบัติการหลายๆ อย่างกับคำเหล่านั้นเป็นหน้าที่ของความจำที่กำลังทำงานอยู่ (Working Memory) กิจกรรมที่เกี่ยวกับกระบวนการรับรู้และเข้าใจมากมาย เช่น กระบวนการใช้เหตุผล (Reasoning) การเรียนรู้และความเข้าใจล้วนแต่อาศัยความจำที่กำลังทำงานอยู่ทั้งสิ้น ข้อมูลที่กำลังถูกดำเนินการมาจากแหล่งต่างๆ ภายนอกโดยทางประสาทสัมผัสต่างๆ หรืออาจถูกดึงมาจากความจำระยะยาว หรือทั้งสองทาง

สิ่งที่เชื่อมโยงกับความจำที่กำลังทำงานอยู่ก็อีกอย่างหนึ่งก็คือ สมุดร่างภาพในสมองชนิดหนึ่ง ที่ซึ่งมีโนภาพต่างๆ เช่น ตัวกระตุ้นความคิด (Visual Mnemonic) สามารถจะถูกวางและตรวจสอบเพื่อที่จะดึงเอาคำจากความจำระยะยาวมาสู่ความจำที่กำลังทำงานอยู่

ความจำระยะยาว (Long-Term Memory) มีความสามารถมากมาย และมีข้อมูลที่อยู่คงทนเมื่อเวลาผ่านไป เพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลได้เข้าไปอยู่ในความจำระยะยาวถาวร จำเป็นที่จะต้องสังเกตหลักการหลายประการเรื่องการเรียนรู้คำดังนี้

1. การทำซ้ำ (Repetition) เป็นการพูดทบทวนข้อมูลซ้ำไปซ้ำมา ทำให้มีโอกาสที่จะจำคำได้มาก ถ้าได้เจocabนั้นอย่างน้อยเจ็ดครั้งในช่วงห่างๆ กัน
2. การรื้อฟื้น (Retrieval) เป็นการฟื้นคำจากความทรงจำ ผู้เรียนสามารถที่จะนึกถึงคำนั้นได้อีกในภายหลัง
3. การเว้นช่องว่าง (Spacing) เป็นหลักของการแบ่งฝึกเป็นช่วงๆ ซึ่งใช้ได้ทั้งในระยะสั้นและในระยะยาว
4. จังหวะ (Pacing) หมายถึงการที่ผู้สอนควรให้เวลาผู้เรียนในการทำงานที่จะเกิดการจำในระหว่างการเรียนรู้คำศัพท์อย่างเจียบๆ ตามลำพัง
5. การใช้ (Use) เป็นการนำคำไปใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าใช้ในวิธีที่น่าสนใจ เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะมั่นใจได้ว่าคำเหล่านั้นจะถูกผนวกเข้าไปอยู่ในความจำระยะยาว ซึ่งเป็นหลักการที่รู้จักกันทั่วไปว่า ถ้าไม่ใช้ก็ลืม
6. ความลึกซึ้งในการเรียนรู้ (Cognitive Depth) ยิ่งผู้เรียนทำการตัดสินใจเกี่ยวกับคำมากเท่าไร และยิ่งการตัดสินใจนี้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้มากเท่าไร คำก็จะยิ่งถูกจำได้ดีขึ้นเท่านั้น
7. การจัดระบบเฉพาะตัว (Personal Organizing) การตัดสินใจต่างๆ ของผู้เรียนในเรื่องเกี่ยวกับคำจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าการตัดสินใจนั้นเป็นการตัดสินใจแบบเฉพาะตัว

8. การสร้างจินตภาพ (Imaging) คำที่สามารถสร้างจินตภาพได้ง่าย จะจำได้ดีกว่า คำที่ไม่สามารถทำให้นึกภาพได้โดยทันที แม้แต่คำที่เป็นนามธรรม วิธีนี้อาจจะได้ผลถ้าผู้เรียนเชื่อมโยง คำเหล่านั้นกับภาพในสมอง

9. กลวิธีช่วยจำ (Mnemonic) เป็นกลวิธีต่างๆ ที่จะช่วยรื้อฟื้นคำศัพท์หรือกฎต่างๆ ที่ถูกเก็บไว้ในความจำ และที่ยังไม่สามารถรื้อฟื้นเองได้โดยอัตโนมัติ รูปแบบต่างๆ ของกลวิธีที่ดีที่สุดใน การช่วยจำมักจะเกี่ยวกับการมองเห็น

10. แรงจูงใจ (Motivation) ความต้องการที่จะเรียนรู้คำใหม่ๆ เพียงอย่างเดียว ไม่ได้ประกันว่าจะจำคำเหล่านั้นได้ ความแตกต่างเดียวที่เกิดจากการมีแรงจูงใจสูง ก็คือการศึกษาที่มี แนวโน้มจะใช้เวลาในการซ่อมและฝึกฝนมากขึ้น ซึ่งในที่สุดก็จะประสบผลสำเร็จในแง่ของการจำ

11. ความตั้งใจ/การกระตุ้น (Attention/Arousal) ผู้เรียนจะจำคำที่เกิดการตอบโต้ ทางอารมณ์อย่างรุนแรงได้ง่ายกว่าคำที่ไม่เป็นเช่นนั้น

12. ความลุ่มลึกทางอารมณ์ (Affective Depth) เป็นการตัดสินใจของผู้เรียน เกี่ยวกับคำโดยใช้สติปัญญา และโดยใช้อารมณ์มีความสำคัญพอๆ กัน

อย่างไรก็ตาม การจะจำได้นานหรือไม่นั้น ยังมีองค์ประกอบที่มีอิทธิพลอยู่หลายอย่าง เช่น ระดับสติปัญญา ประสบการณ์เดิม การทบทวน อายุ ระดับการเรียนรู้ ความหมายของเนื้อหาที่มีต่อ ผู้เรียน ระดับการจำได้ของผู้เรียน อารมณ์ของผู้เรียนที่มีต่อเนื้อหา วิธีการเรียนรู้ กิจกรรมของผู้เรียนที่ กระทำระหว่างการเรียนรู้ ช่วงของระยะเวลาระหว่างการเรียนรู้กับการทดสอบความจำ และวิธีทดสอบ ความจำ เป็นต้น

2. การทดสอบความคงทนในการจำ

ตามปกติการเรียนรู้และความคงทนในการจำจะอยู่ร่วมกัน แต่เราสามารถแยกทดสอบ อย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างอิสระ เมื่อเราสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้และอัตราข้อมูลที่ได้จากการเรียนนั้น แสดงว่าเรามุ่งทดสอบการเรียนรู้ ถ้าเรามุ่งพิจารณาข้อมูลของผู้เรียนสะสมไว้หลังจากการเรียนนั้น แสดงว่า เรามุ่งทดสอบการเรียนรู้ แต่ถ้าเรามุ่งพิจารณาข้อมูลที่นักเรียนสะสมไว้หลังจากการเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง แสดงว่าเราต้องการทดสอบความจำหรือความคงทนในการจำ (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Houston. 1983)

Houston (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Houston. 1983) ยังได้เสนอ วิธีการทดสอบความคงทนในการจำไว้ 3 วิธี คือ

1. การระลึกได้ (Recall) โดยให้นักเรียนเขียนหรือเล่าสิ่งที่ผ่านไปแล้ว โดยไม่ให้โอกาส ทบทวนก่อนสอบ

2. การจำได้ (Recognition) โดยกำหนดคำถามและตัวเลือกคำตอบให้ผู้เรียน เลือกตอบตามความคิดเห็น การทดสอบวิธีนี้ผู้เรียนจะทดสอบได้ง่ายกว่าวิธีการระลึก

3. การเรียนซ้ำ (Relearning) โดยให้ผู้เรียนฝึกทำบทเรียนในช่วงเวลาหนึ่งแล้วกลับมา ฝึกซ้ำอีก ถ้าผู้เรียนจำบทเรียนได้มาก ผู้เรียนจะประหยัดเวลาในการฝึกครั้งหลัง

ชัยพร วิชชาวุธ (วิชัย สายคำอิน. 2541 ; อ้างอิงมาจาก ชัยพร วิชชาวุธ. 2518) ได้กล่าวว่าการวัดความคงทนทางการเรียนรู้ไว้ว่า เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้วจะมีการคงไว้ซึ่งผลการ เรียนรู้ หรือสามารถระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยได้เรียนหรือเคยมีประสบการณ์รับรู้มาแล้ว โดยจะทิ้งไว้สัก

ระยะหนึ่งแล้วจึงทำการวัดจึงเรียกว่าการวัดความคงทนในการเรียนรู้หรือการทดสอบความจำ ซึ่งมีอยู่ 3 วิธีด้วยกัน คือ

1. การจำได้ (Recognition) การจำได้ (Recognition) คือ ความสามารถที่บอกได้ว่าสิ่งที่รับรู้ใหม่หรือสิ่งเร้าใหม่เป็นสิ่งที่เคยรับรู้หรือประสบมาก่อน หรือไม่ โดยให้ผู้ถูกทดลองเป็นผู้ตอบ เช่น การชี้ตัวผู้ต้องสงสัยตามสถานีตำรวจ ตำรวจจะนำผู้ต้องสงสัยและคนอื่น ๆ มายืนปะปนแล้วเจ้าทุกข์หรือพยานเป็นผู้ชี้ตัว และจากการศึกษาทดลองเรื่องเกี่ยวกับ Recognition Memory ของคนเรา ระหว่างหน้าตา กับชื่อ เราจะสามารถจำหน้าตาได้ดีกว่าชื่อ ดังนั้นเรารู้สึกเกิดความรู้สึกคุ้น ๆ กับหน้าคนนั้นคนนั้นว่าเคยเห็น เคยรู้จัก แต่จำชื่อเขาไม่ได้

2. การระลึกได้ (Recall) คือการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ความจำของผู้ถูกทดลองหลังจากการได้รับรู้สิ่งเร้าไปแล้ว โดยไม่ต้องมีสิ่งเร้าปรากฏอยู่ตรงหน้า เช่น การบรรยายหน้าตาของคนร้ายเพื่อวาดเป็นรูปภาพ การระลึกได้นั้นประกอบด้วยการสร้างเหตุการณ์จากความจำ และจำเหตุการณ์ที่สร้างขึ้นได้ ถ้าเราสร้างเหตุการณ์นั้น ๆ ขึ้นมาแล้วแต่จำไม่ได้ น่าจะคาดการระลึกก็อาจผิดพลาดได้ การระลึกได้ที่ผิดนั้นส่วนมากจะคล้ายคลึงกับเหตุการณ์เดิม

การวัดความจำแบบการระลึกได้นั้นก็คือการรื้อฟื้นสิ่งที่อยู่ใน LTM และธรรมชาติของ LTM นั้นเกิดจากการตีความของสิ่งเร้าซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้รับรู้ และยังมีลักษณะบิดเบือนต่อเติมให้เข้ากับความรู้สึกนึกคิดเดิมด้วย ดังนั้นการวัดแบบระลึกได้จึงมีโอกาสผิดพลาดได้มาก การระลึกได้ของคนเราจะดีเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการคือ

1. สิ่งที่เราระลึกได้นั้น จะต้องเป็นสิ่งที่มีความหมาย
2. สิ่งที่เราระลึกได้นั้นต้องเป็นสิ่งที่เราได้เรียนรู้มาเป็นอย่างดีแล้ว

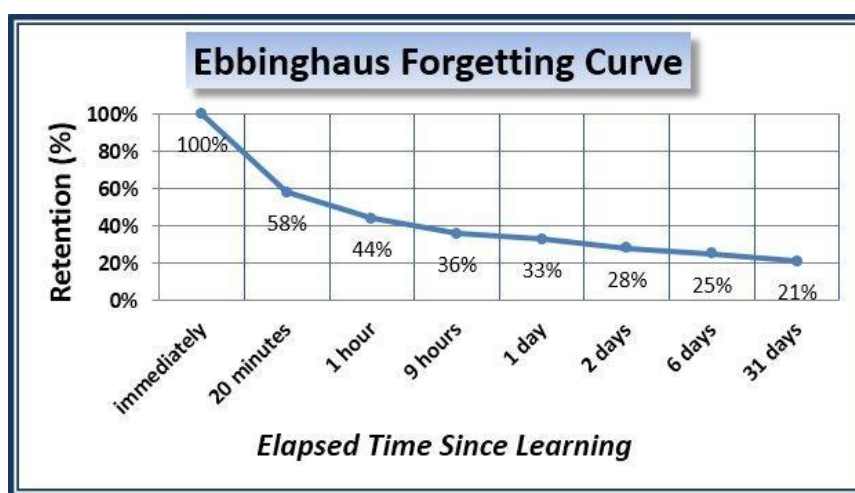
ข้อสอบแบบอัตนัยเป็นตัวอย่างของการทดสอบความจำแบบระลึกได้และข้อสอบแบบปรนัยเป็นการทดสอบความจำแบบจำได้ ความยากง่ายของการทดสอบทั้งสองแบบขึ้นอยู่กับว่าผู้ตอบอยู่ในสถานการณ์ใด ถ้าผู้ตอบข้อสอบสามารถเข้าใจเนื้อหาวิชาได้อย่างถ่องแท้ทั้งหมด ข้อสอบแบบปรนัยจะง่ายกว่าแบบอัตนัย ถึงแม้ว่าตัวเลือกนั้นจะคล้ายคลึงกันแต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้ตอบไม่เข้าใจข้อสอบแบบปรนัยก็จะยากกว่าแบบอัตนัย อย่างแน่นอน

3. การเรียนรู้ซ้ำ (Relearning) เป็นการทดสอบความจำโดยใช้เวลาหรือจำนวนครั้งในการเรียนเป็นเครื่องวัดความสามารถที่จะจำสิ่งที่เรียนได้ ถ้าหากเรียนรู้ซ้ำโดยใช้ระยะเวลาเรียนครั้งหลังสั้นกว่าระยะเวลาที่เรียนครั้งแรกมากเท่าใดก็แสดงว่าสามารถจำได้มากเท่านั้น โดยการเรียนซ้ำนี้มีความไวในการวัดมากกว่าการจำได้และการระลึกได้ กล่าวคือ ความจำบางอย่างเหลือน้อยจนไม่อาจวัดได้ด้วยวิธีการจำหรือการระลึก แต่เมื่อใช้วิธีการเรียนซ้ำก็จะพบว่ายังมีความจำเหลืออยู่ เช่น เมื่อเยาว์วัยเราเรียนรู้การท่องอาขยานบทหนึ่งถึง 10 ครั้ง จึงจำได้ เมื่อโตขึ้นเราคิดว่าลืมบทอาขยานนั้นไปแล้วแต่ถ้าต้องการเรียนรู้ใหม่จะใช้ระยะเวลาในการท่องจำเพียง 5 ครั้งหรือน้อยกว่า 10 ครั้งก็จำได้ แสดงว่าเรายังมีความจำเหลืออยู่และถ้าเราท่องใหม่ซ้ำมากขึ้นจะทำให้เราจำได้และประหยัดเวลามากขึ้น

ในปี ค.ศ. 1885 นักจิตวิทยาชื่อ เฮอร์แมน เอ็บบิงเฮาส์ (Herman Ebbinghaus) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับความจำ โดยให้นักศึกษาจำคำศัพท์ต่างๆ ที่ได้จากการนำตัวอักษรมาเรียงกัน เช่น A, B, T เขาพบว่า หากนำตัวอักษรมาเรียงกันเป็น BAT, TAB, ATB หรือ ABT แล้วให้นักศึกษาจำ เขาพบว่านักศึกษาจะจำคำศัพท์ที่มีความหมายเช่น BAT หรือ TAB ได้ดีและเร็วกว่าคำที่ไม่มี ความหมายใดๆเลย เช่น ABT หรือ ATB เขาจึงสรุปว่า ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนเราจำอะไรๆ ได้ง่าย ขึ้นกับว่าสิ่งที่จำ

นั้นต้องมีความหมาย นอกจากนี้ เอbbingเฮาส์ยังได้ทำการทดลองด้วยตัวเอง โดยพยายามจำคำที่ไร้ความหมายครั้งละหลายๆพยางค์ แล้วปล่อยให้เวลาให้ล่วงเลยไปจนไม่สามารถนึกพยางค์ไร้ความหมายเหล่านั้นได้ทุกพยางค์ จากนั้น เขาได้อ่านพยางค์ไร้ความหมายนั้นซ้ำจนจำได้อีก ซึ่งได้พบว่าความจำที่วัดจากการเรียนซ้ำนี้ลดลงอย่างรวดเร็วในระยะแรกๆ หลังจากนั้นความจำค่อยๆ หายไปที่ละน้อย ดังแผนภูมิภาพประกอบ

ภาพประกอบ 6 แสดงผลการทดลองกับตนเองเกี่ยวกับการจำ-ลืมของ เอbbingเฮาส์

จากภาพประกอบจะเห็นได้ว่า ความจำจะสูญหายไปอย่างรวดเร็วในระยะเวลา 20 นาทีแรก จนถึง 9 ชั่วโมงแรก กล่าวคือ ความจำจะลดลงเหลือน้อยกว่าร้อยละ 60 เมื่อเวลาผ่านไปเพียงแค่ 20 นาที จากนั้นจะค่อยๆ ลดหายไปเรื่อยๆ จนถึงประมาณร้อยละ 40 เมื่อเวลาผ่านไป 1 ชั่วโมงแรก และจะค่อยๆ ลดหายไปเรื่อยๆ จนถึงประมาณร้อยละ 30 ในเวลาเพียงแค่ 1 วัน จึงอาจกล่าวได้ว่า แม้จะเป็นการเรียนซ้ำ แต่หากสิ่งที่เรียนเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายและไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนแล้ว ความสามารถในการจำจะลดลงไปมาก

Atkinson และ Shiffrin (สุริยา นิมิตระกุล. 2538 ; อ้างอิงมาจาก Atkinson and Shiffrin. 1969) กล่าวว่า ในการทดสอบความคงทนในการจำ ควรเว้นระยะห่างจากการทดสอบครั้งแรกประมาณ 14 วัน เพราะเป็นช่วงเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาวหรือความคงทนในการจำซึ่งสอดคล้องกับ นันแนลลี (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Nunnally. n.d.) ซึ่งเสนอแนะว่า เพื่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนต่างๆ น้อยลง ควรเว้นช่วงเวลาในการทดสอบครั้งที่ 2 ห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ กล่าวโดยสรุปคือ เวลาที่ใช้ในการทดสอบความคงทนในการจำส่วนใหญ่จะใช้เวลาประมาณ 14 วันหลังจากการเรียนรู้ เพราะเป็นระยะเวลาที่ความรู้ระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาวหรือความคงทนนั่นเอง

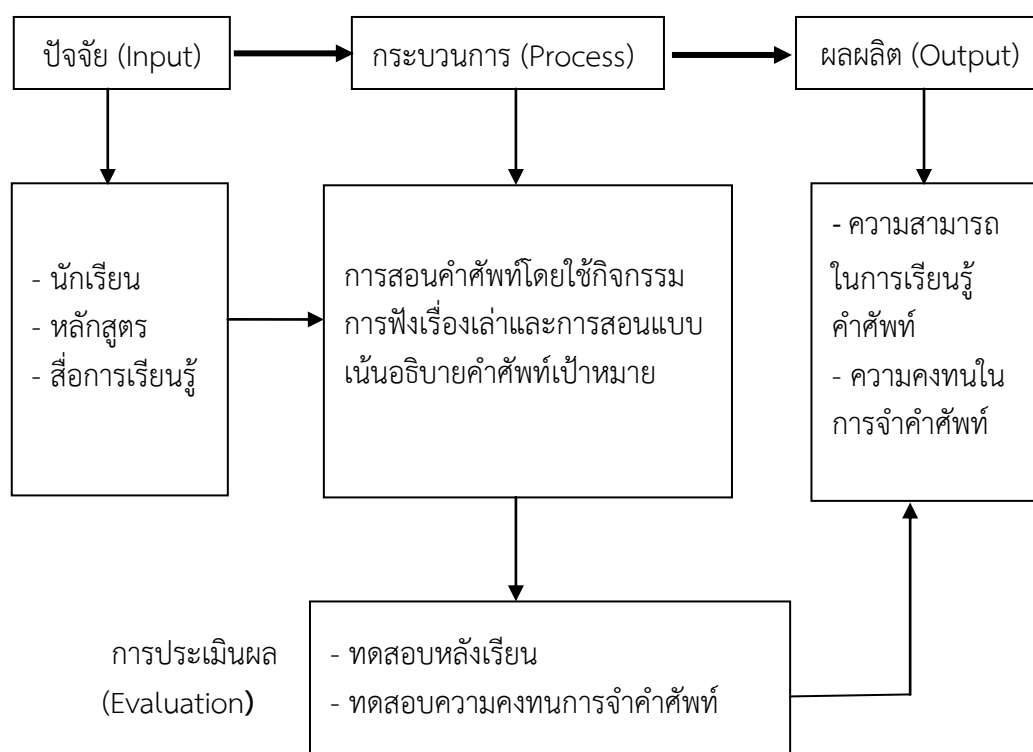
จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน เพราะหากผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วอย่างดี ก็จะสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ออกมาใช้ประโยชน์ได้เมื่อต้องการ โดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งนักเรียนจะต้องจดจำคำศัพท์ เพื่อนำคำศัพท์ไปใช้ประโยชน์ในด้านของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนต่อไป แต่ความคงทนทางการเรียนรู้มีส่วนสัมพันธ์กับกิจกรรม

การเรียนการสอน ถ้านักเรียนได้รับการเรียนการสอนที่สร้างความเข้าใจและฝึกทักษะอย่างพอเพียงแล้ว จะทำให้เกิดความคงทนทางการเรียนรู้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้เวลาในการทดสอบความคงทนในการจำ คำศัพท์ 14 วันหลังจากการเรียนรู้ เพราะเป็นระยะเวลาที่ความรู้ระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำ ระยะยาวหรือความคงทนนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับ Atkinson และ Shiffrin (สุริยา นิมตระกูล. 2538 ; อ้างอิงมาจาก Atkinson and Shiffrin. 1969) และ Nunnally (นราวดี หลิมศิริ. 2553 ; อ้างอิงมาจาก Nunnally. n.d.) กล่าวว่า ในการทดสอบความคงทนในการจำ ควรเว้นระยะห่างจากการทดสอบครั้งแรกประมาณ 14 วัน เพราะเป็นช่วงเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำ ระยะยาว

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังแผนภูมิภาพที่ 1

ภาพประกอบ 7 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ผู้วิจัยได้รวบรวมผลวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์ โดยใช้วิธีการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

ศศิธร เจริญใจ (2550) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 22 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แผนการสอนกิจกรรมทัศนศิลป์ แผนการสอนกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้ และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย(Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) Paired t-test และ Independent t-test ผลการศึกษาพบว่ากิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หลังการทดลองสูงขึ้น โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

สมเกียรติ ชอบผล (2522) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ จากการทำให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโดนด อำเภอกีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย จำนวน 40 คนโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนคำศัพท์จากนักเรียนเลือกด้วยตนเองและกลุ่มที่เรียนคำศัพท์จากที่ครูเลือกให้ กลุ่มละ 25 คำ จากนั้นใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงและความหมายของศัพท์ ผลปรากฏว่า คะแนนที่ได้จากการอ่านและความเข้าใจความหมายของศัพท์จากคำศัพท์ที่นักเรียนเลือกด้วยตนเอง และกลุ่มที่ครูเลือกคำศัพท์ให้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดารานี สุภรัตน์ (2527) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ จากบริบทและพจนานุกรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองเป็นคำศัพท์ในบทที่ 9 ของหนังสือ Lado English Series หลังการสอนนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ได้รับการทดสอบในด้านความหมายของคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ในประโยคผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนคำศัพท์จากบริบทและนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำศัพท์จากพจนานุกรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ปิยรัตน์ จินารัตน์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัยจำนวน 88 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 44 คน และกลุ่มที่

เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายและวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกัน แต่มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษและมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน

เพ็ญศิริ แสนศิลป์ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนตามคู่มือครูที่ใช้เกมและไม่ใช้เกม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองคูและโรงเรียนบ้านหนองแล้ง อำเภอสำโรงท่าบ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 60 คน สุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากได้โรงเรียนบ้านหนองแล้งเป็นกลุ่มทดลอง และโรงเรียนบ้านหนองคูเป็นกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่สอนตามคู่มือครูโดยใช้เกมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครูโดยไม่ใช้เกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่สอนตามคู่มือครูโดยใช้เกมมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครูโดยไม่ใช้เกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อารีญา เขียวจ่อหอ (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้การเล่าเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ๆ ละ 2 คาบๆ ละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 14 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผนๆ ละ 2 คาบ และแบบทดสอบ วัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากรับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Brown (1978 : 5188 – A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของการสอนคำศัพท์ โดยการใช้สื่อการสอนการสอนคำศัพท์ที่มองเห็นด้วยตา (Visual – VERBAL Method) และการใช้พจนานุกรมกับนักเรียนเกรด 7 จำนวน 44 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่เรียนคำศัพท์ โดยใช้สื่อการสอนคำศัพท์ที่มองเห็นด้วยตา เรียนศัพท์โดยวิธีแสดงศัพท์ที่เรียนด้วยการตัดภาพหรือวาดรูป ประกอบคำศัพท์ ส่วนกลุ่มที่เรียนศัพท์โดยใช้พจนานุกรมจะเรียนรู้ศัพท์โดยเปิดพจนานุกรม จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนศัพท์ทั้งสองแบบนี้ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ แต่ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าการสอนศัพท์โดยวิธีใช้สื่อการสอนคำศัพท์ที่มองเห็นด้วยตาจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจศัพท์อย่างลึกซึ้งได้ ถ้าหากผู้สอนใช้ควบคู่ไปกับวิธีสอนอื่น ๆ ด้วย

Morse (1982 : 3939–A) ได้ทำการเปรียบเทียบการสอนคำศัพท์ โดยวิธีฟัง-พูดกับวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับ 11 และระดับ 12 จำนวน 66 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองสอนโดยวิธีฟัง-พูด กลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีปกติ จะสอนคำศัพท์สัปดาห์ละ 10 คำ สอนเป็นเวลา 4 สัปดาห์รวมทั้งสิ้น 40 คำ หลังจากนั้นอีก 4 สัปดาห์ จึงทำการทดสอบเพื่อวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ ผลของการวิจัย สรุปได้ว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความ

คงทนในการเรียนคำศัพท์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่นักเรียน 73 % ชอบที่จะเรียนโดยวิธีสอนแบบฟัง-พูด มากกว่าวิธีสอนปกติ

Dickerson (1976 : 6456 – A) ทดลองเปรียบเทียบจากการจำคำศัพท์ของนักเรียนระดับ 1 โดยใช้เกมการเคลื่อนไหว (Active Games) เกมเฉื่อย (Passive Games) และกิจกรรมปกติ (Traditional Activities) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 1 จำนวน 274 คน เป็นนักเรียนหญิง 128 คน นักเรียนชาย 146 คน แต่ละกลุ่มได้รับการปฏิบัติดังนี้ กลุ่มเกมการเคลื่อนไหวเป็นการเล่นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย กลุ่มเกมเฉื่อยจะเล่นเกมโดยใช้บัตรคำและกระดานดำ กลุ่มปกติใช้สมุดแบบฝึกหัด ผลการทดลองปรากฏว่า

1. กลุ่มเกมการเคลื่อนไหวมีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มเกมเฉื่อย และกลุ่มที่ใช้กิจกรรมปกติ
2. กลุ่มเกมเฉื่อย มีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มที่ใช้กิจกรรมปกติ
3. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มเกมการเคลื่อนไหวมีผลสัมฤทธิ์ในการจำสูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้กิจกรรมปกติ
4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้เกมเฉื่อยมีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์สูงกว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้กิจกรรมปกติ
5. ในกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมช่วยส่งเสริมทักษะการฟังในรูปแบบต่างๆ แสดงให้เห็นว่าการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่สามารถเพิ่มพูนพัฒนาการทางการเรียนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง รวมถึงการพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน เนื่องจากนักเรียนจะได้ฝึกการฟังเสียง การจดจำความต่อเนื่องของเรื่องราว การสนทนา การเขียนเรื่อง การแสดงบทบาทสมมติหลังจากได้ฟังเรื่องเล่าจากครู นอกจากนี้การเล่าเรื่องยังเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เสริมประสบการณ์ สร้างจินตนาการและช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้น กับนักเรียนอีกด้วย ดังนั้น การจัดการเรียนสอนโดยใช้กิจกรรมช่วยส่งเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น ครูควรคำนึงถึงสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่ถูกกำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และมีความรู้ความเข้าใจแนวคิดต่างๆ เกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษ เริ่มตั้งแต่ครูควรทราบถึงความสำคัญจุดมุ่งหมาย การพัฒนาการฟังอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในแต่ละระดับ จนกระทั่งสามารถจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องให้น่าสนใจ เพื่อที่จะทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังว่ามีความหมายหรือจุดมุ่งหมายอะไร แล้วสามารถนำสิ่งที่ฟังไปใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสามารถพัฒนาให้เกิดความรู้ความเข้าใจในทักษะอื่นๆ เพื่อที่จะแสวงหาข้อมูลใหม่ๆ ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดการกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเบ็ญที่ตุเมน 2 ซองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 4 ห้อง รวมนักเรียน 135 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเบ็ญที่ตุเมน 2 ซองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 1 ห้อง นักเรียน 33 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 อย่าง ประกอบด้วย

1. เรื่องเล่าที่นำมาใช้ประกอบกิจกรรมการสอนคำศัพท์จำนวน 3 เรื่อง
2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวการสอนกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ จำนวน 3 แผน รวมทั้งหมด 15 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบการแปลความหมายคำศัพท์ (Translation Test) แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
5. แบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แต่ผู้วิจัยได้สลับตัวเลือกคำตอบใหม่

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. เรื่องเล่าที่นำมาใช้ประกอบกิจกรรมการสอนคำศัพท์

เพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายที่วางเอาไว้ เรื่องเล่าที่นำมาใช้ประกอบกิจกรรมการสอนคำศัพท์จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงพัฒนาคุณภาพให้มีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1.1 ชั้นเตรียมการ

1.1.1 ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

1.1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นกรอบในการปรับปรุงพัฒนาเรื่องเล่า

1.1.3 เลือกหน่วยการเรียนรู้ (Themes) และหัวเรื่อง (Topics) เพื่อนำไปสร้างเรื่องเล่าใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์

1.2 ชั้นการสร้าง

1.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่างๆ

1.2.2 หาเรื่องเล่าที่มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน

1.2.3 นำเรื่องเล่าที่ได้มาไปประมวลผลจากโปรแกรม RANGE ซึ่งสร้างขึ้นโดย Nation (2001) เป็นโปรแกรมที่ใช้สำหรับวิเคราะห์ห้วงคำศัพท์และระดับคำศัพท์เพื่อปรับปรุงแก้ไขคำศัพท์ที่ใช้ในเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน โดยคำศัพท์จะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ Base wordlist 1 หมายถึง กลุ่มคำศัพท์ที่พบบ่อย 1,000 คำแรก Base wordlist 2 หมายถึง กลุ่มคำศัพท์ที่พบบ่อย 1,000 คำที่สอง และ Base wordlist 3 หมายถึง กลุ่มคำศัพท์วิชาการ 1,000 คำที่สาม ส่วน Tokens คือ จำนวนคำทุกคำที่ปรากฏในบทอ่าน เช่น จากตารางที่ 3 เรื่องเล่ามีความยาวทั้งหมด 380 คำ นั่นคือเท่ากับมี 380 Tokens โดยจะนับรวมทุกคำ รวมถึงคำที่ใช้ซ้ำกันด้วย ส่วน Types คือ จำนวนคำที่แตกต่างกันในบทอ่าน จะซ้ำกันกี่ครั้งก็นับเป็น 1 Type เท่านั้น เช่น คำศัพท์ 'she' ปรากฏซ้ำในเนื้อเรื่อง 15 ครั้ง นับเป็น 15 Tokens แต่จะเท่ากับ 1 Type เท่านั้น และ Word Families คือกลุ่มคำศัพท์ที่มีรากศัพท์อยู่ในตระกูลเดียวกัน เช่น beautify, beauty, beautiful, beautifully จัดว่าอยู่ใน Word Families เดียวกัน โดยเกณฑ์ในการพิจารณาเนื้อเรื่องที่สามารถนำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ มีลักษณะดังนี้ คือพิจารณาที่ช่อง Tokens เนื้อเรื่องที่มีผลรวมของคำศัพท์ระดับ 1000 คำที่หนึ่ง, สอง รวมไปถึงชื่อเฉพาะต่างๆ เฉลี่ยร้อยละ 95 ขึ้นไป สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้

โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการวิเคราะห์คำศัพท์จากเรื่องเล่า ดังตารางที่ 3-5 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงคำศัพท์ในเรื่องเล่าเรื่อง The Amazing Life of Helen Keller

Word List	Tokens/%	Types/%	Families	Coverage (%)
1 st 1000	315/82.89	156/83.87	120	82.89
2 nd 1000	21/ 5.53	12/ 6.45	12	5.53
3 rd 1000	5/ 1.32	5/ 2.69	5	
Not in the List (Proper Noun)	39/10.26 (30/7.89)	13/ 6.99 (8/4.30)	(not specified)	7.89
Total	380	186	137	96.31

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงคำศัพท์ในเรื่องเล่าเรื่อง The Incredible Growing Plant

Word List	Tokens/%	Types/%	Families	Coverage (%)
1 st 1000	654/87.43	207/85.54	152	87.43
2 nd 1000	42/ 5.61	19/ 7.85	18	5.61
3 rd 1000	3/ 0.40	2/ 0.83	2	
Not in the List (Proper Noun)	49/ 6.55 (24/3.21)	14/ 5.79 (4/1.65)	(not specified)	3.21
Total	748	242	172	96.25

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงคำศัพท์ในเรื่องเล่าเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up?

Word List	Tokens/%	Types/%	Families	Coverage (%)
1 st 1000	1311/83.45	335/68.65	265	83.45
2 nd 1000	79/ 5.03	57/11.68	50	5.03
3 rd 1000	22/ 1.40	14/ 2.87	12	
Not in the List (Proper Noun)	159/10.12 (103/6.56)	82/16.80 (28/5.74)	(not specified)	6.56
Total	1571	488	327	95.04

1.2.4 นำเรื่องเล่าทั้ง 3 เรื่องจากผู้แต่ง Stacy Zeiger ที่ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยน คำศัพท์ให้ง่ายขึ้นเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะ ต่างๆ จากนั้นนำไปปรับปรุงและพัฒนาเนื้อเรื่องเพื่อใช้ในกิจกรรมการสอนคำศัพท์ต่อไป

1.2.5 นำเรื่องเล่าที่ผ่านกระบวนการหาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเบ็ตตี้ดูเมน 2 ช่องเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 1 ห้อง ที่ไม่ใช่ห้องกลุ่มตัวอย่าง

1.2.6 นำเรื่องเล่าที่ผ่านการทดลอง ไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง เพื่อให้ได้เรื่องเล่า ที่สมบูรณ์และมีคุณภาพเหมาะสำหรับนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ จำนวน 3 แผน 15 ชั่วโมง ดังนี้ แผนที่ 1 จำนวน 3 ชั่วโมง แผนที่ 2 จำนวน 4 ชั่วโมง และแผนที่ 3 จำนวน 8 ชั่วโมง

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.2 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโรงเรียนเบ็ตตี้ดูเมน 2 ช่องเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี ได้แก่ โครงสร้างหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา มาตรฐาน ตัวชี้วัด เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล

2.3 ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4 กำหนดแผน, เนื้อหาของกิจกรรม, เวลาเรียน

2.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

2.5.1 ชื่อเรื่อง, จำนวนชั่วโมง

2.5.2 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

2.5.3 สาระสำคัญ

2.5.4 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.5.5 สาระการเรียนรู้

2.5.6 กิจกรรมการเรียนรู้

2.5.7 สื่อการจัดการเรียนรู้

2.5.8 การวัดและประเมินผล

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาแต่ละขั้นตอนของแผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนการสอน จากนั้นนำข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ไปปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 3 แผน ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.7 สร้างแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอน กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย สำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

2.8 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ พร้อมแบบประเมินเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมระหว่างมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.9 นำคะแนนที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาหาค่าเฉลี่ยโดยใช้แบบประเมินเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	4.51 – 5.00 คะแนน
เหมาะสมมาก	มีค่าเท่ากับ	3.51 – 4.50 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	2.51 – 3.50 คะแนน
เหมาะสมน้อย	มีค่าเท่ากับ	1.51 – 2.50 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	1.00 – 1.50 คะแนน

ซึ่งผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ที่ได้ทำการประเมินทีละแผน มีค่าเฉลี่ยแผนที่ 1 เท่ากับ 3.97 แผนที่ 2 เท่ากับ 4.08 และแผนที่ 3 เท่ากับ 3.54 ซึ่งหมายความว่าแผนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกแผน

2.10 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบและปรับปรุงอีกครั้ง

2.11 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเบ็ญที่ตุ้มเม่น 2 ชองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 1 ห้อง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลาในการทดลองสอนเท่ากับระยะเวลาที่กำหนดไว้จริงในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ 15 ชั่วโมง เพื่อหาจุดบกพร่องของกระบวนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ซึ่งผลจากการทดลองใช้แผนการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา ภาษาง่ายต่อการทำความเข้าใจของนักเรียน นักเรียนให้ความสนใจกับเรื่องเล่าและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี

2.12 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการทดลองใช้แล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความถูกต้องอีกครั้ง แล้วจึงจัดพิมพ์เป็นฉบับจริงเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. สร้างแบบทดสอบการแปลความหมายคำศัพท์ (Translation Test) แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก โดยยึดจากจำนวนวงศัคำศัพท์จากแบบตรวจสอบรายการคำศัพท์ (Check List) ซึ่งผู้เรียนได้เลือกตอบว่ารู้ (YES) ไม่แน่ใจ (NOT SURE) และไม่รู้ (NO) โดยผู้วิจัยได้เลือกคำศัพท์ร้อยละ 85 ที่ผู้เรียนตอบว่า ไม่แน่ใจ (NOT SURE) และไม่รู้ (NO) มาเป็นข้อคำถามในแบบทดสอบการแปลความหมายคำศัพท์ (Translation Test) จำนวน 60 ข้อ แบ่งเป็น แผนที่ 1 จำนวน 10 ข้อ แผนที่ 2 จำนวน 15 ข้อ แผนที่ 3 จำนวน 35 ข้อ เพื่อนำมาคัดเลือกคำศัพท์ที่ต่อภาระสอนซึ่งเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนไม่รู้ความหมาย

4. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบปรนัยเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ศึกษาคู่มือการวัดผลและประเมินผล ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

4.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้และศึกษาเนื้อหาสาระ วงศัคำศัพท์ในเรื่องเล่าทั้ง 3 เรื่อง ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

4.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อยู่ โดยสร้างเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

4.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้องตามเนื้อหา เพื่อปรับปรุงแก้ไข

4.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษา เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความถูกต้อง สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้สูตร IOC โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้
ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าจุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา หรือข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าจุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหา หรือสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าจุดประสงค์ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา หรือข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

ซึ่งจากผลการประเมิน ข้อสอบแต่ละข้อจะต้องมีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป ตามมาตรฐานเกณฑ์การตัดสินค่า IOC ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องกันระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด ซึ่งผลวิเคราะห์ข้อมูลค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่า ข้อสอบแต่ละข้อมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องกันระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์ ที่ต้องการวัด

4.6 นำแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ มาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความถูกต้องอีกครั้ง เสร็จแล้วจึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเบ็ญตึ๊ดูเมน 2 ซองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 1 ห้อง ที่ไม่ใช่ห้องกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ

4.7 นำคะแนนที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์หาดัชนีค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2531 : 199-201) ซึ่งได้ค่าดัชนีความยากง่ายของแบบทดสอบ อยู่ระหว่าง 0.29 - 0.75 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.24 ขึ้นไป ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้ สอดคล้องกับ Ebel (1965 : 3-7) ที่กล่าวไว้ว่า ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบที่ยอมรับควรอยู่ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกที่ดีควรมีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

4.8 นำแบบทดสอบที่ได้จากข้อ 3.7 ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .84 ถือว่าเป็นเครื่องมือวัดที่มีความเชื่อถือได้ ดังที่ เสนอ ภริมจิตรผ่อง (ม.ป.ป. : 197) เสนอแนะไว้ว่า เครื่องมือวัดที่มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป นับว่าเป็นเครื่องมือวัดที่มีค่าความเชื่อถือสูง

4.9 จัดพิมพ์แบบทดสอบเพื่อนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5. สร้างแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ โดยการนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ มาจัดสลับตัวเลือกคำตอบใหม่ เพื่อใช้เป็นแบบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังจากให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้เรียนสิ้นสุดไปแล้ว 14 วัน (อรชума หลิมศิริวงษ์. 2544)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รูปแบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียวหรือรายกรณี (One Shot Case Study)

กลุ่มตัวอย่าง	การทดลอง	ทดสอบหลังเรียน	ทดสอบความคงทน
E	X	T2	T3

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการทดลอง

E	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	การทดลอง
T2	แทน	การทดสอบหลังเรียน
T3	แทน	การทดสอบความคงทน

2. การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ปฐมนิเทศนักเรียนก่อนจะดำเนินการทดลอง เพื่อทำความเข้าใจถึงกระบวนการและวิธีการเรียน

2.2 ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 3 แผน 15 ชั่วโมง

2.3 หลังจากดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว ทำการทดสอบหลังเรียนเพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.4 วัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจากเสร็จสิ้นการสอนในแผนสุดท้ายโดยทิ้งช่วงเวลา 14 วัน ด้วยแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.5 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบ มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติต่อไป

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) – กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียน โดยการสนทนาพูดคุยและเกริ่นนำเข้าสู่บทเรียน

3.2 ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) – เป็นการนำเสนอคำศัพท์ใหม่หรือนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ ดังนี้

3.2.1 Flash Cards – แนะนำคำศัพท์ใหม่โดยใช้ Flash Cards

ด้านหน้า
คำศัพท์ และ รูปภาพ

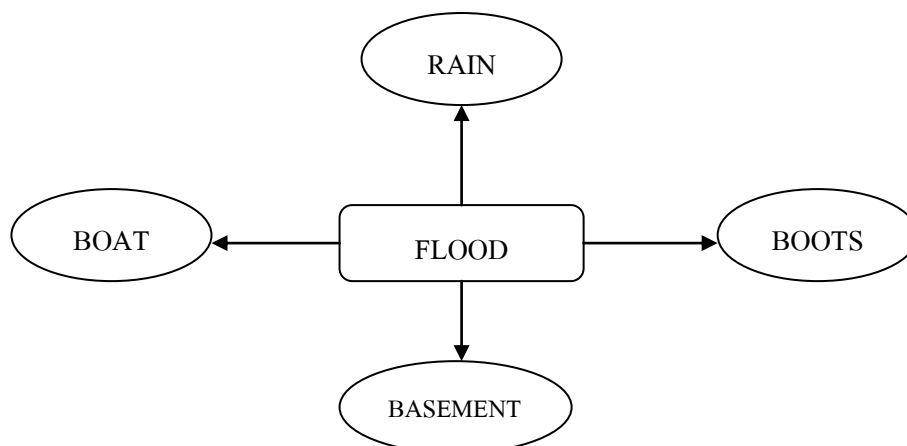
ด้านหลัง
ความหมาย

ขั้นตอนการนำเสนอ Flash Cards

1. พูดคุย สนทนา เกริ่นนำเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์เป้าหมายแต่ละคำ
2. นำเสนอ Flash Card แก่นักเรียน โดยการนำเสนอคำศัพท์แต่ละคำใช้เวลา
คำละ 5 วินาที และออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังคำศัพท์ละสองครั้ง
3. เมื่อนำเสนอคำศัพท์จนครบทุกคำแล้ว ให้สับการ์ดเพื่อเรียงลำดับการ์ดใหม่
4. หยิบการ์ดคำศัพท์ที่สุ่มได้ขึ้นมาโชว์ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์พร้อมกันแล้วให้นักเรียนพยายามเดาความหมายของคำศัพท์จากรูปภาพที่โชว์ใน Flash Card
5. อธิบายความหมายของคำศัพท์แก่นักเรียน พร้อมทั้งแก้ไขการออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนในกรณีที่มีคนออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้อง
6. ทำซ้ำขั้นตอนที่ 2-5 เพื่อเป็นการทบทวนความรู้และความจำ

3.2.2 Semantic Mapping – ใช้ Semantic Mapping เพื่ออธิบายความหมายของคำศัพท์ให้ชัดเจนขึ้น เช่น

ขั้นตอนการสอนโดยใช้ Semantic Mapping

1. นำเสนอรูปแบบแผนผังไว้บนกระดานดำหรือโปรแกรม Power Point
ดังตัวอย่างข้างบน
 2. ใส่คำศัพท์เป้าหมายไว้ตรงกลางแผนผัง
 3. ให้นักเรียนช่วยกันเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์เป้าหมายแล้วนำไปใส่
ไว้รอบๆ คำศัพท์เป้าหมาย ดังตัวอย่างข้างบน พร้อมทั้งถามเหตุผลว่าทำไมถึงเลือกคำศัพท์เหล่านั้น
เกี่ยวข้องกับคำศัพท์เป้าหมายอย่างไร แล้วช่วยกันสรุปความหมาย
 4. ให้นักเรียนบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุดบันทึก
เพื่อนำกลับไปทบทวนในเวลาว่าง
- 3.3 ขั้นการฝึก (Practice) – เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจในความหมาย
ของคำศัพท์ไปใช้ในการฟังเรื่องเล่าสั้นๆ ที่มีกลุ่มคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว และตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ฟัง
และทำแบบฝึกหัดเพื่อเป็นการฝึกการนำคำศัพท์ไปใช้อย่างเหมาะสม

3.3.1 ขั้นก่อนการฟัง (Pre- Listening)

1. ถามคำถามนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะได้ฟัง เพื่อเป็นการนำเข้าสู่กิจกรรม โดยแสดงรูปภาพของฉากที่ปรากฏในเรื่องให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนเดาว่าเหตุการณ์ในเรื่องจะดำเนินอย่างไร ตัวละครเอามีใครบ้าง

2. เล่าเรื่องย่อพอสังเขปให้นักเรียนฟัง เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน และเพื่อให้นักเรียนฟังเรื่องได้เข้าใจง่ายขึ้น

3.3.2 ขั้นระหว่างการฟัง (While-Listening)

1. ครูเริ่มเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังโดยเริ่มอ่านช้าๆ และออกเสียงให้ชัดเจน ให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจ

2. มีการใช้รูปภาพ ท่าทางต่างๆ รวมถึงการแสดงออกทางสีหน้า ประกอบการเล่าเรื่อง

3. มีการใช้โทนเสียงและน้ำเสียงที่แตกต่างกันตามลักษณะของตัวละคร

4. ในระหว่างเล่าเรื่อง ทุกๆ ครั้งที่พบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นมาให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ พร้อมกัน ก่อนเริ่มเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

3.3.3 ขั้นหลังการฟัง (Post-Listening)/ (comprehension check)

3.3.3.1 แสดงรูปภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่องตามลำดับ เสร็จแล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรูปภาพ เพื่อเป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องและเป็นการทบทวนสำหรับนักเรียนบางคนที่พลาดเหตุการณ์บางตอนในเนื้อเรื่องไป

3.3.3.2 ถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในเรื่องที่ได้ฟัง เช่น “Who is the king?” หรือ “What is the character of the king?”

3.4 ขั้นการนำไปใช้ (Production) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อเป็นการฝึกและทบทวนคำศัพท์

3.5 ขั้นการประเมินผล (Evaluation) ประเมินผลหลังการเรียนรู้ด้วยแบบทดสอบคำศัพท์ และแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าร้อยละ (Percentage) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2545)

$$\text{สูตร} \quad P = \frac{F}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

F แทน ความถี่ของข้อมูลที่ต้องการ

N แทน จำนวนทั้งหมด

2. หาค่าเฉลี่ย (Mean) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545)

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544)

$$\text{สูตร} \quad \text{S.D.} = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X แทน ค่าคะแนนแต่ละตัว
 Σ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

4. หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบ ใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2537 : 67)

$$\text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5. หาค่าความยากง่าย ใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 199-201)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ดัชนีค่าความยากง่าย
 R แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบนั้นถูก
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ทำข้อสอบข้อนั้น

6. หาค่าอำนาจจำแนก ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 199-201)

$$D = \frac{R_U - R_L}{N_H}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	R_U	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
	R_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
	N_H	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มคะแนนสูงหรือกลุ่มคะแนนต่ำ

7. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน โดยใช้สูตรของ Cronbach alpha Procedure ที่พัฒนามาจากสูตร KR20 ดังนี้ (เสนอ ภิรมย์จิตรพ่อง. ม.ป.ป. : 191)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum \sigma_i^2}{\sigma^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้
	K	แทน	จำนวนข้อสอบ
	σ_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	$\sum \sigma_i^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของคะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	σ^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของทั้งฉบับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ ตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ ดังนี้

N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย
2. ศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังเสร็จสิ้นการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย 14 วัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังนี้

1. ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน จำนวน 40 ข้อ เพื่อทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูล ผลปรากฏตามตาราง 5

ตาราง 5 คะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากเรียน ด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย

คะแนนที่นักเรียนสอบได้ จากคะแนนเต็ม 40	จำนวนนักเรียนที่สอบได้ จากนักเรียน 33 คน	คะแนนรวม
37	4	148
36	6	216
35	4	140
34	5	170
33	6	198
32	2	64
31	2	62
30	4	120
รวม	33	1118
คะแนนเฉลี่ย		33.87
คิดเป็นร้อยละ		84.69

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า นักเรียน 33 คน ได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียน เฉลี่ย 33.87 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 84.69

2. ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัด ความความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ มาสลับตัวเลือกคำตอบใหม่เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบวัดความ คงทนในการจำคำศัพท์ หลังจากทีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้เรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว 14 วัน มาทำการทดสอบ และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูล ผลปรากฏตามตารางที่ 6

ตาราง 6 คะแนนความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน

คะแนนที่นักเรียนสอบได้ จากคะแนนเต็ม 40	จำนวนนักเรียนที่สอบได้ จากนักเรียน 33 คน	คะแนนรวม
38	2	76
37	1	37
36	7	252
35	4	140
34	6	204
33	6	198
32	3	96
31	4	124
รวม	33	1127
คะแนนเฉลี่ย		34.15
คิดเป็นร้อยละ		85.37

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า นักเรียน 33 คน ได้คะแนนความคงทนในการจำคำศัพท์เฉลี่ย 34.15 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 85.37

ตาราง 7 แสดงคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน

ค่าสถิติ	N	คะแนนเต็ม	หลังดำเนินการสอน		ความคงทนในการจำ	
			\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
กลุ่มตัวอย่าง	33	40	33.87	2.23	34.15	1.98

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์เท่ากับ 33.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.23 และได้คะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำคำศัพท์ เท่ากับ 34.15 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.98

3. ผลการสังเกตการณ์ การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ซึ่งนอกจากการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนแล้ว ผู้วิจัยยังได้สังเกตพฤติกรรมของครูผู้สอนกิจกรรมเรื่องเล่า ซึ่งเป็นครูชาวต่างชาติ จากการสังเกต พบว่า

3.1 การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน เนื่องจากความคุ้นเคยกันมาก่อนเพราะเป็นครูชาวต่างชาติที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนแห่งนี้อยู่แล้ว จึงทำให้ผู้เรียนกล้าพูดกล้าแสดงออก และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อครู ทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความสนุกสนาน

3.2 เทคนิคการเล่าเรื่องของครูผู้สอน ครูมีการแสดงออกในระหว่างการเล่าเรื่องด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยอวัยวะและท่าทางต่างๆ เพื่ออธิบายหรือขยายความเกี่ยวกับคำศัพท์ในขณะทีเล่า ตลอดจนการใช้น้ำเสียงให้เป็นไปตามบุคลิกของตัวละครเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจยิ่งขึ้น

3.3 ความมั่นใจในตัวเองของครูผู้สอน เนื่องจากเป็นครูชาวต่างชาติ จึงมีความมั่นใจในภาษาของตัวเอง จะเห็นได้จากครูจำเรื่องเล่าได้ดีและออกเสียงได้ชัดเจน รวมทั้งใช้สื่อประกอบการเล่าเรื่องได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งทำให้ผู้เรียนสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้จัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนคำศัพท์แบบเน้นอธิบายคำศัพท์ สิ้นสุดไปแล้ว 14 วัน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์
2. นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ สิ้นสุดไปแล้ว 14 วัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเบ็ญที่ตุ้มเมน 2 ซองเม็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน 33 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 อย่าง ประกอบด้วย
1. เรื่องเล่าที่นำมาใช้ประกอบกิจกรรมการสอนคำศัพท์จำนวน 3 เรื่อง
 2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวการสอนกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ จำนวน 3 แผน รวมทั้งหมด 15 ชั่วโมง
 3. แบบทดสอบการแปลความหมายคำศัพท์ (Translation Test) แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
5. แบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แต่ผู้วิจัยได้สลับตัวเลือกคำตอบใหม่

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียนก่อนที่จะดำเนินการทดลอง เพื่อทำความเข้าใจถึงกระบวนการและวิธีการเรียนการสอน
2. ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 3 แผน 15 ชั่วโมง
3. หลังจากดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว ทำการทดสอบหลังเรียน เพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
4. วัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจากเสร็จสิ้นการสอนในแผนสุดท้าย และโดยทิ้งช่วงเวลา 14 วัน ด้วยแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
5. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบ มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล ด้วยสถิติ หาค่าเฉลี่ย (Mean) หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

สรุปผลการวิจัย

ผลพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย สรุปผล ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ผลจากการทดสอบนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 33.87 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 84.69
2. นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังจากการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ผลจากการทดสอบหลังการเรียน 14 วัน นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 34.15 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.37

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยพัฒนาการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์และความคงทน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้จัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป็นไปตามสมมุติฐานจริง จะเห็นได้จากผลการทดสอบหลังเรียน นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 33.87 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 84.69 ซึ่งถือว่าเป็นคะแนนที่อยู่ในระดับมาตรฐานสูง สอดคล้องกับ ปิยรัตน์ จินารัตน์ (2544) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และความคงทนในการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้อำนาจคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัยจำนวน 88 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนรู้อำนาจคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 44 คน และกลุ่มที่เรียนรู้อำนาจคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้อำนาจคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายและวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกัน แต่มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษและมีความคงทนในการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้อำนาจคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน และอารีญา เขียวจ่อหอย (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้อ่านเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 14 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผน ๆ ละ 2 คาบ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง และนอกจากนี้แล้ว Nation (2008) ยังได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าว่า เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อำนาจคำศัพท์ใหม่ที่นักเรียนยังไม่รู้และยังช่วยให้ผู้เรียนสร้างความคุ้นเคยกับการออกเสียงของคำศัพท์ที่นักเรียนรู้อยู่แล้วได้อีกด้วย จากผลที่ปรากฏเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลสำคัญหลายประการ ดังนี้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ มีการนำไปทดลองใช้และปรับปรุงให้สมบูรณ์ ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับวัย จึงถือได้ว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพและส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

1.2 กิจกรรมเรื่องเล่า ช่วยทำให้บรรยากาศในห้องเรียนดีขึ้น และยังช่วยดึงดูดความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน และที่สำคัญการใช้เรื่องเล่าในห้องเรียนช่วยสร้างเสริมจินตนาการให้นักเรียนได้ฝึกให้คิดตามไปด้วย จึงทำให้ให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์

ภาษาอังกฤษดีขึ้น สอดคล้องกับ วิไล มาศจรัส (ศศิธร คงวัน. 2549 ; อ้างอิงมาจาก วิไล มาศจรัส. 2538 : 109-119) ที่กล่าวถึงรูปแบบการเล่าเรื่องที่ประสบความสำเร็จว่า เรื่องที่จะเล่าต้องมีความสนุกสนานและมีสาระเหมาะสมกับความสนใจของเด็กด้วย

1.3 การสอนกิจกรรมในขั้นฝึกการฟัง ผู้สอนได้ดำเนินลำดับขั้นตอนของกิจกรรมการฟังโดยเริ่มตั้งแต่กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่นำสู่การฟัง โดยผู้สอนจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหา สิ่งที่น่าคิดหวัง เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมองเห็นแนวทางหรือสถานการณ์ได้ชัดเจน และสามารถคาดหวังได้ก่อนที่จะฟังเรื่องเล่า กิจกรรมก่อนการฟังที่ผู้สอนได้จัดขึ้นมาได้แก่ การพูดคุยเกี่ยวกับภาพ เช่น ให้นักเรียนดูภาพและให้เดาว่าเหตุการณ์ในเรื่องว่าจะดำเนินไปอย่างไร จากนั้นครูเล่าเรื่องย่ออย่างคร่าว ๆ ให้นักเรียนฟัง เพื่อให้นักเรียนได้ฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้น ซึ่งเมื่อนักเรียนมีความเข้าใจและพร้อมที่จะฟังแล้ว จึงจะเข้าสู่กิจกรรมระหว่างการฟัง (While-listening) เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจยิ่งขึ้น แล้วตรวจสอบว่านักเรียนมีความเข้าใจหรือไม่ โดยผู้สอนอ่านเนื้อเรื่องและออกเสียงอย่างชัดเจน ในระหว่างเล่าเรื่องทุก ๆ ครั้งทีพบคำศัพท์เป้าหมาย ก็จะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดู แล้วให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกัน ก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดยไม่มีขั้นตอนที่ยุ่งยาก ส่วนขั้นตอนสุดท้ายของกิจกรรมการฟัง คือกิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) ผู้สอนได้จัดกิจกรรมติดตามผลหลังการฟัง เพื่อให้ นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายในการฟังเรื่อง โดยผู้สอนนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่องติดบนกระดานตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น ชักถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง จากนั้นร่วมกันสรุปบทเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียงตลอดจนการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ฟัง

1.4 เทคนิคในการเล่าเรื่องของผู้สอนชาวต่างชาติ ก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ นักเรียนประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ เพราะครูผู้สอนเล่าเรื่องเสียงดังชัดเจนพอที่นักเรียนได้ยินทั่วถึงกัน มีจังหวะการพูดที่พอเหมาะ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป ใช้น้ำเสียงเหมาะกับตัวละคร พร้อมทำท่าทางประกอบ ซึ่งช่วยนำความรู้สึกของผู้ฟังให้คล้อยตาม พยายามถ่ายทอดเรื่องที่เล่าให้เป็นภาพที่มีชีวิตจิตใจ โดยบรรยายบุคลิกลักษณะของตัวละครให้ชัดเจน และบรรยายสถานที่ที่เกิดขึ้น ให้มีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับวิไล มาศจรัส (ศศิธร คงวัน. 2549 ; อ้างอิงมาจาก วิไล มาศจรัส. 2538 : 109-119) กล่าวถึงเทคนิคการเล่าเรื่องมีส่วนประกอบ ดังนี้

1.4.1 น้ำเสียง โดยปกติคนเล่าเรื่องจะต้องเป็นผู้ที่มีน้ำเสียงแจ่มใส เพราะการเล่าเรื่องนั้น น้ำเสียงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้เรื่องที่เล่าน่าสนใจหรือไม่ ดังนั้นเวลาเล่าเรื่อง ผู้เล่าจะต้องรู้จักใช้น้ำหนักของคำให้มีความหนักเบาตามอารมณ์ของตัวละคร เช่น โกรธ ก็ต้องใช้คำหนักเสียงดัง หากตัวละครกระซิบก็ต้องใช้เสียงเบาให้สมบทบาท หากตัวละครแสดงความตื่นเต้นก็ต้องใช้เสียงบ่งบอกถึงความตื่นเต้นเร็วเร็วตามไปด้วย เป็นต้น

1.4.2 การใช้สีหน้าท่าทาง การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการเล่าเรื่องถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่ง เช่น การแสดงความโกรธด้วยการนึ่วหน้า แสดงถึงอารมณ์ดีด้วยรอยยิ้มหรือเสียงหัวเราะ ร่าเริง แสดงความสงสัยด้วยการขมวดคิ้ว เป็นต้น

1.4.3 การสบตาผู้ฟัง การเล่าเรื่องจะดูเป็นกันเองมากยิ่งขึ้น หากผู้เล่าเรื่องสบตาผู้ฟังไปด้วย รวมถึงการให้ผู้ฟังเข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องราวบางช่วงที่เห็นว่ามีเหมาะสม

แสดงว่าเทคนิคในการเล่าเรื่อง สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษ ให้น่าสนใจและช่วยส่งเสริมให้การฟังของนักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้น

1.5 เรื่องสั้นที่นำมาใช้ในกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ เป้าหมาย เนื้อเรื่องมีระดับความยากง่ายของคำศัพท์เหมาะสมกับระดับความรู้ความเข้าใจของนักเรียน โดยการวิเคราะห์ประมวลผลผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้สำหรับประมวลระดับของคำศัพท์ โดยเฉพาะ ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง สอดคล้องกับสมมุติฐานการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) ของ แคลชเชิน (Krashen. 1987 : 20-21) ที่กล่าวว่า ตัวป้อนเข้า ควรเป็นข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้ หรือที่เรียกว่า Comprehensible Input ข้อมูลดังกล่าวนี้อาจได้มาจากการฟังหรือ การอ่าน แต่จะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ มิฉะนั้น ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นเพียงแค่ “เสียง” หรือ “ตัวอักษร” ที่ไม่มีความหมายอะไรเลยสำหรับผู้เรียน ดังนั้น ระดับความยากง่ายของคำศัพท์ จึงส่งผลต่อ ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

1.6 ผู้สอนได้ใช้รูปภาพเป็นสื่อประกอบการอธิบายความหมายของคำศัพท์ เพราะสื่อ ช่วยสร้างความสนใจสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดไว้ในแผนการจัดการ เรียนรู้ทุกแผน จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ แคลชเชิน (Krashen. 1987 : 20-21) ที่กล่าวว่า ในการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น คำศัพท์ใหม่ที่ไม่คุ้นเคยจะเรียนรู้ได้เมื่อ เกิดความชัดเจนแก่ผู้เรียน ซึ่งก็คือ ความหมายของคำศัพท์สามารถเรียนรู้ได้จากการใช้ส่วนประกอบ อื่นๆนอกจากตัวภาษาในการอธิบายด้วย เช่น รูปภาพประกอบ ท่าทางประกอบ และวัตถุเหมือนจริง สิ่ง เหล่านี้ แคลชเชิน หมายถึง ข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้ (Comprehensible input) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับสุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 91-92) ที่ได้เสนอแนะกลวิธีในการสอนความหมายของ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยการใช้ภาพหรือของจริงประกอบการอธิบายความหมาย เพราะอุปกรณ์ ประเภทนี้หามาได้ง่าย เช่น ของที่อยู่รอบห้อง เครื่องแต่งตัว หรือส่วนต่างๆ ของร่างกายหรืออาจใช้ภาพ ลายเส้นการ์ตูน เขียนภาพบนกระดานดำได้ทันที อุปกรณ์เหล่านี้จะช่วยให้การแสดงความหมายชัดเจน โดยไม่ต้องใช้คำแปลประกอบ และผู้เรียนยังสามารถสัมผัสกับสื่อได้โดยตรงอีกด้วย

2. นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและ การสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมายเป็นไปตามสมมุติฐานจริง ซึ่งผลจากการทดสอบหลังเรียนไป แล้ว 14 วัน นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 34.15 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.37 และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการ จำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมาดู พบว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ 33.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.23 และได้คะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำ คำศัพท์ 34.15 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.98 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรม การฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย มีความคงทนในการจำคำศัพท์ดีกว่าการ ทดสอบหลังเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Morse (1982 : 3939-A) ได้ทำการเปรียบเทียบการสอนคำศัพท์ โดยวิธีฟัง-พูดกับวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับ 11 และระดับ 12 จำนวน 66 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองสอนโดยวิธีฟัง-พูด กลุ่มควบคุมสอน โดยวิธีปกติ จะสอนคำศัพท์สัปดาห์ละ 10 คำ สอนเป็นเวลา 4 สัปดาห์รวมทั้งสิ้น 40 คำ หลังจากนั้นอีก 4 สัปดาห์ จึงทำการทดสอบเพื่อวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ ผลของการวิจัย สรุปได้ว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคงทนในการเรียนคำศัพท์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่นักเรียน 73 %

ชอบที่จะเรียนโดยวิธีสอนแบบฟัง-พูด มากกว่าวิธีสอนปกติ จากผลที่ปรากฏเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลสำคัญ ดังนี้

2.1 การฟังเรื่องเล่าเป็นกิจกรรมให้ความบันเทิง ซึ่งเหมาะกับนักเรียนที่ยังอยู่ในวัยที่ ชอบความสนุกสนาน จึงทำให้นักเรียนเปิดใจรับฟังด้วยความสนใจและไม่เบื่อที่จะฟังคำศัพท์จากเนื้อ เรื่องซ้ำๆ นักเรียนจึงเกิดการรับรู้คำศัพท์ใหม่มากกว่าหนึ่งครั้ง อีกทั้งหลังการฟังเรื่องเล่า นักเรียนยังได้ ฝึกประยุกต์ใช้สิ่งที่ได้เรียน โดยการทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ ทำให้นักเรียนได้ทบทวนบทเรียน ส่งผลให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ในระยะยาวและเกิดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ในที่สุด ประกอบกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนแห่งนี้ เป็นครูชาวต่างชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษาโดยตรง ได้นำเอาเรื่องเล่าดังกล่าวไปสอนทบทวนให้นักเรียนอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะเริ่มสอนเนื้อหาใหม่ และ ในขณะที่สอนครูยังได้สอดแทรกคำศัพท์ที่เรียนผ่านไปแล้วมาบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนเนื้อหา ใหม่อย่างต่อเนื่อง จึงทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลต่อ การจำได้ในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Gagne (วิชย สายคำอิน. 2541 ; อ้างอิงมาจาก Gagne. 1970) ที่ได้อธิบายไว้ว่า ระบบความจำระยะสั้น คือระบบความจำที่เก็บสิ่งที่เรียนรู้หรือรับรู้ ไว้เพียงระยะสั้นใน 1-2 นาที และจะเลือนหายไปเนื่องจากกระบวนการรับรู้เกิดขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว อย่างไรก็ตามความจำระยะสั้นสามารถถ่ายทอดไปสู่ระบบความจำระยะยาวได้ เมื่อมีการทบทวนหรือ รับรู้สิ่งนั้นบ่อยๆ จากเหตุผลดังกล่าวจึงอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนได้คะแนนจากการทดสอบ ความคงทนในการจำคำศัพท์สูงกว่าคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

2.2 เรื่องเล่าเป็นสื่อที่น่าสนใจช่วยทำให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี ซึ่งจากการ ที่ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในขณะที่ตอบคำถาม พบว่าผู้เรียนจะระลึกถึงคำศัพท์โดยการ เชื่อมโยงไปถึงเรื่องเล่าที่ได้รับฟังก่อนที่จะตอบคำถามของครู ซึ่งการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนในลักษณะ ดังกล่าวเป็นวิธีการเชื่อมโยงประสบการณ์ตรงหรือเหตุการณ์ที่ผู้เรียนได้ฟังจากเรื่องเล่า แล้วนำไป เชื่อมโยงกับคำศัพท์ ทำให้นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ได้ นอกจากนี้ยังสังเกตพบว่า นักเรียนร่วมกันเล่าเรื่องย้อนกลับได้

2.3 ผู้สอนใช้สื่อที่เป็นบัตรภาพประกอบการสอนที่มีสีสันสวยงามเหมือนจริง รวมทั้ง บัตรคำศัพท์ด้วย ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น เนื่องจากนักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่แปลก ใหม่และทำให้นักเรียนเกิดความสนใจอยากเรียนรู้มากขึ้น และจากการสังเกตเห็นว่าสื่อการสอนสามารถ กระตุ้นประสาทการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ ตาหู ฟัง ปากพูด สมองคิดตาม ซึ่งนักเรียนได้มีส่วนร่วม ในกิจกรรมได้ปฏิบัติ ได้จับต้องภาพหรืออุปกรณ์ประกอบการเล่าเรื่อง รวมถึงการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน การเล่า จึงทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ดีกว่าการเรียนรู้การฟังแบบธรรมดาและสื่อที่นำมาใช้ประกอบการ เรียนการสอนดังกล่าวช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้นักเรียน สามารถเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนได้ง่ายขึ้นในระยะเวลายาวขึ้น และช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด พร้อมทั้งยังช่วยกระตุ้นและสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนทำให้เกิดความสนุกสนานและไม่รู้สึกเบื่อหน่ายกับ การเรียนจึงส่งผลต่อการจำ

2.4 ผู้สอนได้เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ (Cooperative) ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ กันในการทำกิจกรรมทั้งจับคู่และเป็นกลุ่ม เพื่อร่วมกันระดมสมองคิดคำศัพท์ และในการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ผู้วิจัยยังได้นำเทคนิคการสอนอธิบายความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งแก้ไขการ อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน ให้ฝึกทำซ้ำๆ 2-3 เทียว

เพื่อทบทวนความรู้และความจำของนักเรียน โดยใช้ Semantic Mapping อธิบายความหมายของ คำศัพท์ให้นักเรียนได้เข้าใจยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ Cook (2001) ที่กล่าวไว้ว่า กลวิธีสำหรับการรับรู้คำ เช่น การให้ทำซ้ำๆ การท่องจำ การจัดระบบคำในใจ และการเชื่อมโยงความรู้ทำให้ระดับความคิดและ ปัญญาพัฒนาขึ้น จึงส่งผลต่อการพัฒนาความจำของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

2.5 นักเรียนได้ผ่านการทดสอบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการ เรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบวัดความคงทน เพียงแต่ผู้วิจัยได้สลับข้อตัวเลือก คำตอบใหม่ จึงอาจเป็นตัวแปรที่ทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับข้อสอบและยังจำคำศัพท์ที่เคยทำผ่านมาได้ นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังได้สอบถามนักเรียนก่อนทำการทดสอบวัดความคงทน ซึ่งพบว่า นักเรียนมีการจับ กลุ่มทบทวนบทเรียนเรื่องเล่าและตัวข้อสอบกันในช่วงเวลาว่างสัปดาห์ละ 1 ครั้ง จึงอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้นเนื่องจากการได้มีการทบทวนนั่นเอง จากเหตุผลดังกล่าวอาจเป็น เหตุผลหนึ่งที่ทำให้คะแนนจากการทดสอบวัดความคงทนสูงกว่าคะแนนทดสอบวัดความสามารถในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังหลังการเรียน

2.6 เทคนิคการเล่าเรื่องของครูผู้สอนชาวต่างชาติ ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อ ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน จากการ สังเกตการณ์ พบว่า ครูกับนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเนื่องจากคุ้นเคยกันมาก่อนเพราะครูผู้สอนเรื่อง เล่าเป็นครูชาวต่างชาติที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนแห่งนี้ จึงทำให้ผู้เรียนกล้าพูดกล้าแสดงออกและมี ปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครู ทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความสนุก นอกจากนี้ครูยังใช้ เทคนิคในการเล่าเรื่องที่ดีโดยในระหว่างการเล่าเรื่องมีการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยอวัยวะและท่าทาง ต่างๆ เพื่ออธิบายหรือขยายความเกี่ยวกับคำศัพท์ ตลอดจนการใช้น้ำเสียงให้เป็นไปตามบุคลิกของตัว ละครเพื่อช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้ ดังนั้นเทคนิคการสอนเรื่องเล่าของครูอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์และนำไปสู่การพัฒนาความจำในระยะยาว

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย เป็น วิธีการเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ดังนั้น แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ เรื่องเล่ามีระดับความยากง่ายของคำศัพท์เหมาะสมกับระดับความรู้ความเข้าใจของนักเรียน และเทคนิค การเล่าเรื่องของครูผู้สอนชาวต่างชาติช่วยทำให้บรรยากาศในห้องเรียนดีขึ้นและยังช่วยดึงดูดความสนใจ ของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และเกิดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษตามสมมุติฐานที่กำหนด

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงเชื่อมั่นได้ว่า ผลการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอน แบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยตามหลักการ ทฤษฎีของนักวิชาการศึกษาทั้งในและ ต่างประเทศ ซึ่งได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้ ส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษและเกิดความคงทนในการเรียนรู้ตามสมมุติฐานจริง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 ควรกระตุ้นนักเรียนให้มีการทบทวนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ ครอบคลุมการอ่าน การฟัง การพูดและการเขียน ด้วยกิจกรรมที่หลากหลายจะช่วยพัฒนาการจำคำศัพท์ซึ่งจะนำไปสู่ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

1.2 ควรให้เวลาในการเรียนรู้แต่ละเนื้อหาลงอย่างเพียงพอ เพราะผู้เรียนแต่ละคนอาจใช้เวลาในการเรียนรู้ไม่เท่ากัน ดังนั้นครูผู้สอนต้องวางแผนการดำเนินการจัดกิจกรรม กระตุ้นให้นักเรียนทำซ้ำหลายๆ ครั้ง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับคำศัพท์มากยิ่งขึ้น

1.3 การจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์ ครูควรสอดแทรกกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเกิดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์เช่น จับคู่ช่วยกันระดมสมอง อ่านออกเสียงคำศัพท์ สนทนาและตอบคำถาม เป็นต้น เพื่อให้เกิดทักษะความคงทนในการจำคำศัพท์และเกิดการพัฒนาในทุกๆ ด้าน

1.4 ครูต้องกำกับดูแลนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลอย่างทั่วถึงและเมื่อพบว่ามีเด็กนักเรียนยังไม่เข้าใจดี ครูควรอธิบายซ้ำ 2-3 ครั้ง เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคย ซึ่งจะนำไปสู่ความมั่นใจในการทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยในลักษณะเดียวกันนี้ในระดับชั้นประถมศึกษา เพื่อศึกษาพัฒนาการการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งจะมีผลต่อเนื่องในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาต่อไป

2.2 ควรศึกษาทำการวิจัยเปรียบเทียบกับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีอื่นๆ เพื่อหาคำตอบว่าวิธีใดจะส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและเกิดความคงทนดีไปกว่ากัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2545.
- ชนิษฐา ระวิพันธ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนของการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมประกอบการสอน
แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2538.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1. รายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2555. อุบลราชธานี : อุบลกิจออฟเซต,
2557
- จตุพร เพชรแก้ว. การเลือกใช้กลวิธีลิ้นซ์เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความคงทน
ในการจำและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.
- เจียรนัย พงษ์ศิवालัย. แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ชลลดา เรืองฤทธิ์ราวี. ผลการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม, 2553.
- ชยันต์ บุญพิโย. “การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ,” วารสารธรรมทรรศน์. 4(1) : 35-39, 2546.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิต
การพิมพ์. 2544.
- ดารานี สุภรณ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการเรียนการสอนคำศัพท์จากบริบทและโดยการใช้พจนานุกรม.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,
2549.
- นราวดี หลิมศิริ. การเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์และ
ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แนวการสอนโดยตรงกับแนวการสอน
โดยอ้อม. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- นพเก้า ณ พัทลุง. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา :
มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2548.
- นฤทัย ทองเที่ยง. กิจกรรมที่ใช้กลวิธีการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและ
การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนระดับเตรียมความพร้อม. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2545.
- ประสาท อิศรปริดา. จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพฯ : กราฟคอร์ต, 2523.

- ปราณี ณะชานันท์. การสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่นอินโดไชน่า, 2547.
- ปิยรัตน์ จินารัตน์. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- พรสวรรค์ สีป้อ. สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2550.
- พะเยา พรหมเทศ. การใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549.
- เพ็ญศิริ แสนศิลป์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนตามคู่มือครูที่ใช้เกมและไม่ใช้เกม. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2545.
- ยุดา รักไทย. คนฉลาดฟัง (Effective Listening). กรุงเทพฯ : เอ็กเปอร์เน็ท, 2552.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร, 2531.
- วิชัย สายคำอิน. การใช้เกมที่มีผลต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- ศศิธร คงวัน. การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- ศศิธร เจริญใจ. การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.
- สก็อต ทอร์บอรี. วิธีสอนคำศัพท์. แปลโดย อมตา เวชพฤติ. กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า, 2546.
- สมนึก ภัททิยธนี. การวัดผลการศึกษา. กภาพสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, 2537.
- สมเกียรติ ชอบผล. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จากการที่นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองกับครูเลือกให้. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.

- สุรียา นิมิตระกุล. ผลการนำเสนอภาพที่มีต่อความจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2538.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2531.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : ประมวลศิลป์, 2520.
- สังเวียน สฤตดิกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2525.
- เสนอ ภริมจิตรพ่อง. สถิติและการวิจัย. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, ม.ป.ป.
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1. รายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2555. อุบลราชธานี : อุบลกิจจพอพเขต,
2557.
- อมตา เวชพฤติ และคณะ. วิธีสอนคำศัพท์. กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า,
2546.
- อัจฉรีย์ คงอมรสายชล. การใช้กิจกรรมเพลงที่มีเนื้อร้องเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และทักษะการ
ฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ :
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.
- อรชума หลิมศิริวงษ์. การส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความคงทนในการจำคำศัพท์ และความสามารถ
ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้สมุดจดคำศัพท์.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.
- อรรวรรณ บุญสมปาน. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความรู้ด้าน
คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- อาทิตย์ แสมเมอริ้. การใช้กิจกรรมตามแนวคิดโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสเพื่อส่งเสริม
ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความคงทนในการจำและทัศนคติเชิงบวกของผู้เรียน.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.
- อารีญา เขียวจ้อหอ. การใช้การเล่าเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวน สีสลม. สารนิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.
- Alemi, M. and A. Tayebi. "The Influence of Incidental and Intentional Vocabulary
Acquisition and Vocabulary Strategy use on Learning L2 Vocabulary," Journal
of Language Teaching and Research. 2(1) : 81-98 ; January, 2011.
- Brown, H. D. Principles of Language Learning and Teaching. s.l. : Pearson
Education, Inc., 2007.
- Brown, R., R. Waring. and S. Donkeawbua. "Incidental Vocabulary Acwuisition from
Reading, Reading-while-listening, and Listening to Stories," Reading in a
Foreign Language. 20(2) : 136-163 ; October, 2008.

- Brown, Robert Charles. "Vocabulary Acquisition in the Two Year College : A Composition of Contextual And a Contextual Instructional Approach," Dissertation Abstracts International. 38(6) : 5188 – A ; March, 1978.
- Catalan, R. M. J. "Sex Differences in L2 Vocabulary Learning Strategies," International Journal of Applied Linguistics. 13(1) : 54-77, 2003.
- Cohen, A. D. "The use of Verbal and Imagery Mnemonics in Second Language Vocabulary Learning," Studies in Second Language Acquisition. 9 : 43-62, 1987.
- Cook, V. Second Language Learning and Teaching. 3rd ed. London : Arnold, 2001.
- Day, R., C. Omura. and M. Hiramatsu. "Incidental EFL Vocabulary Learning and Reading," Reading in a Foreign Language. 7(2) : 541-551, 1991.
- Dickerson, Dolores Powley. "A Comparison of the use of the Active Games Learning Medium with Passive Games and Traditional Activities as a Means of Reinforcing Recognition of Selected Sight Vocabulary Words with Mid - Year First – Grade children with limited Sight Vocabulary," Dissertation Abstracts International. 36(10) : 6456 – A ; April, 1976.
- Don Snow. More Than a Native Speaker An Introduction for Volunteers Teaching Abroad. s.l. : s.n., 1996.
- Ebel, Robert L. Measuring Education Achievement. New Jersey : Practice – Hall, Englewood Cliffs, 1965.
- Henderson, J. Incidentally Vocabulary Acquisition: Learning New Vocabulary from Reading Silently and Listening to Stories Read Aloud. U.S.A. : Kean University, 2001.
- Hong, X. "Reviews of Effects of Glosses on Incidental Vocabulary Learning and Reading Comprehension," Chinese Journal of Applied Linguistics. 33(1) : 56-73 ; February, 2010.
- Hunt, A. and D. Beglar. "Current Research and Practice in Teaching Vocabulary," The Language Teacher. 22(1) : 258-266, 1998
- Hunt, A., and Beglar, D. "Current research and practice in teaching vocabulary," in J.C. Richards and W. A. Renandya (Eds.), Methodology in Llanguage teaching: An Anthology of Current Practice. pp. 258-266. Cambridge : Cambridge University Press. , 2002.
- Kindle, K. J. "Vocabulary Development During Read-Alouds: Examining the Instructional Sequence," Literacy Teaching and Learning. 14(1-2) : 65-88, 2010.

- Krashen, S.D. Principle and Practice in Second Language Acquisition. Englewood Cliffs : Prentice Hall, 1987.
- Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach. New York : McGraw Hill, 1986.
- Mackey, William F. Language Teaching Analysis. London : Longman Green. 1976.
- Mei-fang, L. “Teachers’ Role in Vocabulary Teaching: Strategies for Vocabulary Teaching,” Sino-US English Teaching. 5(8) : 1-6 ; August, 2008.
- Morse, Christopher. “A Comparison of and Oral – Aural Method and a Traditional Method of Directed Vocabulary Instruction with Secondary Students,” Dissertation Abstracts International. 42(6) : 3939 – A ; March, 1982.
- Nation, I. S. P. “Beginning to Learn Foreign Vocabulary : A Review of the Research,” ELC Journal. 13(1) : 14-36, 1982.
- Nation, I. S. P. Teaching Vocabulary : Strategies and Techniques. Boston : Heinle Cengage Learning, 2008.
- Oxford, R. and D. Crookall. “Vocabulary Learning: A Critical Analysis of Techniques,” TESL Canada Journal. 7(2) : 9-30 ; March, 1990.
- Phuksuetrong, T. The use of Storytelling to Promote Students’new Vocabulary Learning. Independent Study M.Ed. Mahasarakham : Mahasarakham University. 2009.
- Reider, A. “Implicit and explicit learning in incidental vocabulary acquisition,” VIEWWS. 12(2) : 24-39, 2003.
- Richards, Jack C. “Word Lists – Problems and Prospects,” RELC Journal. 5(2) : 69-84, 1974
- Robinson, R. D. Becoming an Effective Reading Teacher. New York_: Harper & Row, 1960.
- Schmitt, N. Vocabulary in Language Teaching. Cambridge : Cambridge University Press, 2000.
- Schutz, P. A. Emotion in Education. San Diego, CA : Elsevier Academic Press, 2007
- Skinner Burrhus Frederic. Contingencies of Rein for Cement; a Theoretical Analysis. Engewood : Prentice-Hall, 1969.
- Taylor, L. Language Teaching Methodology Series : Teaching and Learning Vocabulary. Cambridge : Cambridge University Press, 1990.
- Webb, S. “The effects of Context on Incidental Cocabulary Learning,” Reading in a Foreign Language. 20(2) : 232-245 ; October, 2008.

Wu, L. Incidental English Vocabulary Studying in L2 Learning : A Study of Learning and Teaching English Vocabulary in a Chinese College. Sweden : Kristianstad University College, 2009.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ดร.อังกูล สมคะเนย์ ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ
ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1
2. นายประมุข บุบผาวัลย์ ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1
3. นายทรงพล อินทเศียร ตำแหน่ง อาจารย์คณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษและการสื่อสาร
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ภาคผนวก ข
แผนการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์
 สารการการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องที่ 1 เรื่อง THE AMAZING LIFE OF HELEN KELLER
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เวลา 3 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มฐ ต 1.1 ม 5/4 จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มฐ ต 1.2 ม 5/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

มฐ ต 1.3 ม 5/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ

สาระสำคัญ

ทักษะการฟัง เป็นทักษะสำคัญและจำเป็นที่จะต้องฝึกให้ผู้เรียนได้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และเกิดการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่ด้วยการฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากการฟังเรื่องเล่า เมื่อฟังเรื่องเล่า The Amazing Life of Helen Keller แล้วจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถเรียนรู้คำ และความหมายของคำศัพท์เป้าหมาย บอกรายละเอียดของเนื้อเรื่องที่ฟัง พูดอธิบาย เรียงลำดับ เหตุการณ์และตอบคำถามเกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่า เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อเรียนจบเรื่อง The Amazing Life of Helen Keller แล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถ

1. ฟังเรื่องเล่าแล้วบอกความหมายของคำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้องทุกคำ
2. พูดนำเสนอแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์เป้าหมาย/หรือภาระงานที่ได้รับมอบหมายได้
3. อ่านออกเสียงคำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้องชัดเจน
4. เขียนคำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้องทุกคำ

สาระการเรียนรู้

- Language Features and Functions

Vocabulary : คำศัพท์เป้าหมายจากเรื่อง The Amazing Life of Helen Keller

จำนวน 4 คำ ได้แก่ blind, deaf, sign และ disability

สาระในการเรียน มีทั้งหมด 3 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1 ชั่วโมงที่ 1 เป็นการแนะนำตนเองระหว่างครูและนักเรียน ตลอดจนการสร้าง
ข้อตกลงในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ครั้งที่ 2 ชั่วโมงที่ 2-3 คำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 4 คำ ได้แก่ blind, deaf, sign
และ disability

- Language Skills

Listening : การฟังเรื่องเล่า The Amazing Life of Helen Keller

Speaking : การพูดสนทนา/การพูดนำเสนอความหมาย เกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่า

The amazing life of Helen Keller

: การเล่าเหตุการณ์จากการฟังเรื่องเล่า The Amazing Life of Helen Keller

Reading : การอ่านคำศัพท์/การสะกดคำศัพท์เกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่า The Amazing
Life of Helen Keller

Writing : การทำแบบฝึกหัด

: การเขียน Semantic Mapping

ชั่วโมงที่ 1

กิจกรรมการเรียนรู้

1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูสนทนาทักทายนักเรียนเพื่อทำความรู้จักและสร้างความคุ้นเคย เช่น

“Hello everybody. I’d like to introduce myself. My name is.....

My nickname is..... etc. จากนั้นให้นักเรียนแนะนำตนเองเป็นรายบุคคล

2) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ เพื่อความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ การฟังเรื่องเล่าแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมายว่า มีทั้งหมด 3 เรื่อง ใช้เวลาเรียน
18 ชั่วโมง รวมการทดสอบหลังเรียนด้วย

3. ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดกฎกติกาในการเรียนรู้ตลอดจนการวัดและประเมินผลการ
เรียนระหว่างเรียน

3) ชี้นำการฝึก (Practice)

4. ให้นักเรียนฝึกพูดแนะนำตนเองกับครูหรือกับเพื่อนจนครบทุกคน

4) ชี้นำการนำไปใช้ (Production)

5. นักเรียนพูดแนะนำตนเองกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง จากนั้นช่วยกันสรุปบทเรียน

ชั่วโมงที่ 2-3

กิจกรรมการเรียนรู้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน The Amazing Life of Helen Keller ว่านักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมาย ของคำศัพท์ จำนวน 4 คำ ได้แก่ blind, deaf, sign และ disability

2. ครูซักถามนักเรียนว่ามีญาติพี่น้องหรือบุคคลอื่นที่นักเรียนรู้ ตาบอด หรือหูหนวก หรือไม่ ถ้ามี สาเหตุที่เป็นเพราะอะไร ได้รับการรักษาหรือไม่ อย่างไร ฯลฯ

2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

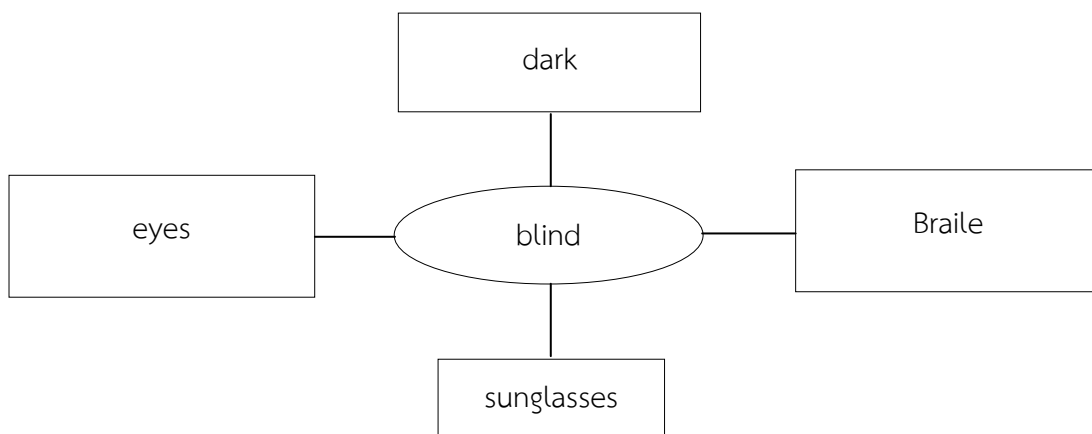
คำศัพท์ใหม่ (คำศัพท์เป้าหมาย) จำนวน 4 คำ ได้แก่ blind, deaf, sign และ disability

3. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่แต่ละคำโดยครูชู Flash Card ให้นักเรียนดูทีละคำ ใช้เวลาคำละ 5 วินาที พร้อมทั้งออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง คำศัพท์ละ 2 ครั้ง (ภาคผนวก 1)

4. ครูสับ Card คำศัพท์เพื่อเรียงลำดับใหม่แล้วสุ่มหยิบ Card คำศัพท์ให้นักเรียนดูและให้อ่านออกเสียงพร้อมกัน พร้อมทั้งให้เดาความหมายของคำศัพท์

5. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งแก้ไขการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้อง หรือไม่ชัดเจน ทำซ้ำ ๆ 2-3 ครั้ง เพื่อทบทวนความรู้และความจำของนักเรียน

6. ครูใช้ Semantic Mapping อธิบายความหมายของคำศัพท์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น

7. ให้นักเรียนจับคู่ช่วยกันระดมสมองนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ทั้ง 4 คำ โดยใช้ Semantic Mapping พร้อมถามเหตุผลว่าทำไมถึงเลือกคำศัพท์เหล่านั้นเกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในแต่ละคำทั้ง 4 คำนั้นอย่างไรและร่วมกันสรุป

8. ให้นักเรียนจดบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุด

3) ขั้นการฝึก (Practice)

Pre - Listening

9. ครูนำภาพที่ 1 ให้นักเรียนดูและให้เดาว่าเหตุการณ์ในเรื่องจะดำเนินไปอย่างไร จากนั้นครูเล่าเรื่องย่ออย่างคร่าว ๆ ให้นักเรียนฟัง เพื่อให้นักเรียนได้ฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้น ทำดังนี้ไปจนถึงภาพที่ 12 (ภาคผนวก 2)

While - Listening

10. ครูเริ่มเล่าเรื่อง The Amazing Life of Helen Keller ให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเนื้อเรื่องอย่างช้า ๆ และออกเสียงอย่างชัดเจน (ภาคผนวก 3) ในระหว่างเล่าเรื่องทุกๆ ครั้งที่พบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดู แล้วให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกัน ก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

Post – Listening

11. ครูนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง (ภาพที่ 1-12) ติดบนกระดานตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น

12. ครูซักถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง เช่น

What happened to Helen when she was seven years old?

Who is Anne Sullivan?

How did Helen learn to read?

etc.

13. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปทเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียงตลอดจนการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ฟัง

4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

14. ให้นักเรียนทำใบงาน โดยให้กาเครื่องหมาย ✓ หรือ × หน้าข้อความที่อธิบายความหมายถูกหรือผิด (ภาคผนวก 4) ภายในเวลา 5 นาที เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบความถูกต้อง

15. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปทเรียนเพื่อการนำไปใช้ในการเรียนหรือนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

สื่อการจัดการเรียนรู้

1. Flash Card คำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 4 คำ
2. เนื้อเรื่อง The Amazing Life of Helen Keller
3. บัตรภาพจากเนื้อเรื่อง
4. ใบงาน

การวัดผลและประเมินผล

1. วิธีการ

1.1 สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เช่น ความสนใจ/ การร่วมกิจกรรม และการตอบคำถามของนักเรียน

1.2 ตรวจใบงาน

2. เครื่องมือการวัดและประเมินผล

- ใบงาน

3. เกณฑ์การวัดผล

- นักเรียนทำใบงานได้ถูกต้อง ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ภาคผนวก 1

1. ด้านหน้า

Blind

ด้านหลัง

ตาบอด

2. ด้านหน้า

I Can't
Hear You

Deaf

ด้านหลัง

หูหนวก

3. ด้านหน้า

Sign

ด้านหลัง

เครื่องหมาย

4. ด้านหน้า

Disability

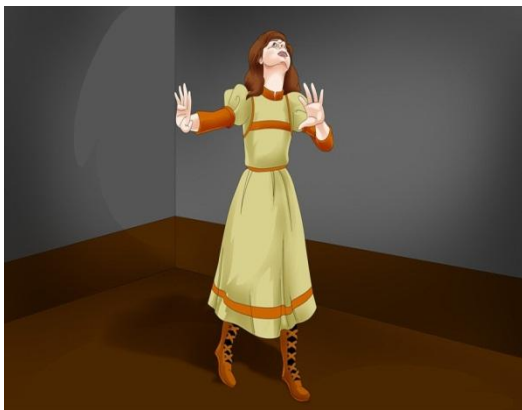
ด้านหลัง

ความพิการ

ภาคผนวก 2

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4

ภาพที่ 5

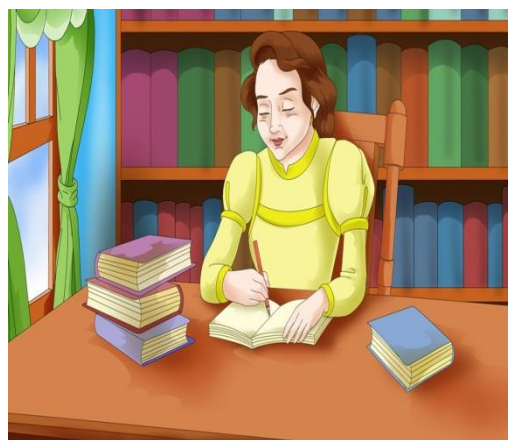
ภาพที่ 6

ภาพที่ 7

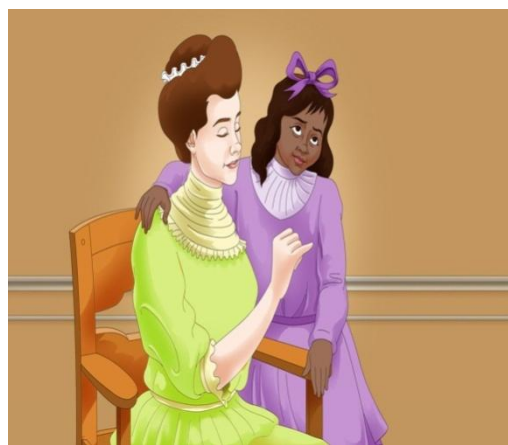
ภาพที่ 8

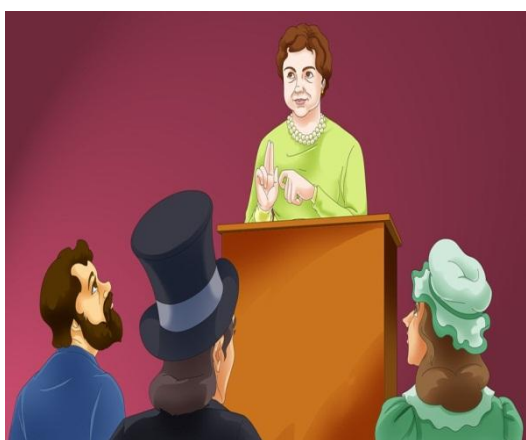
ภาพที่ 9

ภาพที่ 10

ภาพที่ 11

ภาพที่ 12

ภาคผนวก 3

THE AMAZING LIFE OF HELEN KELLER

Imagine you are in a dark and quiet room. You can't hear anything, and you can't see anything. This is how Helen Keller lived from the time she was just nineteen-months-old.

Helen could not hear or see because an illness left her blind and deaf. She learned to make signs with her hands. The signs told her mother and father what she wanted.

She did not know shapes, colors, or words. When Helen was seven years old, a woman named Anne Sullivan came to teach her. "I will help your daughter," Anne told Helen's parents.

Anne wrote letters on Helen's hand, using sign language. The letters helped teach Helen about words. She wrote the letters for doll, D-O-L-L, and gave Helen her doll. She spelled water, W-A-T-E-R, and let Helen feel the water flowing from the pump.

Helen loved learning so much that she learned 30 words in one day! Some of her first words were pin, hat, and cup. She also learned sit, walk, and stand.

Helen also wanted to speak aloud, but she had a problem. She couldn't hear words! When she was ten-years-old, Helen went to a special school to learn how to talk. Helen also learned to read by using Braille, a special type of book for blind people.

Helen even went to college! She wanted to learn and grow and didn't let her disabilities stop her! Helen Keller was the first deaf blind person to get a college degree.

Writing for newspapers and magazines, Helen wrote about being blind and deaf. She wrote about problems and their solutions. People liked reading Helen's writings. They enjoyed her style and her spirit.

Helen wanted to help others with physical and mental challenges. “I will show them that they can be whatever they want to be!” Helen said. “And I will show other people that everyone has value even those with disabilities.”

Soon Helen was travelling throughout the world. She taught people about being blind and deaf and made guidelines for helping people with disabilities.

Helen’s deepest desire was to help other people who were deaf and blind like her. She showed others they could live happy lives, even if they were with disabilities. Her life continues to inspire us today.

ภาคผนวก 4

ใบงาน

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนคำศัพท์ในกรอบ ไปเขียนเติมลงในช่องว่างหน้าข้อที่เป็นความหมาย ของคำศัพท์ในกรอบ

blind deaf sign disability

- 1. Unable to hear anything or unable to hear very well
- 2. Something that makes you unable to use a part of your body properly : Because of his ____ (2) _____, he needs constant care
- 3. Unable to see
- 4. a movement that you make with your head, hand or arms that has a particular meaning

เฉลยใบงาน

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนคำศัพท์ในกรอบ ไปเขียนเติมลงในช่องว่างหน้าข้อที่เป็นความหมาย ของ คำศัพท์ในกรอบ

blind deaf sign disability

- **deaf**..... 1. Unable to hear anything or unable to hear very well
- **disability**.... 2. Something that makes you unable to use a part of your body properly : Because of his disability, he needs constant care
- **blind**.....3. Unable to see
-**sign**4. a movement that you make with your head, hand or arms that has a particular meaning

แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์
 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องที่ 2 เรื่อง THE INCREDIBLE GROWING PLANT
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เวลา 4 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มฐ ต 1.1 ม 5/4 จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มฐ ต 1.2 ม 5/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

มฐ ต 1.3 ม 5/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ

สาระสำคัญ

ทักษะการฟัง เป็นทักษะสำคัญและจำเป็นที่จะต้องฝึกให้ผู้เรียนได้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และเกิดการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่ด้วยการฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากการฟังเรื่องเล่า เมื่อฟังเรื่องเล่า The Incredible Growing Plant แล้วจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถเรียนรู้คำศัพท์ และความหมายของคำศัพท์เป้าหมาย บอกรายละเอียดของเนื้อเรื่องที่ฟัง พูดอธิบาย เรียงลำดับ เหตุการณ์และตอบคำถามเกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่า เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อเรียนจบเรื่อง The Incredible Growing Plant แล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถ

1. ฟังเรื่องเล่าแล้วบอกความหมายของคำศัพท์ที่กำหนดได้ถูกต้องทุกคำ
2. อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่กำหนดได้ถูกต้องชัดเจน
3. พูดนำเสนอแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์ที่กำหนดให้/หรือภาระงานที่ได้รับมอบหมายได้
4. เขียนคำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้องอย่างน้อย ร้อยละ 70 หรือจำนวน 7 คำ ขึ้นไป

สาระการเรียนรู้

- Language Features and Functions

Vocabulary : คำศัพท์เป้าหมายจากเรื่อง The Incredible Growing Plant

จำนวน 10 คำ โดยแบ่งเป็น 2 ครั้ง ๆ ละ 2 ชั่วโมง ดังนี้

ครั้งที่ 1 ชั่วโมงที่ 1-2 คำศัพท์จำนวน 5 คำ ได้แก่ caterpillar, plant, sunflower, seeds, และ roots

ครั้งที่ 2 ชั่วโมงที่ 3-4 คำศัพท์ จำนวน 5 คำ ได้แก่ nutrient, shoot, stem, leaves และ sunlight

- Language Skills

Listening : การฟังเรื่องเล่า The Incredible Growing Plant

Speaking : การพูดสนทนา/การพูดนำเสนอความหมาย /การเล่าเหตุการณ์ จาก การฟังเรื่องเล่า The Incredible Growing Plant

Reading : การอ่านคำศัพท์/การสะกดคำศัพท์เกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่า The Incredible Growing Plant

Writing : การเขียนคำศัพท์/การทำแบบฝึกหัด

: การเขียน Semantic Mapping เพื่ออธิบายความหมายคำศัพท์ เป้าหมาย

ชั่วโมงที่ 1-2

กิจกรรมการเรียนรู้

1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน The Incredible Growing Plant ว่านักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมาย โดยการฟังการเล่าเรื่องและเน้น อธิบายคำศัพท์เป้าหมายจากเนื้อเรื่อง จำนวน 10 คำ ซึ่งจะใช้เวลาเรียนในบทเรียนนี้ 2 ครั้ง ๆ ละ 2 ชั่วโมง โดยเรียนรู้คำศัพท์ครั้งละ 5 คำ

2. ครูสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนของนักเรียน ว่าเป็นอย่างไร เช่น ความสะอาด บรรยากาศร่มรื่น สวยงาม และองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้บรรยากาศร่มรื่น สวยงาม คืออะไร โดยให้นักเรียนตอบเป็นรายบุคคล

3. ให้นักเรียนจับคู่คิดระดมสมองเกี่ยวกับคำว่า “Tree” ในลักษณะของ Mind Mapping ภายในเวลา 3 นาที โดยครูกระตุ้นให้นักเรียน พยายามคิดคำศัพท์เกี่ยวกับต้นไม้ให้ได้มากที่สุด

4. ครูสุ่มนักเรียน 3-4 คู่ นำเสนอผลการระดมสมอง Mind Mapping หน้าชั้นเรียนพร้อมนำ ผลงานติดแสดงไว้บนกระดาน ซึ่งแต่ละคู่อาจจะไม่เหมือนกัน

2) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)

คำศัพท์ใหม่ (คำศัพท์เป้าหมาย) จำนวน 5 คำ ได้แก่ caterpillar, plant, sunflower, seeds, และ roots

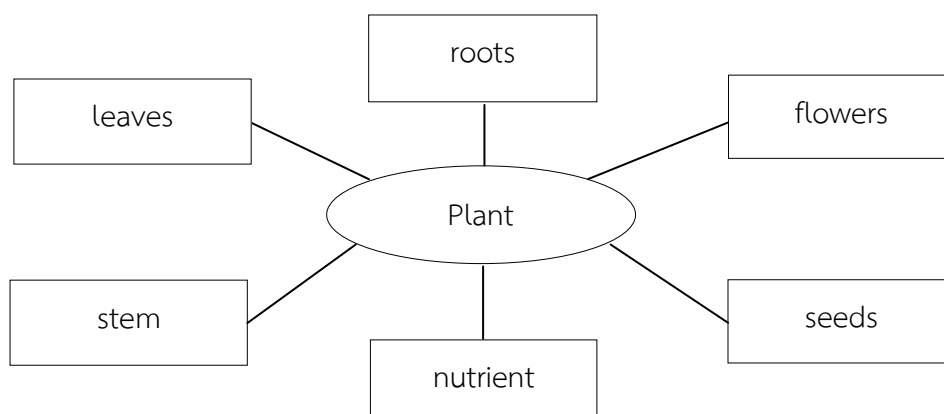

5. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่แต่ละคำ โดยครูชู Flash Card ให้นักเรียนดูทีละคำ ใช้เวลาคำละ 5 วินาที พร้อมออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง คำศัพท์ละ 2 ครั้ง (ภาคผนวก A)

6. ครูสับ Card คำศัพท์เพื่อเรียงลำดับใหม่ แล้วสุ่มหยิบ Card คำศัพท์ให้นักเรียนดูแล้วให้อ่านพร้อมกัน และให้เดาความหมายของคำศัพท์จากภาพที่ครูชูให้ดู

7. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งแก้ไขการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน ทำซ้ำ ๆ 2-3 เทียว เพื่อทบทวนความรู้และความจำของนักเรียน

8. ครูใช้ Semantic Mapping อธิบายความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียนได้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

9. ให้นักเรียนจับกลุ่ม 3 คน นำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ทั้ง 5 คำ โดยใช้ Semantic Mapping พร้อมถามเหตุผลว่าทำไมถึงเลือกคำศัพท์เหล่านั้น เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในแต่ละคำทั้ง 5 คำนั้นอย่างไร แล้วช่วยกันสรุป

10. ให้นักเรียนบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุด

3) ขั้นการฝึก (Practice)

Pre - Listening

11. ครูนำภาพที่ 1 ให้นักเรียนดูและให้เดาว่าเหตุการณ์ในเรื่องจะดำเนินไปอย่างไร จากนั้นครูเล่าเรื่องย่ออย่างคร่าว ๆ ให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจของนักเรียนและให้นักเรียนฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้น ทำดังนี้ไปจนถึงภาพที่ 6 (ภาคผนวก B)

While - Listening

12. ครูเริ่มเล่าเรื่อง The Incredible Growing Plant ให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเนื้อเรื่องอย่างช้า ๆ และออกเสียงอย่างชัดเจน (ภาคผนวก C) ในระหว่างเล่าเรื่องทุกครั้งพบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดู แล้วให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกันก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

Post - Listening

13. ครูนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง (ภาพที่ 1-6) ติดบนกระดาน ตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น

14. ครูซักถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง เช่น
- What is Josh going to do for his science project? etc.
- 4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)
15. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 การเขียนคำศัพท์เป้าหมายจากเนื้อเรื่อง โดยการเติมตัวอักษรลงในตารางที่กำหนดให้ (ภาคผนวก D) ภายในเวลา 5 นาที เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบความถูกต้อง
16. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเพื่อการนำไปใช้ในการเรียนหรือนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

ชั่วโมงที่ 3-4

กิจกรรมการเรียนรู้

- 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)
 1. ครูทักทายนักเรียนและแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน The Incredible Growing Plant ว่านักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมาย ของคำศัพท์เพิ่มเติมจากคราวที่แล้ว อีกจำนวน 5 คำ พร้อมทั้งตกลงกติกาการเรียนรู้ตลอดจนการวัดและประเมินผล
 2. ครูซักถามนักเรียนเพื่อเป็นการทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปในคราวที่แล้ว ว่ามีคำศัพท์อะไรบ้าง พร้อมทั้งให้สะกดคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นด้วย
- 2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

คำศัพท์ใหม่ (คำศัพท์เป้าหมาย) จำนวน 5 คำ ได้แก่ nutrient, shoot, stem, leaves และ sunlight

 3. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่โดยครูชู Flash Card ให้นักเรียนดูทีละคำ พร้อมออกเสียงให้นักเรียนฟัง คำศัพท์ละ 2 ครั้ง (ภาคผนวก E) ทำอย่างนี้ไปจนครบ 5 คำ
 4. ครูสับ Card คำศัพท์เพื่อเรียงลำดับใหม่ แล้วสุ่มหยิบ Flash Card คำศัพท์ให้นักเรียนดู และให้อ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูคอยแก้ไขในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องชัดเจนในกรณีที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน พร้อมทั้งให้เดาความหมายของคำศัพท์จากภาพที่ครูชู ให้ดู
 5. ให้นักเรียนจับคู่ช่วยกันระดมสมองนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ทั้ง 5 คำ โดยใช้ Semantic Mapping ตามที่เคยเรียนมาแล้ว พร้อมทั้งให้เหตุผลและสรุปร่วมกัน จากนั้นให้จดบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุด
- 3) ขั้นการฝึก (Practice)

Pre - Listening

 6. ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนเล่าถึงเรื่องที่เรียนในครั้งก่อน จากนั้นครูนำภาพที่ 7 ให้นักเรียนดู พร้อมทั้งเล่าเรื่องย่อ ๆ ให้นักเรียนฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้น ทำดังนี้ไปจนถึงภาพที่ 12 (ภาคผนวก F)

While - Listening

7. ครูเริ่มเล่าเรื่อง The Incredible Growing Plant ให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเนื้อเรื่องอย่างช้า ๆ และออกเสียงอย่างชัดเจน (ภาคผนวก G) ในระหว่างเล่าเรื่องทุก ๆ ครั้งที่พบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดู แล้วให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกัน ก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

Post – Listening

8. ครูนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง (ภาพที่ 7-12) ติดบนกระดาน ตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น

9. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียง ตลอดจนการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ฟัง

4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

10. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 2 โดยให้กาเครื่องหมาย ✓ หรือ × หน้าข้อความที่อธิบายความหมายถูกหรือผิด (ภาคผนวก H) ภายในเวลา 5 นาที เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบความถูกต้อง

11. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเพื่อการนำไปใช้ในการเรียนหรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

สื่อการจัดการเรียนรู้

1. Flash Card คำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 10 คำ
2. เนื้อเรื่อง The Incredible Growing Plant
3. บัตรภาพจากเนื้อเรื่อง
4. ใบงาน

การวัดผลและประเมินผล

1. วิธีการ
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการเรียน / การร่วมกิจกรรม / การตอบคำถามของนักเรียน
 - 1.2 ตรวจใบงาน
2. เครื่องมือการวัดและประเมินผล
 - ใบงาน
3. เกณฑ์การวัดผล
 - นักเรียนทำใบงานได้ถูกต้อง ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ภาคผนวก A

1. ด้านหน้า

Caterpillar

ด้านหลัง

หนอนผีเสื้อ

2. ด้านหน้า

Plant

ด้านหลัง

ต้นไม้

3. ด้านหน้า

Sunflower

ด้านหลัง

ดอกทานตะวัน

4. ด้านหน้า

Seeds

ด้านหลัง

เมล็ด

5. ด้านหน้า

Roots

ด้านหลัง

ราก

ภาคผนวก B

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

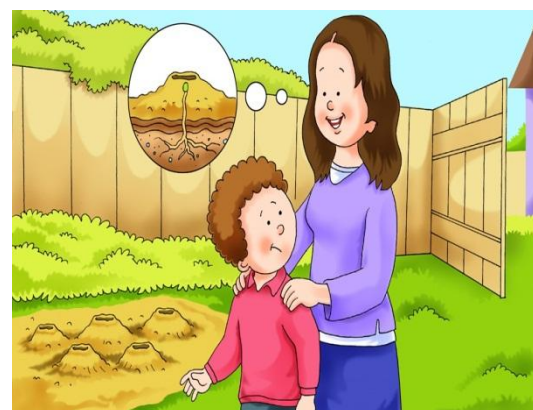
ภาพที่ 4

ภาพที่ 5

ภาพที่ 6

ภาคผนวก C

THE INCREDIBLE GROWING PLANT

“It’s science project time,” Mrs. Carter said. “Time to start thinking about what living thing you are going to watch for the next six weeks.” “I’m getting an ant farm,” said Thomas. “I’m watching caterpillar turn into a butterfly,” said Ava.

“What are you going to do, Josh?” his friends ask. Josh signed. “I don’t know,” he said. “I can’t do anything cool like get an ant farm or watch a caterpillar turn into a butterfly.” “I’m sure whatever you choose, Josh, it will be great,” Mrs. Carter said.

When Josh got home from school, his mom noticed he looked upset. “What’s the matter, Josh?” she asked. “I don’t have anything cool to watch for my science project,” he said. “Well, why don’t you plant some of these sunflower seeds?” his mom suggested.

“Sunflower seeds are not as cool as an ant farm or caterpillar turning into a butterfly,” Josh said. “They may not seem like it now,” his mom said. “However, I bet if you just plant them, you might be surprised.” Josh thought it over and over. “Fine, I’ll plant them,” he said. “I don’t have anything else to do anyway.”

Josh’s mom cleared out a spot in the garden and helped him dig a hole for the seeds. He dropped the seeds in the hole and covered them with dirt. Then he used the watering can to water them. “Well, that was exciting,” Josh said. “Just wait,” his mom replied.

Every day, Josh went outside to check on his sunflower seed, but it was not doing anything. When he told his mom, she told him to be patient. “your seed is starting to grow roots,” she said. “You cannot see them because they are under the ground. They will help the plant stay in the ground. They will also get water and nutrients from the ground to help the rest of the plant grow.”

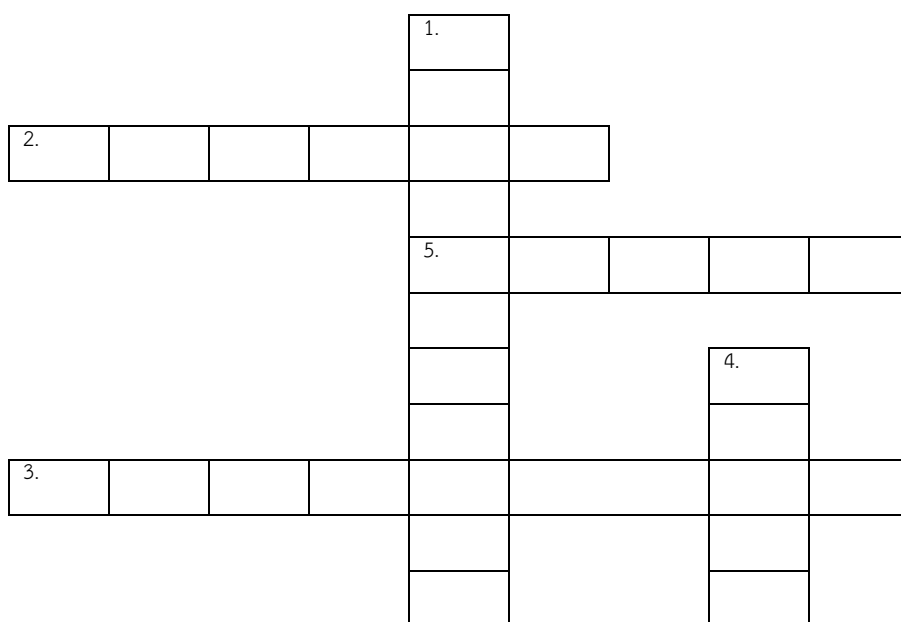
ภาคผนวก D

ใบงานที่ 1

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเติมตัวอักษรลงในช่องตาราง ช่องละ 1 ตัวอักษร ให้เป็นคำศัพท์ตามความหมายที่กำหนดให้

Across

2. a living thing that grows in the ground and usually has leaves, a stem and roots.
3. a very tall plant with large yellow Flowers, often grown from its seeds and their oil can be used in cooking.
5. the part of a plant that grows under the ground and takes in water and food from the soil.

Down

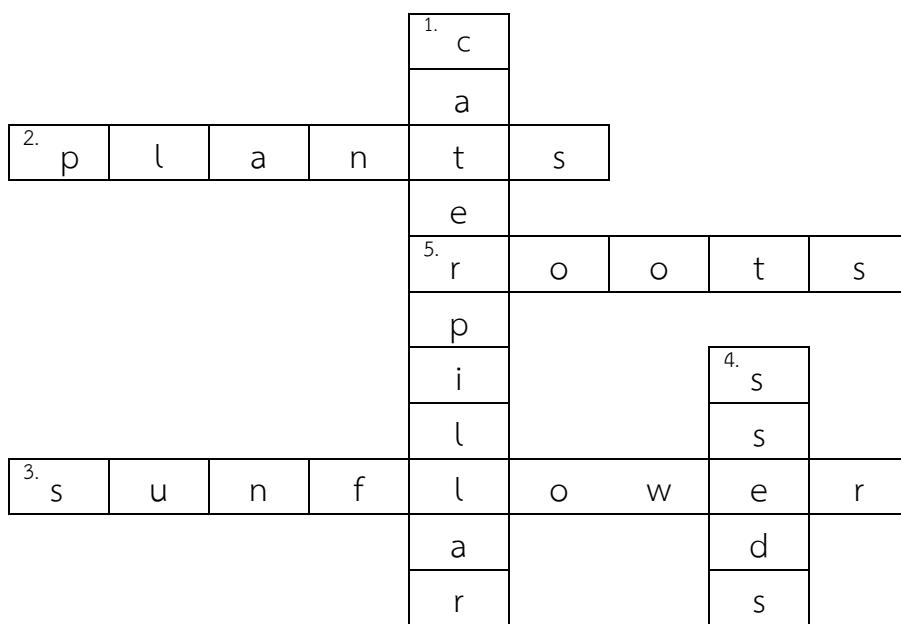
1. a small animal with a long body and a lot of legs, which eats the leaves of plants.
4. the small hard part of a plant form which a new plant of the same kind can grow.

เฉลยใบงานที่ 1

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเติมตัวอักษรลงในช่องตาราง ช่องละ 1 ตัวอักษร ให้เป็นคำศัพท์ตามความหมายที่กำหนดให้

Across

2. a living thing that grows in the ground and usually has leaves, a stem and roots.
3. a very tall plant with large yellow flowers, often grown from its seeds and their oil can be used in cooking.
5. the part of a plant that grows under the ground and takes in water and food from the soil.

Down

1. a small animal with a long body and a lot of legs, which eats the leaves of plants.
4. the small hard part of a plant form which a new plant of the same kind can grow.

วิตามิน E

1.
ด้านหน้า

Nutrient

ด้านหลัง

สารอาหาร

2. ด้านหน้า

Shoot

ด้านหลัง

การงอก,
การแตกหน่อ

3.
ด้านหน้า

Leaf/Leaves

ด้านหลัง

ใบไม้, ผลิใบ,
ออกใบ

4. ด้านหน้า

Sunlight

ด้านหลัง

แสงอาทิตย์

5. ด้านหน้า

St

em

ด้านหลัง

ลำต้น, ก้านใบ

ภาคผนวก F

ภาพที่ 7

ภาพที่ 8

ภาพที่ 9

ภาพที่ 10

ภาพที่ 11

ภาพที่ 12

ภาคผนวก G

Two weeks later, Josh went outside to check on his plant when he found a surprise. A small green thing was sticking out the ground. “Mom,” he called. “Come look at this.” His mom explained that the green thing was called a shoot and that it was part of the plant’s stem. “The roots will provide it with water so that it can get bigger and grow leaves,” she said. “Now that the shoot is out, the plant can also start gathering sunlight.”

The next week, Josh noticed his plant was a little taller and that it had leaves. “What happens now?” Josh asked his mom. “The plant still has more growing to do,” she replied. “The roots will collect water and nutrients, the stem will carry the water and nutrients to the leaves and the leaves will collect energy from the sun. Then the plant will mix the water and nutrients with the sunlight they collect and make food to help the plant keep growing.”

Two weeks later, Josh saw a small flower on his plant. “Mom! Come look!” he called. Josh’s mom came to look at his plant with a smile. “Now that there is a flower, my plant is finished growing,” Josh said. “Not quite,” his mom said. “Your plant still has a lot of work left to do.”

“What else does my plant have to do?” Josh asked. “It has all of its parts.” “Now those parts work together to keep the plant alive and grow new plants,” his mom explained. “The roots collect the water and nutrients from the ground. The plants use the water and nutrients to make food. The stem carries the water, nutrients and food around the plant. This keeps the plant alive.”

“You didn’t mention the flower,” Josh said. “What does the flower do?” “The food the plant makes keeps the flower strong so it can help to produce seeds,” his mom explained. “Bees and other insects help move pollen from one part of a flower to another part so it can make seeds. When those seeds fall into the ground, a new plant starts to grow.”

“Wow, my plant is actually pretty cool,” Josh said to his mom. He couldn’t wait to go to school and tell his friends about his incredible growing plant. Josh also had a special surprise for his friends. He was going to give everyone in his class a sunflower seed so they could all have cool plants of their own.

ภาคผนวก H

ใบงานที่ 2

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อคำศัพท์ที่อธิบายความหมายถูกต้อง และ
เครื่องหมาย × หน้าข้อคำศัพท์ที่อธิบายความหมายผิด

- 1. caterpillar : a small animal with a long body and a lot of legs,
which eats the leaves of plants.
- 2. plant : the part of a plant that grows under the ground and
takes in water and food from the soil.
- 3. sunflower : a very tall plant with large yellow flowers, often grown
from its seeds and their oil can be used in cooking.
- 4. seeds : the small hard part of a plant from which a new plant
of the same kind can grow.
- 5. stem : the main central part of a plant above the ground from
which the leaves or flowers grow.
- 6. shoot : a new part of a plant or tree.
- 7. sunlight : minerals and other nutrients from the soil.
- 8. nutrient : a living thing that grows in the ground and usually has
leaves, a stem and roots.
- 9. leaves : the light form the sun.
- 10. roots : one of thin, flat, usually green parts of a plant or tree.

เฉลยใบงานที่ 2

คำชี้แจง

ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อคำศัพท์ที่อธิบายความหมายถูกต้อง และ
เครื่องหมาย × หน้าข้อคำศัพท์ที่อธิบายความหมายผิด

-✓..... 1. caterpillar : a small animal with a long body and a lot of legs,
which eats the leaves of plants.
-×..... 2. plant : the part of a plant that grows under the ground and
takes in water and food from the soil.
-✓..... 3. sunflower : a very tall plant with large yellow flowers, often grown
from its seeds and their oil can be used in cooking.
-✓..... 4. seeds : the small hard part of a plant from which a new plant
of the same kind can grow.
-✓..... 5. stem : the main central part of a plant above the ground from
which the leaves or flowers grow.
-✓..... 6. shoot : a new part of a plant or tree.
-×..... 7. sunlight : minerals and other nutrients from the soil.
-×..... 8. nutrient : a living thing that grows in the ground and usually has
leaves, a stem and roots
-×..... 9. leaves : the light from the sun.
-×..... 10. roots : one of thin, flat, usually green parts of a plant or tree.

แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้กิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์
 สารการการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องที่ 3 เรื่อง WHAT DO YOU WANT TO BE WHEN
 YOU GROW UP ? ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เวลา 8 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มฐ ต 1.1 ม 5/4 จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความและแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มฐ ต 1.2 ม 5/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1. นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

มฐ ต 1.3 ม 5/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ

สาระสำคัญ

ทักษะการฟัง เป็นทักษะสำคัญและจำเป็นที่จะต้องฝึกให้ผู้เรียนได้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่ด้วยการฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากการฟังเรื่องเล่า เมื่อฟังเรื่องเล่า What Do You Want to be When You Grow Up? แล้วจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำศัพท์เป้าหมาย บอกรายละเอียดของเนื้อเรื่องที่ฟัง พูดอธิบาย เรียงลำดับเหตุการณ์และตอบคำถามเกี่ยวกับการฟังเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับอาชีพต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อเรียนจบเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up? แล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถ

1. ฟังเรื่องเล่าแล้วบอกความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้ถูกต้องทุกคำ
2. อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้ถูกต้อง ชัดเจน
3. สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูล สัมภาษณ์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีพได้
4. พูดนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ/หรือภาระงานที่ได้รับมอบหมายได้
5. เขียนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพได้ถูกต้องอย่างน้อย ร้อยละ 70 หรือจำนวน 18 คำขึ้นไป

สาระการเรียนรู้

- Language Features and Functions

Vocabulary : คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 26 คำ โดยแบ่งเป็น 5 ครั้ง ครั้งที่ 1- 4 ครั้งละ 2 ชั่วโมง และครั้งที่ 5 จำนวน 1 ชั่วโมง เป็นการทดสอบประเมินผลการเรียนรู้ ดังนี้

ครั้งที่ 1 ชั่วโมงที่ 1-2 คำศัพท์ จำนวน 6 คำ ได้แก่ astronaut, baker, civil engineer, doctor, entrepreneur และ firefighter

ครั้งที่ 2 ชั่วโมงที่ 3-4 คำศัพท์ จำนวน 6 คำ ได้แก่ geologist, horticulturist, intelligence officer, Journalist, Keyboardist และ lawyer

ครั้งที่ 3 ชั่วโมงที่ 5-6 คำศัพท์ จำนวน 7 คำ ได้แก่ magician, nurse, Ornithologist, police officer, quantum physicist, real estate agent และ Scientist

ครั้งที่ 4 ชั่วโมงที่ 7-8 คำศัพท์ จำนวน 7 คำ ได้แก่ teacher, university - professor, veterinarian, writer, X-ray technician , yoga master และ zookeeper

- Language Skills

Listening : การฟังเรื่องเล่าเกี่ยวกับอาชีพ

Speaking : การพูดสนทนาเกี่ยวกับอาชีพ

: การพูดนำเสนอความหมายเกี่ยวกับอาชีพ

: การเล่าเหตุการณ์จากการฟังเรื่องเล่า

Reading : การอ่านคำศัพท์/ข้อความเกี่ยวกับอาชีพ

: การสะกดคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ

Writing : การเขียนคำศัพท์/การทำแบบฝึกหัด

: การเขียน Semantic Mapping เพื่ออธิบายความหมายคำศัพท์

เป้าหมาย

ชั่วโมงที่ 1-2

กิจกรรมการเรียนรู้

1) ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน What Do You Want to be When You Grow Up? ว่านักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมาย โดยการฟังการเล่าเรื่อง และเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมายเกี่ยวกับอาชีพ รวมทั้งหมด 26 คำ ซึ่งจะใช้เวลาเรียนในบทเรียนนี้ 5 ครั้ง ครั้งที่ 1-4 ครั้งละ 2 ชั่วโมง โดยครั้งที่ 1-2 จะเรียนคำศัพท์ ครั้งละ 6 คำ ครั้งที่ 3-4 จะเรียนคำศัพท์ ครั้งละ 7 คำ

2. ครูสนทนาซักถามว่าผู้ปกครองของนักเรียนหรือญาติพี่น้องหรือบุคคลอื่นที่นักเรียนรู้จัก ประกอบอาชีพอะไรบ้าง โดยให้นักเรียนตอบเป็นรายบุคคล

3. ครูเขียนคำว่า Job ในกรอบวงกลมบนกระดาน จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อน ช่วยกันระดมสมองคิดคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพและเขียนลงในกระดาษเปล่า ภายในเวลา 1 นาที โดยครูกระตุ้นให้นักเรียน พยายามคิดคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพให้หลากหลาย

4. ครูสุ่มนักเรียน 3-4 คู่ นำเสนอผลการระดมสมองพร้อมเขียนชื่ออาชีพที่นักเรียนนำเสนอ บนกระดาน ซึ่งแต่ละคู่อาจจะไม่เหมือนกัน

2) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)

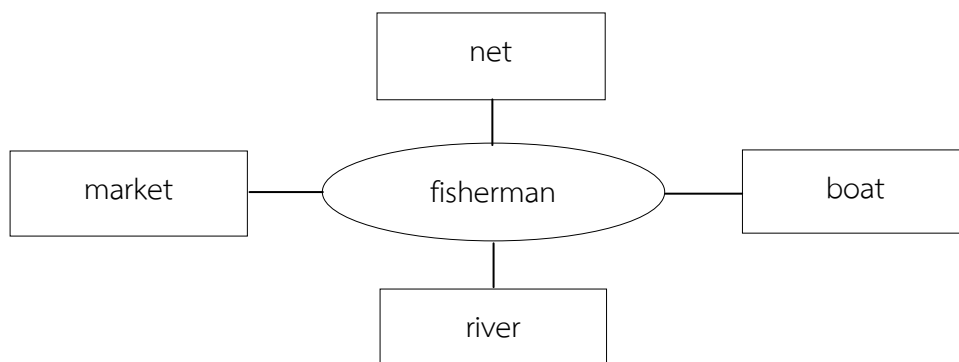
คำศัพท์ใหม่ (คำศัพท์เป้าหมาย) จำนวน 6 คำ ได้แก่ astronaut, baker, civil engineer, doctor, entrepreneur และ firefighter

5. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่แต่ละคำ โดยครูชู Flash Card ให้นักเรียนดูทีละคำ ใช้เวลาคำละ 5 วินาที พร้อมทั้งออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง คำศัพท์ละ 2 ครั้ง (ภาคผนวก 1 A)

6. ครูสับ Card คำศัพท์เพื่อเรียงลำดับใหม่ แล้วสุ่มหยิบ Card คำศัพท์ให้นักเรียนดูแล้วให้อ่านพร้อมกัน และให้เดาความหมายของคำศัพท์จากภาพที่ครูชูให้ดู

7. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งแก้ไขการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน ทำซ้ำๆ 2-3 เที้ยว เพื่อทบทวนความรู้และความจำของนักเรียน

8. ครูใช้ Semantic Mapping อธิบายความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียนได้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น

9. ให้นักเรียนจับกลุ่ม 3 คน นำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ทั้ง 6 คำ โดยใช้ Semantic Mapping พร้อมถามเหตุผลว่าทำไมถึงเลือกคำศัพท์เหล่านั้น เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในแต่ละคำทั้ง 6 คำนั้นอย่างไร แล้วช่วยกันสรุป

10. ให้นักเรียนบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุด

3) ชั้นการฝึก (Practice)

Pre - Listening

11. ครูนำภาพที่ 1 ให้นักเรียนดูและให้เดาว่าเหตุการณ์ในเรื่องจะดำเนินไปอย่างไร จากนั้นครูเล่าเรื่องย่ออย่างคร่าว ๆ ให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจ และให้นักเรียนฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้น ทำดังนี้ไปจนถึงภาพที่ 9 (ภาคผนวก 2 A)

While - Listening

12. ครูเริ่มเล่าเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up? ให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเนื้อเรื่องอย่างช้า ๆ และออกเสียงอย่างชัดเจน (ภาคผนวก 3 A) ในระหว่างเล่าเรื่องทุก ๆ ครั้งที่พบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดู แล้วให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกัน ก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

Post – Listening

13. ครูนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง (ภาพที่ 1-9) ติดบนกระดาน ตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น

14. ครูซักถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง เช่น

- Who is Neil Armstrong?

- What does a baker do?

etc.

4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

15. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 การเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพจากตารางที่กำหนดให้ (ภาคผนวก 4 A) ภายในเวลา 5 นาที เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบความถูกต้อง

16. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเพื่อการนำไปใช้ในการเรียนหรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

ชั่วโมงที่ 3-4

กิจกรรมการเรียนรู้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน What Do You Want to be When You Grow Up? ว่านักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมาย ของคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 6 คำ ต่อจากที่เรียนไปในคราวที่แล้ว พร้อมทั้งตกลงกติกาการเรียนรู้ตลอดจนการวัดและประเมินผล

2. ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปในคราวที่แล้ว โดยให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ พร้อมทั้งให้สะกดคำศัพท์เหล่านั้นพร้อมกัน รวมทั้งบอกความหมายของคำศัพท์ด้วย

2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

คำศัพท์ใหม่ (คำศัพท์เป้าหมาย) จำนวน 6 คำ ได้แก่ geologist, horticulturist, intelligence officer, journalist, Keyboardist และ lawyer

3. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่แต่ละคำ โดยครูชู Flash Card ให้นักเรียนดูทีละคำ พร้อมออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง คำศัพท์ละ 2 ครั้ง (ภาคผนวก 5 A) ทำอย่างนี้ไปจนครบ 6 คำ

4. ครูสลับ Card คำศัพท์เพื่อเรียงลำดับใหม่ แล้วสุ่มหยิบ Flash Card คำศัพท์ให้นักเรียนดู และให้อ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูคอยแก้ไขในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องชัดเจนในกรณีที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน พร้อมทั้งให้เดาความหมายของคำศัพท์จากภาพที่ครูชูให้ดู

5. ให้นักเรียนจับคู่ช่วยกันระดมสมองนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ทั้ง 6 คำ โดยใช้ Semantic Mapping ตามที่เรียนมาแล้วในครั้งก่อน พร้อมทั้งให้เหตุผล แล้วสรุปพร้อมกัน จากนั้นให้จดบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุด

3) ขั้นการฝึก (Practice)

Pre - Listening

6. ครูนำภาพที่ 10 ให้นักเรียนดูแล้วร่วมกันเดาเหตุการณ์ในเรื่องต่อจากคราวที่แล้ว พร้อมทั้งครูเล่าเรื่องย่อ ๆ ให้นักเรียนฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้น ทำดังนี้ไปจนถึงภาพที่ 15 (ภาคผนวก 6 A)

While - Listening

7. ครูเริ่มเล่าเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up? ให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเนื้อเรื่องอย่างช้า ๆ และออกเสียงอย่างชัดเจน (ภาคผนวก 7 A) ในระหว่างเล่าเรื่องทุก ๆ ครั้งที่พบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดูแล้วให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกัน ก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

Post - Listening

8. ครูนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง (ภาพที่ 10-15) ติดบนกระดาน ตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรูปภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น

9. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียงตลอดจนการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ฟัง

4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

10. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 2 โดยให้เขียนคำศัพท์จากตัวอักษรที่กำหนด ให้เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ (ภาคผนวก 8 A) ภายในเวลา 5 นาที เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบความถูกต้อง

11. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเพื่อการนำไปใช้ในการเรียนหรือนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

ชั่วโมงที่ 5-6

กิจกรรมการเรียนรู้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน What Do You Want to be When You Grow Up? ว่านักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมาย ของคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 7 คำ ต่อจากที่เรียนไปในคราวที่แล้ว พร้อมทั้งตกลงกติกาการเรียนรู้อัตโนมัติและ ประเมินผล

2. ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปในคราวที่แล้ว โดยให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์จาก Flash Card ทีละคำ พร้อมทั้งให้สะกดคำศัพท์เหล่านั้นพร้อมกัน รวมทั้งบอกความหมายของคำศัพท์ด้วย ทำดังนี้จนครบทุกคำ

2) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)

คำศัพท์ใหม่ (คำศัพท์เป้าหมาย) จำนวน 7 ได้แก่ magician, nurse, Ornithologist, police officer, quantum physicist, real estate agent และ scientist

3. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่แต่ละคำ โดยครูชู Flash Card ให้นักเรียนดูทีละคำ พร้อมออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง คำศัพท์ละ 2 ครั้ง (ภาคผนวก 9 A) ทำอย่างนี้ไปจนครบ 7 คำ

4. ครูสับ Card คำศัพท์เพื่อเรียงลำดับใหม่ แล้วสุ่มหยิบ Flash Card คำศัพท์ให้นักเรียนดู และให้อ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูคอยแก้ไขในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องชัดเจนในกรณีที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน พร้อมทั้งให้เดาความหมายของคำศัพท์จากภาพที่ครูชูให้ดู

5. ให้นักเรียนจับคู่ช่วยกันระดมสมองนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ทั้ง 7 คำ โดยใช้ Semantic Mapping ตามที่เรียนมาแล้วในครั้งก่อน พร้อมให้เหตุผล แล้วสรุปร่วมกัน จากนั้นให้จดบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุด

3) ขั้นการฝึก (Practice)

Pre - Listening

6. ครูนำภาพที่ 16 ให้นักเรียนดูแล้วร่วมกันเดาเหตุการณ์เรื่องต่อจากคราวที่แล้ว ครูเล่าเรื่องย่อ ๆ ให้นักเรียนฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้นทำดังนี้ไปจนถึงภาพที่ 22 (ภาคผนวก 10 A)

While - Listening

7. ครูเริ่มเล่าเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up? ให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเนื้อเรื่องอย่างช้า ๆ และออกเสียงอย่างชัดเจน (ภาคผนวก 11 A) ในระหว่างเล่าเรื่องทุก ๆ ครั้ง ที่พบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดู แล้วให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกัน ก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

Post - Listening

8. ครูนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง (ภาพที่ 16-22) ติดบนกระดาน ตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรูปภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น

9. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียง ตลอดจนการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ฟัง

4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

10. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 3 ให้นักเรียนจับคู่คำศัพท์และความหมายเกี่ยวกับอาชีพที่กำหนดให้ (ภาคผนวก 12 A) ภายในเวลา 5 นาที เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบความถูกต้อง

11. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเพื่อการนำไปใช้ในการเรียนหรือนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

ชั่วโมงที่ 7-8

กิจกรรมการเรียนรู้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน What Do You Want to be When You Grow Up? ว่านักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมาย ของคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพจำนวน 7 คำ ต่อจากที่เรียนไปในคราวที่แล้ว ซึ่งนักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์ทั้งหมด ครบ 26 คำ พร้อมทั้งตกลงกติกาการเรียนรู้ตลอดจนการวัดและประเมินผล

2. ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปในคราวที่แล้ว โดยให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์จาก Flash Card ทีละคำ พร้อมทั้งให้สะกดคำศัพท์เหล่านั้นพร้อมกัน รวมทั้งบอกความหมายของคำศัพท์ด้วย ทำดังนี้จนครบทุกคำ

2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

คำศัพท์ใหม่(คำศัพท์เป้าหมาย) จำนวน 7 คำ ได้แก่ teacher, university, professor, veterinarian, writer, X-ray technician, yoga master, zookeeper

3. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่แต่ละคำ โดยครูชู Flash Card ให้นักเรียนดูทีละคำ พร้อมออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง คำศัพท์ละ 2 ครั้ง (ภาคผนวก 13 A) ทำอย่างนี้ไปจนครบ 7 คำ

4. ครูสับ Card คำศัพท์เพื่อเรียงลำดับใหม่ แล้วสุ่มหยิบ Flash Card คำศัพท์ให้นักเรียนดู และให้อ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูคอยแก้ไขในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องชัดเจนในกรณีที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน พร้อมทั้งให้เดาความหมายของคำศัพท์จากภาพที่ครูชูให้ดู

5. ให้นักเรียนจับคู่ช่วยกันระดมสมองนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ทั้ง 7 คำ โดยใช้ Semantic Mapping ตามที่เรียนมาแล้วในครั้งก่อน พร้อมทั้งให้เหตุผล แล้วสรุปร่วมกัน จากนั้นให้จดบันทึก Semantic Mapping ของคำศัพท์ทุกคำลงในสมุด

3) ขั้นการฝึก (Practice)

Pre - Listening

6. ครูนำภาพที่ 23 ให้นักเรียนดูแล้วร่วมกันเดาเหตุการณ์ของเรื่องต่อจากคราวที่แล้ว พร้อมทั้งครูเล่าเรื่องย่อๆ ให้นักเรียนฟังเรื่องเล่าได้เข้าใจง่ายขึ้น ทำดังนี้ไปจนถึงภาพที่ 28 (ภาคผนวก 14 A)

While - Listening

7. ครูเริ่มเล่าเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up? ให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเนื้อเรื่องอย่างช้า ๆ และออกเสียงอย่างชัดเจน (ภาคผนวก 15 A) ในระหว่างเล่าเรื่องทุก ๆ ครั้งที่พบคำศัพท์เป้าหมาย ครูจะหยิบ Flash Card ของคำศัพท์นั้นขึ้นให้นักเรียนดู ให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ พร้อมกัน ก่อนเล่าเรื่องในเหตุการณ์ต่อไป

Post – Listening

8. ครูนำภาพเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง (ภาพที่ 23-28) ติดบนกระดานตามลำดับ แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรูปภาพ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มากยิ่งขึ้น
9. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปทเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียง ตลอดจนการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ฟัง
- 4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)
 10. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 4 โดยให้จับคู่คำศัพท์และความหมายเกี่ยวกับอาชีพที่กำหนดให้ (ภาคผนวก 16 A) ภายในเวลา 5 นาที เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบความถูกต้อง
 11. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปทเรียนเพื่อการนำไปใช้ในการเรียนหรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

สื่อการจัดการเรียนรู้

1. Flash Card คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 26 คำ
2. เนื้อเรื่อง What Do You Want to be When You Grow Up?
3. บัตรภาพจากเนื้อเรื่อง
4. ใบงาน

การวัดผลและประเมินผล

1. วิธีการ
 - 1.1 สังเกตจาก
 - พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เช่น ความสนใจ การร่วมกิจกรรม และการตอบคำถาม
 - 1.2 ตรวจผลงาน
2. เครื่องมือการวัดและประเมินผล
 - ใบงาน
3. เกณฑ์การวัดผล
 - นักเรียนทำใบงาน ได้ถูกต้องอย่างน้อยร้อยละ 70 ขึ้นไป

ภาคผนวก 1 A

1. ด้านหน้า

ด้านหลัง

มนุษย์อวกาศ

2. ด้านหน้า

Baker

ด้านหลัง

คนอบขนมปัง

3. ด้านหน้า

Civil engineer

ด้านหลัง

วิศวกรโยธา

4. ด้านหน้า

Doctor

ด้านหลัง

หมอ

5. ด้านหน้า

Entrepreneur

ด้านหลัง

ผู้ประกอบการ,
นายทุน

6. ด้านหน้า

Firefighter

ด้านหลัง

เจ้าหน้าที่ดับเพลิง

ภาคผนวก 2 A

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4

ภาพที่ 5

ภาพที่ 6

ภาพที่ 7

ภาพที่ 8

ภาพที่ 9

ภาคผนวก 3 A

WHAT DO YOU WANT TO BE WHEN YOU GROW UP ?

“I want to be an astronaut when I grow up,” Lucy told Scott as they were sitting on a swing. “You can’t be an astronaut!” said Scott. “You’re a girl!” “So what?” Lucy asked. “Sally Ride was a girl, and she was an astronaut.”

“But astronauts have to be brave and strong, like Neil Armstrong. He was the first person to walk on the moon, but it was more like jumping because there is no much gravity there.” Scott jumped off the swing and pretended he was walking on the moon, too.

“So, maybe I want to go to the moon. I want to wear a space suit and I want to take pictures of the earth and all of the stars from up in space. Maybe I can go to Mars someday, too!” Lucy explained.

“Have fun,” Scott said. “I’m planning on keeping my feet right here on earth.” “Well, what do you want to be?” Lucy asked. “I don’t know. I haven’t thought about it.” Scott looked down at the ground.

“I know what we can do!” Lucy said, clapping her hands. “Let’s play an alphabet game and name a job for every letter!” “Even Z ?” Scott asked. “That would be hard. But I guess we can try. You already went first with the letter A. A is for astronaut.”

“Right!” said Lucy. “Now you get B.” “When I grow up....” Her cousin paused, “... I want to be a baker!” “That’s a great idea! Bakers work in bakeries and bake lots of yummy things, like bread and cakes and...”

“Donuts!” Scott added. “That’s what I want to do. I want to be a baker. Now it’s your turn.” Lucy thought for a moment. “C is for civil engineer. “I want to be a civil engineer.” “A what?” Scott asked. “You don’t even know what that means!” “My friend’s father is a civil engineer. He told me he designs roads and bridges and dams.

He even let me draw a bridge for him and he said he would use my drawing to help design one.”

“*D* is easy. I want to be a doctor. Doctors help people get well when they’re sick and they give them shots that help keep them well. That’s what I want to do,” Scott said. Lucy kept the game going. “*E* is for entrepre..n..eur.” Scott laughed. “You can’t even pronounce that!”

“Well, I know what it means. That’s what Grandma is. She started her own business and Grandpa said she is an entrepreneur. See I said it!” “Well. I’m going to be a firefighter, just like Uncle Bob. *F* is for firefighter. Firefighters are brave and they risk their lives saving people and animals from burning buildings. And, I’m going to drive the big red fire truck.”

ภาคผนวก 4 A

ใบงานที่ 1

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนขีดเส้นล้อมตัวอักษรในตารางที่เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 6 คำ ซึ่งอาจจะอยู่ในลักษณะแนวนอน และแนวตั้ง แล้วเขียนคำศัพท์ลงในช่องว่าง

e	m	b	c	e	r	t	a	m	b	x	v	c
n	f	f	a	m	h	l	s	v	y	n	c	c
n	k	g	k	k	j	m	f	d	d	z	i	i
f	i	r	e	f	i	g	h	t	e	r	a	v
v	i	k	r	m	j	b	d	m	u	z	i	i
t	e	o	m	o	g	a	s	t	d	h	d	l
u	k	u	m	t	t	k	l	g	p	y	e	e
o	p	r	r	i	y	e	v	b	d	g	r	n
w	h	f	l	p	c	r	n	b	f	h	w	g
k	l	m	m	i	n	w	j	w	e	r	q	i
t	a	s	t	r	o	n	a	u	t	c	m	n
u	o	n	g	h	o	o	y	t	b	v	f	e
e	n	t	r	e	p	r	e	n	e	u	r	e
h	r	t	y	u	o	d	o	c	t	o	r	r

คำศัพท์

1.....

2.....

3.....

4.....

5.....

6.....

เฉลยใบงานที่ 1

คำชี้แจง

ให้นักเรียนขีดเส้นล้อมตัวอักษรในตารางที่เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 6 คำ ซึ่งอาจจะอยู่ในลักษณะแนวนอน และแนวตั้ง แล้วเขียนคำศัพท์ลงในช่องว่าง

e	m	b	c	e	r	t	a	m	b	x	v	c
n	f	f	a	m	h	l	s	v	y	n	c	c
n	k	g	k	k	j	m	f	d	d	z	i	i
f	i	r	e	f	i	g	h	t	e	r	a	v
v	i	k	r	m	j	b	d	m	u	z	i	i
t	e	o	m	o	g	a	s	t	d	h	d	l
u	k	u	m	t	t	k	l	g	p	y	e	e
o	p	r	r	i	y	e	v	b	d	g	r	n
w	h	f	l	p	c	r	n	b	f	h	w	g
k	l	m	m	i	n	w	j	w	e	r	q	i
t	a	s	t	r	o	n	a	u	t	c	m	n
u	o	n	g	h	o	o	y	t	b	v	f	e
e	n	t	r	e	p	r	e	n	e	u	r	e
h	r	t	y	u	o	d	o	c	t	o	r	r

คำศัพท์

1..... firefighter	2..... baker
3..... civil engineer	4..... astronaut.....
5..... entrepreneur	6..... doctor

ภาคผนวก 5 A

1. ด้านหน้า

Geologist

ด้านหลัง

นักธรณีวิทยา

2. ด้านหน้า

Horticulturist

ด้านหลัง

นักพืชกร,
นักพืชสวน

3. ด้านหน้า

Intelligence officer

ด้านหลัง

เจ้าหน้าที่หน่วย
ข่าวกรอง

4. ด้านหน้า

Journalist

ด้านหลัง

นักเขียนข่าว

5. ด้านหน้า

Keyboardist

ด้านหลัง

มือคีย์บอร์ด

6. ด้านหน้า

Lawyer

ด้านหลัง

ทนายความ,
นักกฎหมาย

ภาคผนวก 6 A

ภาพที่ 10

ภาพที่ 11

ภาพที่ 12

ภาพที่ 13

ภาพที่ 14

ภาพที่ 15

ภาคผนวก 7 A

WHAT DO YOU WANT TO BE WHEN YOU GROW UP?

“G is for geologist,” Lucy said. “What’s a geologist?” Scott asked. “A geologist is someone who studies rocks and the earth and even the planets. See, I can be an astronaut and a geologist.” “No fair,” Scott said.

“Then I’m going to be a horticulturist like Aunt Sarah. H is for horticulturist. “She’s not a horticulturist! She’s a gardener,” Lucy said. “What do you think a horticulturist is, silly? She works with plants and studies ways to grow vegetables and flowers and other plants.”

“Well, smarty, for the letter I, I’m going to be an intelligence officer,” Lucy said, sticking her chin up into the air. Scott started to laugh. “But you’d have to be intelligent to do that!” “Very funny,” Lucy said. “What I really need to be is sneaky. An intelligence officer is really a spy. I’m going to work for the government and crack secret codes!”

“Well then, I’ll write about it,” Scott told her, “because I’m going to be a journalist and write stories for the newspaper.” “You can’t write about what I’m doing,” whispered Lucy. “It’s a secret!” They both laughed. “Okay, I did J, now it’s your turn again,” Scott said. “You get the letter K.”

“That’s easy. Keyboardist. I really want to learn how to play a keyboard. I want to be in a band like Uncle Mike.” “Yeah, that would be cool,” said Scott. “I like playing the piano, but there is more you can do with an electronic keyboard, like change the way it sounds just pushing some buttons.”

“While you’re dressing like a rock, I’m going to be wearing a suit and going to the court to free people who have been arrested and shouldn’t have been. Guess what I am?” “L is for lawyer,” Lucy answered. “Right. I want to be a lawyer and help people.”

ภาคผนวก 8 A

ใบงานที่ 2

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเรียงตัวอักษรที่กำหนดให้ เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ จำนวน 6 คำ

1. e g o t o l s i g →

2. r h l o s t l u t c l r t u →

3. f f i i i l l n o t n c e c e r e g →

4. o r a t s l i n u j →

5. w a l e r y →

6. i t s d a o r y k b e →

เฉลยใบงานที่ 2

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเรียงตัวอักษรที่กำหนดให้ เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ จำนวน 6 คำ

1. e g o t o l s i g → geologist

2. r h l o s t l u t c l r t u → horticulturist

3. f f i i l l n o t n c e c e r e g → intelligence officer

4. o r a t s l i n u j → journalist

5. w a l e r y → lawyer

6. i t s d a o r y k b e → Keyboardist

ภาคผนวก 9 A

1. ด้านหน้า

Magician

ด้านหลัง

นักมายากล

2. ด้านหน้า

Nurse

ด้านหลัง

นางพยาบาล

3. ด้านหน้า

Ornithologist

ด้านหลัง

นักศึกษานกวิทยา

4. ด้านหน้า

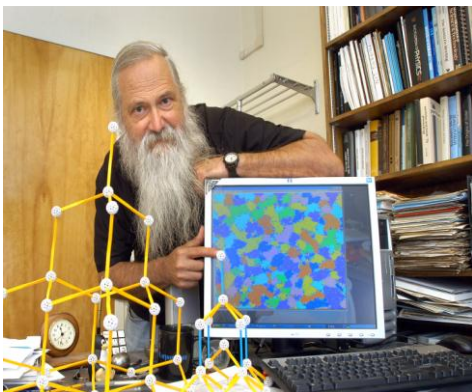

Police officer

ด้านหลัง

เจ้าหน้าที่ตำรวจ

5. ด้านหน้า

Quantum physicist

ด้านหลัง

นักฟิสิกส์ควอนตัม

6. ด้านหน้า

Real estate agent

ด้านหลัง

ตัวแทน
อสังหาริมทรัพย์

7. ด้านหน้า

Scientist

ด้านหลัง

นักวิทยาศาสตร์

ภาคผนวก 10 A

ภาพที่ 16

ภาพที่ 17

ภาพที่ 18

ภาพที่ 19

ภาพที่ 20

ภาพที่ 21

ภาพที่ 22

ภาคผนวก 11 A

WHAT DO YOU WANT TO BE WHEN YOU GROW UP?

“Hmmm,” Lucy thought about her next letter. “*M* is for... magician! I’m going to be a magician and do magic tricks on a big stage in front of lots of people. You can be my assistant, Scott. Every magician needs an assistant to bring them their hats and magic sticks and to get in the box to be cut in half!” “No! No!, No way! No one’s cutting me in half,” Scott protested.

“Don’t worry,” Lucy assured him. “I’m also going to be a nurse, so I can help the doctor stitch you back together. *N* is for nurse.” “Hey, you took two letters in a row.” “Sorry. I guess that means you have to come up with a job that starts with the letter *O*.” “Ornithologist.”

“Orni-what?” Lucy asked. “You made that up!” “I did not. An ornithologist is someone who studies birds. I learned all about it from National Geographic TV Chanel last week. Ornithologists learn all about how birds adapt to their environment and something like that. Some of them work with birds and some study about them on their computers.”

“While you’re chasing birds, I’m going to chase thieves,” Lucy said. “*P* is for police officer. I can be a police officer. Lots of women are police officers.” “But being a police officer isn’t just about chasing thieves. You also can direct traffic and help people. Once when I was lost at the park, a police officer helped me find my mom.”

“Here’s another good one,” Scott said. “The letter *Q* is for quantum physicist.” “Oh brother.” Lucy rolled her eyes. “Do you want to tell me what that means?” “A quantum physicist is a really, really smart scientist and he studies electrical conduction and matter and things like that.”

“You don’t even know what a quantum physicist does, do you?” Lucy asked. “Not really. But it’s a cool name and I watched a television show about it once. It looked really interesting.” “I think being a real estate agent would be interesting. I went with my mom once to look at some houses and the real estate agent told me she really liked her job. She showed people houses and she made them really happy when she found the right one for them. *R* is for real estate agent.”

“Since I don’t really know what a quantum physicist does, maybe, for *S*, I should just be a scientist. I could wear a white coat and work in a lab discovering cures for diseases and new ways of doing things. Maybe I’ll become famous like Albert Einstein or Isaac Newton”

ภาคผนวก 12 A

ใบงานที่ 3

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนขีดเส้นโยงคำศัพท์และข้อความที่เป็นความหมายของคำศัพท์ต่อไปนี้

1. magician	☐	☐	a person who is trained to help doctors and look after people who are ill, injured, or very old.
2. nurse	☐	☐	a person who is responsible for the prevention and detection of crime
3. ornithologist	☐	☐	a person who can do clever or strange tricks to amuse and entertain people.
4. police officer	☐	☐	a person whose job is to buy and sell houses and land for other people
5. quantum physicist	☐	☐	a person who studies or teaches science especially biology, chemistry or physics.
6. real estate agent	☐	☐	a person who studies electrical conduction or is expert in physics.
7. scientist	☐	☐	a person who studies about birds.

เฉลยใบงานที่ 3

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนขีดเส้นโยงคำศัพท์และข้อความที่เป็นความหมายของคำศัพท์ต่อไปนี้

1. magician	○	○	a person who is trained to help doctors and look after people who are ill, injured, or very old.
2. nurse	○	○	a person who is responsible for the prevention and detection of crime
3. ornithologist	○	○	a person who can do clever or strange tricks to amuse and entertain people.
4. police officer	○	○	a person whose job is to buy or sell houses and land for other people
5. quantum physicist	○	○	a person who studies or teaches science especially biology, chemistry or physics.
6. real estate agent	○	○	a person who studies electrical conduction or is expert in physics.
7. scientist	○	○	a person who studies about birds.

ภาคผนวก 13 A

1. ด้านหน้า

Teacher

ด้านหลัง

ครู

2. ด้านหน้า

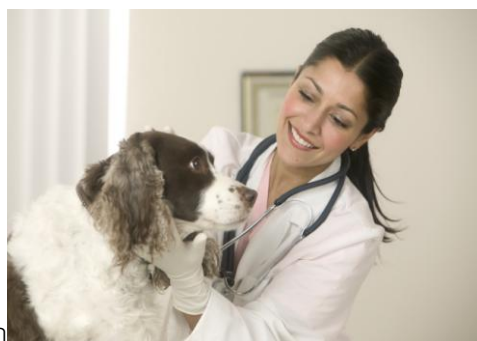

University professor

ด้านหลัง

อาจารย์
มหาวิทยาลัย

3. ด้านหน้า

Veterinarian

ด้านหลัง

สัตวแพทย์

4. ด้านหน้า

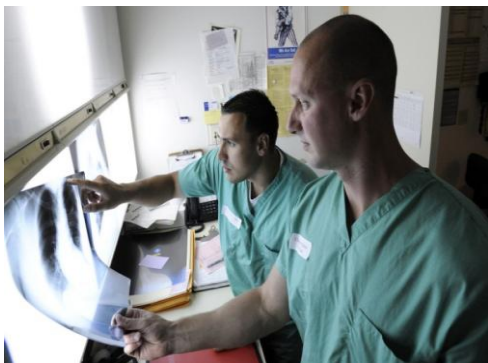

Writer

ด้านหลัง

นักเขียน

5. ด้านหน้า

X-ray technician

ด้านหลัง

ช่างเทคนิค
x-ray

6. ด้านหน้า

Yoga master

ด้านหลัง

ครูสอนโยคะ

7. ด้านหน้า

Zookeeper

ด้านหลัง

ผู้ดูแลสวนสัตว์

ภาคผนวก 14 A

ภาพที่ 23

ภาพที่ 24

ภาพที่ 25

ภาพที่ 26

ภาพที่ 27

ภาพที่ 28

ภาคผนวก 15 A

WHAT DO YOU WANT TO BE WHEN YOU GROW UP?

“I would like to be a teacher, either in a high school or maybe I can be a university professor. See, Scott, I took care of the *T* and *U* by wanting to teach others about English or math...or even quantum physics!”

“I’m glad you left the *V* for me, because I’ve always wanted to be a veterinarian. I love taking care of my pets and if I go to college, I can learn how to give them shots and x-rays and even take care of big animals, like horses and elephants!”

“When I’m a teacher,” Lucy said, “I’m going to write books on my days off. *W* is for writer and I’m going to be a famous writer someday.” “We can both be famous!” Scott said, smiling. “Yes, but first you need to come up with an *X* word. Good luck!”

“Easy. Before I’m a famous scientist, I’ll be an X-ray technician. I’ll learn lots about science when I take the pictures of people’s broken arms and legs. I might even figure out how to cure cancer when I look at the x-rays that show tumors.” “Yeah, maybe,” Lucy agreed.

“Last two,” Scott said. “What do you want to be that starts with a *Y*?” “A yoga master. Then I can teach others how to relax and move their bodies in ways that will help them be healthier and happier.”

“This was a fun game,” Scott said heading for the door. “But now I’m hungry.” “Wait a minute,” Lucy said, touching his arm. “What about *Z*?” “Oh yeah,” he remembered. “*Z* is for zookeeper. I’ll go from taking care of pets and farm animals to taking care of elephants and lions and tigers. Roar!” Scott held up his hands like claws and ran to Lucy. She screamed and ran into the house with Scott close behind.

ภาคผนวก 12 A

ใบงานที่ 4

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนนำตัวอักษรหน้าข้อความทางขวามือมาเขียนลงในช่องว่างทางซ้ายมือที่เป็นความหมายของคำศัพท์นั้น

1. teacher	a. a person whose work involves practical skills for the x-rays.
2. university professor	b. a person who works in a zoo to take care of the animals.
3. veterinarian	c. a person whose job is to teach, especially in a school.
4. writer	d. a person who has knowledge about a system of exercises for the body that helps people control and relax both their mind and their body.
5. x-ray technician	e. a teacher who teaches in a university.
6. yoga master	f. a doctor for animals.
7. zookeeper	g. a person who writes, especially one whose job is to write books, articles, and stories.
8 horticulturist	h. a person whose job is to stop fires.
9 firefighter	i. a person who advises people about the law and speaks for them in court.
10 lawyer	j. a person who works with plants.

เฉลยใบงานที่ 4

ชื่อ..... เลขที่..... ชั้น..... โรงเรียน.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนขีดเส้นโยงคำศัพท์และข้อความที่เป็นความหมายของคำศัพท์ต่อไปนี้

c..... 1. teacher	a. a person whose work involves practical skills for the x-rays.
e..... 2. university professor	b. a person who works in a zoo to take care of the animals.
f..... 3. veterinarian	c. a person whose job is to teach, especially in a school.
g..... 4. writer	d. a person who has knowledge about a system of exercises for the body that helps people control and relax both their mind and their body.
a..... 5. x-ray technician	e. a teacher who teaches in a university.
d..... 6. yoga master	f. a doctor for animals.
b.....7. zookeeper	g. a person who writes, especially one whose job is to write books, articles, and stories.
j.....8 horticulturist	h. a person whose job is to stop fires.
h.....9 firefighter	i. a person who advises people about the law and speaks for them in court.
i.....10 lawyer	j. a person who works with plants.

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบการแปลคำศัพท์

A Translation Test for Lesson Plan 3

คำสั่ง

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง YES หากทราบความหมายของคำศัพท์พร้อมทั้งเขียนความหมายของคำศัพท์ตามเนื้อเรื่องที่อ่านเพียงความหมายเดียวเท่านั้น

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง NO หากไม่ทราบความหมายของคำศัพท์

ตัวอย่าง

ข้อ	คำศัพท์	YES	NO	ความหมายภาษาไทย
0	CAT	✓		แมว
00	EAT	✓		กิน
000	BIN		✓	-

Name.....Class.....No.....

ข้อ	คำศัพท์	YES	NO	ความหมายภาษาไทย
1.	Astronaut			
2.	Space			
3.	Magician			
4.	Ornithologist			
5.	Bridge			
6.	Doctor			
7.	Entrepreneur			
8.	Business			
9.	Firefighter			
10.	Geologist			
11.	Gardener			
12.	Horticulturist			
13.	Writer			
14.	Baker			
15.	Government			
16.	Journalist			
17.	Yoga Master			
18.	Lawyer			
19.	Planet			
20.	Assistant			
21.	Nurse			
22.	Keyboardist			
23.	Environment			
24.	Quantum Physicist			
25.	Scientist			
26.	Teacher			
27.	University Professor			
28.	Intelligence Officer			
29.	Police Officer			
30.	X-ray Technician			
31.	Disiease			
32.	Zookeeper			
33.	Real Estate Agent			
34.	Veterinarian			
35.	Civil Engineer			

ภาคผนวก ง
แบบทดสอบ

VOCABULARY TEST

Read the following passages and choose the best answer to fill in the blanks from the choices given.

Part 1.

From Roots to Flowers

A ___(1)___ is famous for its beautiful big yellow flower. It is also one of the easiest flowering ___(2)___ that you can grow in the garden. It starts its life from a ___(3)___ that need air, water and warmth to start growing. The seed will soon grow ___(4)___ below the ground. Above the ground, it will grow a small green thing called a ___(5)___ . The roots will provide it with water and ___(6)___ so that a ___(7)___ of the plant can get bigger and grow some ___(8)___ . Now the plant can collect energy from the ___(9)___ by its leaves. Moreover, sunflowers leaves can be the food of ___(10)___ . After the shoot grows into and adult plant, it will produce flowers. The flowers contain seeds. The seeds can grow into new plants and the cycle repeat itself.

1. (a) sunlight	(b) sunflower	(c) root	(d) caterpillar
2. (a) plant	(b) caterpillar	(c) seed	(d) stem
3. (a) nutrient	(b) seed	(c) stem	(d) root
4. (a) leaves	(b) plants	(c) roots	(d) shoots
5. (a) seed	(b) nutrient	(c) root	(d) shoot
6. (a) nutrients	(b) sunlight	(c) leaves	(d) stems
7. (a) stem	(b) caterpillar	(c) seed	(d) plant
8. (a) seeds	(b) sunflowers	(c) roots	(d) leaves
9. (a) caterpillar	(b) sunlight	(c) sunflower	(d) plant
10. (a) caterpillar	(b) sunflower	(c) sunlight	(d) plant

Part 2.

11. _____ is an exercise trainer who teaches others how to relax and move their bodies in ways that will help be healthier and happier.
 (a) a teacher (b) a yoga master (c) an entrepreneur (d) a professor
12. _____ is preparing to make bread, cakes and cookies to sell in a shop.
 (a) A firefighter (b) A journalist (c) An entrepreneur (d) A baker
13. My uncle is _____. He has his own businesses. He makes money by investing money to make more money.
 (a) a scientist (b) a real estate agent (c) an intelligence officer
 (d) an entrepreneur
14. Being _____ means being a spy. You have to find and collect proofs and evidences secretly for a government.
 (a) an journalist (b) a real estate agent (c) an intelligence officer
 (d) an entrepreneur
15. _____ is a person who studies rocks, soil, fossils, mountains, and earthquakes.
 (a) An ornithologist (b) A quantum physicist (c) A horticulturist (d) A geologist
16. David Copperfield is one of the most well-known _____ in the world. His job is to show his amazing magic tricks to entertain people.
 (a) scientist (b) magician (c) yoga master (d) musician
17. _____ is a person who works and travels in space.
 (a) A geologist (b) An astronaut (c) A horticulturist (d) An ornithologist
18. A musician who plays a keyboard in a music band is called _____.
 (a) a magician (b) a zookeeper (c) a keyboardist (d) a journalist
19. My father is _____. He designs roads, railways and bridges.
 (a) a lawyer (b) an entrepreneur (c) a civil engineer (d) a real estate agent
20. _____ is a person whose job is to collect and write about news in newspapers and magazines or talking about it on TV or radio.
 (a) A journalist (b) A lawyer (c) A police officer (d) A keyboardist
21. My job is to protect people and I have to make people feel safe. I have a right to carry a gun. I also have a right to arrest all bad people and send them into a jail because I am _____.
 (a) a lawyer (b) a police officer (c) a magician (d) a soldier
22. I am going to take my cat to _____ because I believe that he is sick.
 (a) a doctor (b) a nurse (c) a veterinarian (d) an X-ray technician

23. Josh is _____. He works at a hospital. His job is to use a technology to take pictures of inside human body. The pictures he takes can help a doctor to diagnose and treat illnesses.
(a) an X-ray technician (b) a doctor (c) a nurse (d) a veterinarian
24. I want to be _____ when I grow up. I want to work in the court and give legal advice to people for free!
(a) a university professor (b) a teacher (c) a lawyer (d) a police officer
25. When you are not feeling well, you should go to see _____ and take a good rest.
(a) a veterinarian (b) a police officer (c) a doctor (d) a horticulturist
26. My aunt is _____. She works in a hospital. Her job is to look after patients.
(a) a nurse (b) a scientist (c) a veterinarian (d) a civil engineer
27. I want to be _____. I want to work in a lab, do some experiments and discover new things.
(a) a university professor (b) a teacher (c) a scientist (d) a real estate agent
28. _____ is a person who studies of birds. Studies may be focused on behaviors, species or learning abilities of birds.
(a) A geologist (b) An ornithologist (c) A horticulturist (d) A scientist
29. The _____ usually work in the garden. They work with plants and study ways to grow vegetables, fruits and flowers.
(a) horticulturists (b) quantum physicists (c) ornithologists (d) veterinarians
30. I am _____. My job is to buy and sell houses and land for other people.
(a) a zookeeper (b) a writer (c) a real estate agent (d) an entrepreneur
31. John is _____. His job is to stop fires. He risks his life saving people and animal from burning buildings.
(a) a doctor (b) a teacher (c) a police officer (d) a firefighter
32. I study about the movement of an atom, neutron and electrical conduction. Some people call me a scientist, but to be a bit more specific, I love to be called _____.
(a) a geologist (b) a quantum physicist (c) a journalist (d) a horticulturist
33. J. K. Rowling is a famous successful _____. She is best known as the author of the Harry Potter fantasy books.
(a) journalist (b) writer (c) university professor (d) teacher
34. I work in a school. My job is to teach children. I teach them how to read and write and, sometimes, how to live their lives. That is because I am _____.
(a) a writer (b) an X-ray technician (c) a teacher (d) a firefighter
35. _____ is a person who works in the zoo to take care of the animals.
(a) a veterinarian (b) a zookeeper (c) a zoology (d) a zoologist

36. A teacher who works in a university is called _____ .
 (a) a yoga master (b) a school teacher (c) a technician (d) a university professor
37. Helen is unable to see because she is a _____ person.
 (a) deaf (b) dumb (c) blind (d) sign
38. A _____ person is unable to hear anything or unable to hear very well.
 (a) deaf (b) dumb (c) blind (d) sign
39. John got a physical _____ after barely surviving a motorcycle accident.
 Now he cannot walk again.
 (a) deaf (b) disability (c) blind (d) sign
40. People who cannot speak use _____ language to communicate to each others.
 (a) deaf (b) disability (c) blind (d) sign

GOOD LUCK!

เฉลยแบบทดสอบ

1. b	11. b	21. b	31. d
2. a	12. d	22. c	32. b
3. b	13. d	23. a	33. b
4. c	14. c	24. c	34. c
5. d	15. d	25. c	35. b
6. a	16. b	26. a	36. d
7. a	17. b	27. c	37. c
8. d	18. c	28. b	38. a
9. b	19. c	29. a	39. b
10. a	20. a	30. c	40. d

ภาคผนวก จ
แบบประเมินและค่าสถิติ

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

แผนที่.....เรื่อง.....

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
		5	4	3	2	1
1	แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้					
2	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วนสมบูรณ์					
3	ตัวชี้วัดชั้นปี ครอบคลุมสาระการเรียนรู้					
4	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ และระดับชั้นเรียน					
5	กิจกรรมการเรียนรู้สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมค่านิยม ที่ดีงามและคุณลักษณะที่พึงประสงค์					
6	สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนรู้					
7	แผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดชิ้นงาน/ภาระงาน อย่างเหมาะสม					
8	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับมาตรฐาน/ตัวชี้วัด/ ผลการเรียนรู้					
รวมคะแนนประเมิน						
คะแนนเฉลี่ย						

ระดับคะแนน	5	หมายถึง	มากที่สุด
	4	หมายถึง	มาก
	3	หมายถึง	ปานกลาง
	2	หมายถึง	น้อย
	1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

สรุปผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ / เรื่อง	คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญ		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3
แผนที่ 1 เรื่อง THE AMAZING LIFE OF HELEN KELLER	4.37	4.12	3.62
แผนที่ 2 เรื่อง THE INCREDIBLE GROWING PLANT	3.87	4.12	3.50
แผนที่ 3 เรื่อง WHAT DO YOU WANT TO BE WHEN	3.67	4.00	3.50
รวม	11.91	12.24	10.62
เฉลี่ย (ระดับคุณภาพ)	3.97	4.08	3.54

เกณฑ์คุณภาพ	4.51 - 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
	3.51 - 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
	2.51 - 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
	1.51 - 2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
	1.00 - 1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

ข้อ	ระดับพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC	หมายเหตุ
		1	2	3		
1	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
2	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	0	0.67	นำไปใช้ได้
3	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
4	ความรู้ความเข้าใจ	+1	0	+1	0.67	นำไปใช้ได้
5	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
6	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
7	ความรู้ความเข้าใจ	0	+1	+1	0.67	นำไปใช้ได้
8	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
9	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
10	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
11	ความรู้ความเข้าใจ	+1	0	+1	0.67	นำไปใช้ได้
12	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
13	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
14	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
15	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
16	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
17	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
18	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
19	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
20	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
21	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
22	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
23	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
24	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
25	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
26	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
27	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
28	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้

ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

ข้อ	ระดับพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC	หมายเหตุ
		1	2	3		
29	ความรู้ความเข้าใจ	0	+1	+1	0.67	นำไปใช้ได้
30	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
31	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
32	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
33	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	0	0.67	นำไปใช้ได้
34	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
35	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
36	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
37	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
38	ความรู้ความเข้าใจ	+1	0	+1	0.67	นำไปใช้ได้
39	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
40	ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

ข้อที่	ค่า p	ค่า r	สรุปผล
1	0.40	0.53	นำไปใช้ได้
2	0.75	0.31	นำไปใช้ได้
3	0.35	0.53	นำไปใช้ได้
4	0.51	0.33	นำไปใช้ได้
5	0.35	0.34	นำไปใช้ได้
6	0.40	0.53	นำไปใช้ได้
7	0.44	0.36	นำไปใช้ได้
8	0.43	0.36	นำไปใช้ได้
9	0.40	0.34	นำไปใช้ได้
10	0.32	0.25	นำไปใช้ได้
11	0.35	0.25	นำไปใช้ได้
12	0.62	0.32	นำไปใช้ได้
13	0.40	0.35	นำไปใช้ได้
14	0.48	0.33	นำไปใช้ได้
15	0.35	0.24	นำไปใช้ได้
16	0.40	0.43	นำไปใช้ได้
17	0.59	0.33	นำไปใช้ได้
18	0.73	0.31	นำไปใช้ได้
19	0.56	0.51	นำไปใช้ได้
20	0.40	0.34	นำไปใช้ได้
21	0.34	0.26	นำไปใช้ได้
22	0.35	0.25	นำไปใช้ได้
23	0.56	0.32	นำไปใช้ได้
24	0.48	0.41	นำไปใช้ได้
25	0.40	0.33	นำไปใช้ได้
26	0.43	0.24	นำไปใช้ได้
27	0.40	0.25	นำไปใช้ได้
28	0.43	0.24	นำไปใช้ได้
29	0.40	0.24	นำไปใช้ได้

ข้อที่	ค่า p	ค่า r	สรุปผล
30	0.39	0.33	นำไปใช้ได้
31	0.37	0.56	นำไปใช้ได้
32	0.35	0.28	นำไปใช้ได้
33	0.37	0.31	นำไปใช้ได้
34	0.51	0.33	นำไปใช้ได้
35	0.35	0.27	นำไปใช้ได้
36	0.29	0.35	นำไปใช้ได้
37	0.48	0.33	นำไปใช้ได้
38	0.40	0.53	นำไปใช้ได้
39	0.39	0.35	นำไปใช้ได้
40	0.33	0.45	นำไปใช้ได้

สรุป ค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.23 - 0.75 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.21- 0.56

ภาคผนวก ฉ
หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ 0530.3 / 2187

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลขามเรียง
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม 44150

12 ธันวาคม 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเบ็ญที่ตุ้มเม่น 2 ชองเม็ก

ด้วย นายศุภกวีตม ทาทอง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และการคงทน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี อาจารย์ ดร.อินทิสาร ไชยสุข เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.พชรนนท์ สายัณห์เกษะ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยฯ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นิสิตเข้าทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยโดยใช้วิธีสอน ซึ่งข้อมูลที่ได้รับนิสิตจะนำไปประกอบการทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ ถูกต้องเป็นจริง และใช้อ้างอิงในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา มหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศิลป์ สิววัฒนนะ)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ฝ่ายวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทรศัพท์ (043) 754361

โทรสาร (043) 754369

ที่ ศธ 0530.3 / 2183

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลขามเรียง
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม 44150

12 ธันวาคม 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คุณทรงพล อีทรเศียร

ด้วย นายศุภควัฒน์ ทาทอง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และการคงทน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี อาจารย์ ดร.อินทิสาร ไชยสุข เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.พชรนนท์ สายัณห์เกษะ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่าน เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ก่อนที่ผู้วิจัยจะดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา มหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศิลป์ สิวัดณะ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ฝ่ายวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทรศัพท์ (043) 754361

โทรสาร (043) 754369

ที่ ศธ 0530.3 / 2185

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลขามเรียง
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม 44150

12 ธันวาคม 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คุณประมุข บุปผาวัลย์

ด้วย นายศุภกวีตม ทาทอง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และการคงทน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี อาจารย์ ดร.อินทิสาร ไชยสุข เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.พชรนนท์ สายัณห์เกษะ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่าน เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ก่อนที่ผู้วิจัยจะดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา มหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศิลป์ สีวัฒนนะ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ฝ่ายวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทรศัพท์ (043) 754361

โทรสาร (043) 754369

ที่ ศธ 0530.3 / 2186

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลขามเรียง
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม 44150

12 ธันวาคม 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ดร.อังกูล สมคะเนย์

ด้วย นายศุภกวีตม ทาทอง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการฟังเรื่องเล่าและการสอนแบบเน้นอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และการคงทน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี อาจารย์ ดร.อินทิสาร ไชยสุข เป็นประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.พชรนนท์ สายัณห์เกษม เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่าน เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ก่อนที่ผู้วิจัยจะดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา มหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศิลป์ สีบัวผันนะ)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ฝ่ายวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทรศัพท์ (043) 754361

โทรสาร (043) 754369

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายศุภกวีตม ทาทอง
วันเกิด	วันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2531
สถานที่เกิด	อำเภอเหล่าเสือโก้ก จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 957 หมู่ 23 ถนนสุขาสงเคราะห์ ตำบลขามใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 34000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2548	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนารีนุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2552	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
พ.ศ. 2558	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

